

MONS. RINO FISICHELLA, PRESIDENT DEL PONTIFICI CONSELL PER A LA PROMOCIÓ DE LA NOVA EVANGELITZACIÓ

«La nova evangelització és una proposta de vida»

En els pocs mesos que porta al capdavant del nou dicasteri vaticà per a la nova evangelització Mons. Rino Fisichella no ha deixat de viatjar per tot el món a la recerca d'elements que l'ajudin a posar cara i ulls a la nova i urgent tasca encomanada pel Sant Pare. Un dels seus darrers viatges ha estat a Barcelona, on ha pogut contemplar, una vegada més, l'emblema i icona del nou pontifici consell: la Sagrada Família. Convidat per la parròquia de la Puríssima Concepció, Mons. Fisichella ha tingut també temps d'atendre els mitjans de comunicació, especialment Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, als quals ha concedit una àmplia entrevista. **P 5**

Agustí Codinach

Què vol dir «nova evangelització»? quins han de ser els seus continguts?, amb quines metodologies?, quins són els destinataris?... Donar resposta a aquestes i altres preguntes és actualment el gran repte del nou dicasteri per a la Promoció de la Nova Evangelització, instituït el mes de setembre passat pel papa Benet XVI. A casa nostra també s'impulsen iniciatives en aquesta mateixa línia, com els Cursos Alpha que organitza la delegació de Nova Evangelització del bisbat de Solsona.

P 3-4

Primeres ordenacions sacerdotals a la basílica de la Sagrada Família

Agustí Codinach

Tres nous sacerdots per a l'Església de Barcelona van ser ordenats el dia de Sant Josep a l'esplèndida basílica de la Sagrada Família. José Campoverde, Josep Rodríguez i Ramon Santos van rebre el ministeri de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach en una cerimònia que passarà a la història perquè es tracta de les primeres ordenacions al temple de Gaudí. També aquest mateix dia, a Sant Feliu de Llobregat, era ordenat com a prevere el jove Francisco García Baca. **P 20-21**

Testimoni de Chema Caballero

Parlar de Chema Caballero és parlar de nens i nenes soldat. Aquest missioner xaverià, amb una àmplia experiència a Sierra Leone, comparteix amb nosaltres les seves vivències al costat d'aquests nens i nenes: la lluita per recuperar una infància robada, l'esperança que l'amor pot fer miracles, la capacitat de perdonar... però també la impotència i el dolor per aquells casos irrecuperables. **P 9**

Presentada la campanya SOS Bebé

Agustí Codinach

A causa de la crisi, la Fundació Rosa Oriol i l'empresa de missatgeria MRW han promogut la campanya SOS Bebé, impulsada per sor Lucía Caram. La seva finalitat és recollir llet infantil i bolquers per poder-los distribuir a través de la Plataforma dels Aliments de la Fundació Rosa Oriol i de l'Obra Social de l'orde de Sant Joan de Déu, que els repartiran entre els col·lectius més necessitats. Recentment es va presentar aquesta iniciativa a l'Hospital infantil de Sant Joan de Déu en un acte que va comptar amb la presència dels esportistes Andrés Iniesta i Marc Coma. **P 29**

Sumari

- P 12 Jordi Armadans parla de la situació a Líbia
- P 23 Nova seu de la Fundació Formació i Treball
- P 27 Recorregut pel monestir de Sant Daniel
- P 30 Conferència del conseller Josep Lluís Cleries
- P 31 Gregorio Luri analitza la crisi educativa

Editorial

Aquest Japó increïble

El terratrèmol i tsunami posterior que ha sumit el Japó en la catàstrofe més gran des de l'explosió de la bomba atòmica han coincidit amb el vintè aniversari de la mort de Pedro Arrupe, que fou superior general de la Companyia de Jesús entre el 1965 i el 1983 i que va viure molts anys i va exercir el seu ministeri a l'Imperi del Sol Naixent. El P. Arrupe, com a rector del noviciat de Yamaguchi, a prop d'Hiroshima, va presenciar els efectes devastadors de la bomba atòmica llançada el 6 d'agost del 1945; el noviciat va quedar convertit en hospital de primers auxilis i els coneixements mèdics del tan recordat jesuïta van ajudar a salvar la vida de centenars de persones. Anys després va relatar magistralment la seva experiència en el llibre *Yo viví la bomba atómica* i, per mandat de Pius XII, va explicar els efectes de la radiació nuclear en quatre gires mundials (1950-1962). Avui, quan, després de la catàstrofe natural, l'amenaça radioactiva torna a planar sobre el Japó, el testimoni valent de Pedro Arrupe adquireix una actualitat dolorosa. I aquest gran poble continua donant a tot el món una lliçó de fermesa i disciplina. En un altre llibre contemporani, *Ese Japón increíble*, el P. Arrupe va relatar moltes vivències a l'Extrem Orient que van modelar la seva persona, la seva espiritualitat i, gosàrem dir, el seu estil de govern de la Companyia: Arrupe va aprendre i va saber transmetre la inculturació necessària. A la fotografia que es va divulgar en els darrers anys de la seva vida hi apareixia pregant serenament sobre un tatami en posició de seiza prèviament descalçat. Certament, com diu avui Mons. Fisichella, a l'hora de parlar de la nostra evangelització en un món glo-

balitzat no hi ha tanta diferència entre Londres o Bombai, però l'experiència, els fruits i els fracassos de tants missioners des de sant Francesc Xavier donant la seva vida durant anys a l'Orient Llunyà cal tenir-la molt en compte. I és evident que el diàleg amb una altra cultura mediatitza l'anunci del *kerigma*. Diuen que els jardineros del palau imperial de Tòquio treballen voluntàriament durant anys i que la seva única recompensa és que un dia l'Emperador els saludi lleument des del seu vehicle. Com deuen haver ressonat en molts japonesos les paraules d'Akihito per primera vegada després de 22 anys dient que prega pel seu poble i instant-los a l'esperança! Catalunya és la comunitat autònoma on viu i hi treballa un nombre més gran de japonesos. Alguns, com l'escultor Etsuro Sotou o la pianista Hisako Hiseki, han deixat entre nosaltres l'empremta del seu art i la seva fe. El 23 d'abril proper, festivitat de Sant Jordi, en el marc emblemàtic de la Sagrada Família se celebrarà un gran acte d'homenatge al Japó. *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel se sumen a aquest esdeveniment cívici i reiteren la seva voluntat de difondre totes les iniciatives solidàries que contribueixin a la reconstrucció d'aquest país.

TELÈFON PER ALS SUBSCRIPTORS

Hem obert un telèfon d'atenció perquè els subscriptors puguin notificar qualsevol incidència en la distribució del setmanari.

933 613 660

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Jordi Armadans, Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Eduard Boada, Cinto Busquet, Lucía Caram, Agustí Codinach, Delfi Dalmau, Pere Fàbregues, Enric Frigola, Francesc Gamissans, Carmen García, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Josep M. Llop, Dani Majà, Joan A. Mateo, Lluís Molinas, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Josep Rius-Camps, Ramón Rodríguez, Josep M. Rovira, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Carles Soler, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Ferms cap a una nova evangelització

El nou dicasteri vaticà reactiva la urgència del «primer anunci»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Què vol dir «nova evangelització»? quins han de ser els seus continguts?, amb quines metodologies?, quins són els destinataris?... Donar resposta a aquestes preguntes, molt més complexes del que a primera vista pot semblar, és actualment el gran repte del nou dicasteri per a la Promoció de la Nova Evangelització que va ser instituit el mes de setembre passat pel papa Benet XVI. En el marc d'aquesta reflexió, va tenir lloc el 12 i 13 de març a Roma una primera jornada d'estudi, presidida per Mons. Rino Fisichella, president del Pontifici Consell, amb la presència d'una trentena d'experts d'arreu del món. Entre els assistents hi havia teòlegs tan reconeguts com Thomas Söding o Pierangelo Sequeri, així com els professors catalans Salvador Pié i Xavier Morlans.

Tot i que encara queden moltes coses per definir, n'hi ha d'altres, en canvi, que ja han esdevingut fonament del nou dicasteri. És el cas de la Sagrada Família com a icona i emblema del que ha de ser aquesta nova evangelització. «Qui l'observa en la seva imponent arquitectura —ha afirmat Mons. Rino Fisichella— troba la veu d'ahir i la d'avui. No se li escapa a ningú que es tracta d'una església, d'un espai sagrat que no pot confondre's amb cap altra construcció.» I afegeix: «La bellesa de la Sagrada Família sap parlar a l'home d'avui conservant els trets fonamentals de l'art antic. La seva presència sembla oposar-se a la ciutat feta d'edificis i carrers que es perden en l'horitzó, mostrant la modernitat cap a la qual som convidats. Les dues realitats coexisteixen, i no es desdiiuen l'una a l'altra; fins i tot sembla que estan fetes l'una per a l'altra: l'església per a la ciutat i la ciutat per a l'església.»

Trobada personal amb Jesús

Juntament amb les aportacions de caire històric i teològic, una de les intervencions més esperades de la jornada d'estudi del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització va ser la del professor Xavier Morlans, de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), centrada en la dimensió pastoral d'aquesta crida, és a dir, en els elements pràctics de la nova evangelització. Morlans ja fa gairebé deu anys que treballa a Barcelona amb propostes de primer anunci, com ara «Tornar a Creure» o «L'evangeli a domicili», per a gent que s'ha allunyat de la fe. El primer anunci, també anomenat *kerigma*, no és altra cosa que «una fórmula breu de presentació de la fe que té com a punta de llança la connexió amb una vivència de l'interlocutor: el desig de trobar un sentit a la vida, el desencany de les utopies transformadores, la nostàlgia de la bellesa, el desig de justícia...». Pensat no només per als no creients, sinó també i molt especialment per als catòlics allunyats o els que viuen la seva fe amb fredor i sense gaire entusiasme, el primer anunci és, abans que res, una invitació a la trobada personal amb Jesús... Per a Morlans es tracta,

La Sagrada Família ha esdevingut emblema de la nova evangelització.

«Avui són molts els catòlics sacramentats però no evangelitzats»

sens dubte, de la porta d'entrada i del fonament sobre el qual es podrà construir amb fermesa tota l'experiència cristiana. Tant és així que aquest primer anunci, desenvolupat diversament segons els carismes, constitueix, per el teòleg català, l'«eina fonamental de la nova evangelització».

«En una època de secularització, de descristianització, d'allunyament de l'Església... si volem atreure els agnòstics, els ateus, els indiferents o els allunyats cap a Jesús, la primera eina que tenim és el primer anunci», assegura Morlans. No es tracta, doncs, d'una qüestió cronològica —que sigui la primera vegada que senten parlar de Jesús—, sinó més aviat de la primera vegada que es rep la bona nova amb una força i apassionament nous. La nova evangelització apunta tant als de dins com als de fora de l'Església, i del seu èxit depèn la revifalla de la fe a la Vella Europa. «Avui són molts els catòlics sacramentats però no evangelitzats —explica l'impulsor a Catalunya de Tornar a Creure—; són gent que encara no han rebut el primer anunci de l'evangeli amb aquesta força desvetlladora.» El primer anunci, tot i que admet diverses variables, ha d'incloure dos elements clau: un primer diàleg amb expectatives existencials dels interlocutors i una proposta clara de Jesucrist crucificat i ressuscitat com a salvador.

En el seu afany per reivindicar aquesta exigència evangèlica insubstituïble, Morlans demana que es reconegui explícitament, potser en el Sínode de Bisbes del 2012, la presència de Jesús, per l'Esperit Sant, cada vegada que un cristià

ofereix el primer anunci. «És evident que es tractarà d'una presència petita, més feble, germinal —afirmarà el teòleg català—, però és molt important que tothom prengui consciència que és així.» I continua dient: «L'acceptació positiva del primer anunci conté, germinalment, tot el que vindrà després: la confessió de fe en el Déu Trinitat, l'adoració que arribarà a la seva plenitud en l'acció litúrgica, la conversió moral i l'acceptació de l'Església com a signe universal de salvació. D'això se'n diu conversió. Entès així: el primer anunci és la porta d'entrada a l'experiència cristiana, així com el seu fonament permanent. Ser cristià és reiniciar cada dia l'amistat personal amb Jesús, recomençar-la cada dia, i això és el que es juga en la recepció positiva del primer anunci.»

Perquè el primer anunci sigui creïble, va deixar clar Xavier Morlans en la seva intervenció a Roma, «ha d'anar precedit i acompanyat del màxim testimoni de vida en coherència amb l'Evangelí, tant institucionalment com comunitàriament i personalment». De totes maneres, va precisar, «l'eficàcia del primer anunci com a proposta de sentit, com a paraula, no depèn al 100% de la coherència del mediador». En aquest punt Morlans explica que especialment al nostre país, com a reacció al nacionalcatolicisme, els anys setanta i vuitanta es va fer una pastoral de purificació de la paraula. «Calia guanyar-se la gent pel testimoni —diu—, la solidaritat, el compromís social... En aquella època es pensava que l'únic que faria saltar l'espurna de la fe era el testimoni.» Actualment, però, els temps han canviat, hi ha molta més oferta religiosa i una conducta correcta no remet immediatament a Déu. «Si tenim interès perquè Jesucrist sigui conegut, cal unir testimoni i paraula.» La crida a una nova evangelització, sobretot a Occident, és també una crida a encendre el foc de la fe en una Església que sovint s'ha quedat en les formes, en el ritu, en la moral... i que sembla que ha oblidat la seva essència primigènia. «El cristianisme és molt més que una religió

—afirma Xavier Morlans—: és la irrupció del Regne de Déu a les nostres vides!» «Aquesta nova proposta de l'evangeli a l'home europeu —afegeix— té com a primera part constitutiva connectar amb algunes de les expectatives o vivència de l'home europeu. El cristianisme té la missió històrica de desxifrar què li està passant a la humanitat, especialment avui a la humanitat occidental, immersa en aquesta crisi, que no només és econòmica, sinó de valors, de manca de fonamentació ètica, crisi de sentit i d'identitat humana.»

Davant d'aquests reptes cada vegada més urgents, s'imposa una presa de consciència i una bona formació, a tots els nivells, de cara a revifar en el si de l'Església el zel evangelitzador. La crida a l'evangelització que ha existit des de sempre necessita ara una nova embranzida, més vital i apassionada, sense oblidar els nous llenguatges de la postmodernitat. Els mètodes seran importants, més encara amb la influència de les noves tecnologies i internet, tot pot ser ocasió de «primer anunci», però la clau de l'èxit radicarà més aviat en la credibilitat i en la força d'un missatge que no fa altra cosa que mostrar el camí de la felicitat. Ja ho deia Benet XVI l'any 2001, quan encara no havia estat elegit pontífex: «Tenim necessitat d'una nova evangelització, de mostrar el camí de la felicitat i d'ensenyar l'art de viure, perquè si l'art de viure resta desconegut, tota la resta no pot funcionar. Aquest art, però, no és objecte de la ciència, sinó que ha de ser comunicat només per qui té la vida, aquell que és l'Evangelí en persona.»

* RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.00 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

**NOSAR
COMUNICACIÓ**
Tel. 606 974 623

Nova Evangelització a la diòcesi de Solsona

Els cursos Alpha són petites comunitats que es troben cada dijous per parlar de temes de l'Església

Ramon Estany

Solsona

Mons. Xavier Novell ho va proclamar en les primeres paraules com a bisbe de Solsona: «Ja ho sabeu, no pararé d'invitar-vos amablement a escoltar la crida de Déu, sigui quina sigui, i a empènyer-vos a respondre-hi sí amb valentia.» «Us convoco, ja des d'avui, a l'obra més extraordinària que mai s'hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles. Us convoquem a una nova evangelització, extensa i profunda.»

Unes paraules que reflecteixen un tarannà i una voluntat decidida i atrevida ja que Mons. Novell ha estat promotor de grups de nova evangelització: Torneu de la Part de Déu i Cursos Alpha. Promotor de vocacions al presbiterat i al diaconat i impulsor de l'Oratori dels nens petits i de les Catecolònies a la diòcesi.

Per tot això, la implantació dels cursos Alpha a la diòcesi de Solsona té una resposta molt positiva, malgrat que és un model d'evangelització que pràcticament no es coneix en l'àmbit de les diòcesis catalanes i de l'Estat espanyol. Tot i que funcionen en algunes parròquies de grans ciutats com Madrid, a Solsona han sabut adaptar aquesta Nova Evangelització al perfil dels nuclis rurals i les petites ciutats d'aquesta diòcesi catalana.

Segons explica la delegada per a la Nova Evangelització al bisbat de Solsona, Teresa Valero, els cursos Alpha es van iniciar al bisbat de Solsona arran del servei de Pastoral dels Allunyats impulsat pel bisbe Jaume Traserra ja fa tres anys, i que tenia per objectiu buscar noves formes de pastoral a fi d'apropar les persones allunyades de l'Església. «Havíem sentit a parlar dels cursos Alpha, i els vam anar a conèixer a Barcelona, on en feien un seminari. Ens va agradar la idea, i ens va semblar que era una eina vàlida», explica Teresa Valero.

Després, a l'octubre del 2009, van viure l'experiència en una parròquia de Sabadell, van participar en el sopar de presentació, i finalment també van anar a Londres, a les Jornades Mundials, de manera que l'any passat van decidir tirar endavant els cursos Alpha a la diòcesi de Solsona, a Verdú.

Va ser una prova pilot que va anar molt bé: el primer dia hi van assistir unes 70 persones, i al llarg del curs, la mitjana de persones assistents van ser unes 30 cada setmana, i d'aquestes, n'hi ha hagut moltes que han demanat tornar com a catequistes a la parròquia o formant part dels equips Alpha del bisbat, i d'altres que s'han apuntat a l'Escola de Formació de Laics.

Segons explica Teresa Valero, la realitat és que la gent que ha passat pels cursos Alpha s'acaba implicant, i molt, en l'Església: «Tot i que encara és molt aviat per parlar dels resultats perquè només tenim l'experiència del primer any a Verdú, podem dir que les xifres s'acosten molt als fruits obtinguts en l'experiència dels cursos Alpha a Londres, que, en els trenta anys de

El bisbe Novell es va fer present en una de les sessions Alpha.

Teresa Valero, delegada de Nova Evangelització del bisbat de Solsona.

funcionament, rondan un 60% de la gent que torna a l'Església.»

«Dels participants al curs de Verdú, la majoria torna amb força», afegeix, «i fins i tot s'implica amb ganes als diferents equips, amb il·lusió per evangelitzar, treballar i acostar les persones a la fe».

Estructura de les sessions Alpha

Un curs Alpha és un curs d'11 setmanes. La primera és de presentació i després hi ha 10 sessions, amb un cap de setmana al mig de convivència. En total són 15 xerrades.

Una sessió Alpha comença amb un sopar, i dura dues hores. Inclou una xerrada, que cada dia fa referència a un tema diferent, i després la segueix un debat en petits grups. El debat pretén que la gent pugui parlar, treure tot el que té dins i també el que han sentit durant la xerrada. Sempre hi ha un conductor d'aquesta xerrada i la seva feina és fer que la gent parli, sense donar mai respostes o adoctrinar ni catequitzar, fent que la gent debati entre ells.

«La majoria de la gent allunyada, quan arriba a les sessions Alpha, sobre-

tot els primers dies, porta una càrrega negativa a dins, especialment contra l'Església, la jerarquia, els capellans i, per tant, ells aboquen aquella part negativa que els impedeix d'arribar a la fe, el que els n'ha allunyat», explica la delegada de Nova Evangelització de Solsona, «com que Alpha és un clima de llibertat, ells se senten lliures de dir el que porten a dins i de mica en mica ho van traient».

Així, continua dient Teresa Valero, «a mesura que van passant les setmanes vas veient que fan un canvi, que ja no discuteixen sinó que més aviat fan preguntes».

Pel que fa als temes que es tracten en les sessions, són temes teològicament profunds però sempre tractats amb un grau d'humor, amb anècdotes. Per exemple, la primera xerrada és sobre qui és Jesús, com puc tenir seguretat de la meua fe, la Bíblia. Les xerrades se centren primer en el Fill, després en el Pare i, en el cap de setmana de la convivència, se centren finalment en l'Esperit Sant.

Des de la Delegació de la Nova Evangelització, que és la que impulsa aquests cursos, l'objectiu d'enguany és donar-los a conèixer a tot el bisbat.

El 10 de març passat es va començar

un curs a Cervera per cobrir la zona sud del bisbat. També cal parlar de la zona del Llobregat, on s'ha iniciat un curs des del 13 de gener passat. Hi participa gent de Bagà, Gironella, Puig-reig i Avià, i finalment, properament s'iniciarà un curs a Sant Salvador de Torroella que donarà servei a la gent de les parròquies del Cardener. D'aquesta manera, la Delegació haurà donat a conèixer el curs a tot el bisbat.

Pel que fa al lloc on se celebren les sessions, Teresa Valero explica que sempre tenen lloc en una rectoria o una masia situades en un lloc petit però a prop de nuclis de població grans, «perquè la gent allunyada se sent més còmoda anant a espais discrets més que no pas a la parròquia del costat de casa seva i, d'aquesta manera, si després de la primera sessió, o en qualsevol moment del curs, ho vol deixar, ningú no els dirà res. D'altra banda, mai no fem cap pressió perquè la gent segueixi o no el curs. Hi ha una absoluta llibertat, sense cap compromís».

L'any passat el curs es va fer en una rectoria de Verdú, en un poble petit a prop de nuclis de població com Tàrraga, Mollerussa o Cervera. I aquest any se celebra a la rectoria d'Avià, població propera a Berga, Balsareny o Puig-reig.

A Sant Salvador de Torroella la rectoria es troba en una masia antiga, propera a Cardona i Súria, i fins i tot de Manresa, que encara que no sigui ja del bisbat de Solsona, es pot considerar una zona d'influència.

«Abans de començar el curs Alpha el primer que faig és anar a la reunió arxiprestal per presentar-ho als mossens», explica la delegada de Nova Evangelització de Solsona. Pel que fa a la publicitat, es fa a través de cartells, díptics, invitacions personals adreçades a les parròquies, especialment «perquè la gent que és creient convidi altres persones allunyades, perquè tots coneixem algú a qui li pot fer falta o interessar el curs Alpha». I afegeix: «També fem servir mitjans de comunicació com la ràdio, a través de falques publicitàries on no es parla que és de l'Església, encara que tampoc no ens n'amaguem. Per entendre-ho, cal veure el logotip de l'Alpha, que és un senyor que porta un gran interrogant amb la pregunta "Quin és el sentit de la teua vida?" La publicitat que en fem apel·la a la gent perquè es faci aquesta pregunta, que tots, en un determinat moment de la nostra vida ens hem fet, tant si som creients com no. Però la gent ve sobretot pel factor confiança, pel boca-orella, per les invitacions personals, sense compromís. I a la gent li agrada. Aquest any, a Avià vam superar totes les previsions, amb 90 persones el primer dia. Va ser molt bonic. És una manera diferent de fer Església, adaptada als nous temps. Al final, som unes petites comunitats que ens trobem cada dijous per parlar de temes de l'Església, com en un primer anunci.»

PER A MÉS INFORMACIÓ:
www.soparalpha.com

«El nostre repte més gran avui dia és la credibilitat»

Mons. Rino Fisichella, president del Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització

Jaume Aymar

Com a primer president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, Mons. Rino Fisichella ha esdevingut en els darrers mesos un dels «ministres» més mediàtics del Papa. La seva missió principal ara és impulsar la reflexió al si de tota l'Església per definir amb precisió en què consisteix aquesta nova evangelització i quins són els reptes principals. El 20 de març passat va ser a Barcelona, on va pronunciar sobre aquest mateix tema una conferència quaresmal a la basílica de la Puríssima Concepció. També va visitar els estudis i la redacció de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, mitjans de comunicació als quals va concedir una extensa entrevista.

Quines són les primeres passes d'aquest nou Consell Pontifici que presideix?

El primer pas és reflexionar. Quan el Papa va manifestar la idea de constituir el Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització va sorgir una esperança molt gran arreu del món, però per respondre al repte de la nova evangelització hem de reflexionar, en primer lloc, sobre l'expressió mateixa d'aquest concepte. Què significa «nova evangelització»? A l'Església sempre s'ha evangelitzat, perquè evangelitzar és la missió mateixa de l'Església. No obstant això, durant els seus 27 anys de pontificat Joan Pau II no va deixar d'insistir una vegada i una altra en la necessitat d'una nova evangelització. Òbviament el moment històric actual demana unes noves respostes. De totes maneres, hem d'esperar la celebració l'any vinent del Sínode dels Bisbes per aprofundir-hi més. No es pot organitzar una cosa sense reflexionar sobre la realitat de la nova evangelització i sense escoltar tots els bisbes. Hem de reflexionar tots plegats amb el Papa sobre aquest tema.

Tot i que, com ha dit, el primer és reflexionar sobre tot el que afecta el nou dicasteri, en quin sentit podem dir que és nova aquesta evangelització?

Nova en el sentit que l'Evangeli continua sent nou en la seva capacitat de provocar l'home d'avui, que no és el del segle passat, sinó completament diferent en la seva cultura, en la seva mentalitat... És un home davant dels reptes del secularisme i del relativisme. Nova evangelització perquè tenim també una comprensió nova de la Sagrada Escriptura, perquè la vida de l'Església continua, i per això no es pot comprendre l'evangelització sense una relació nova amb la història i amb l'Evangeli.

Vostè ha posat en relleu la necessitat d'«obrir la presó del llenguatge» per afavorir una comunicació més eficaç i fecunda...

És evident que hem d'acceptar, sens dubte, els reptes que suposen els nous instruments de comunicació i, per això, hem de desenvolupar la capacitat de reflexionar sobre la conquesta de la tècnica. De totes maneres, el llenguatge de l'home és un llenguatge que pot

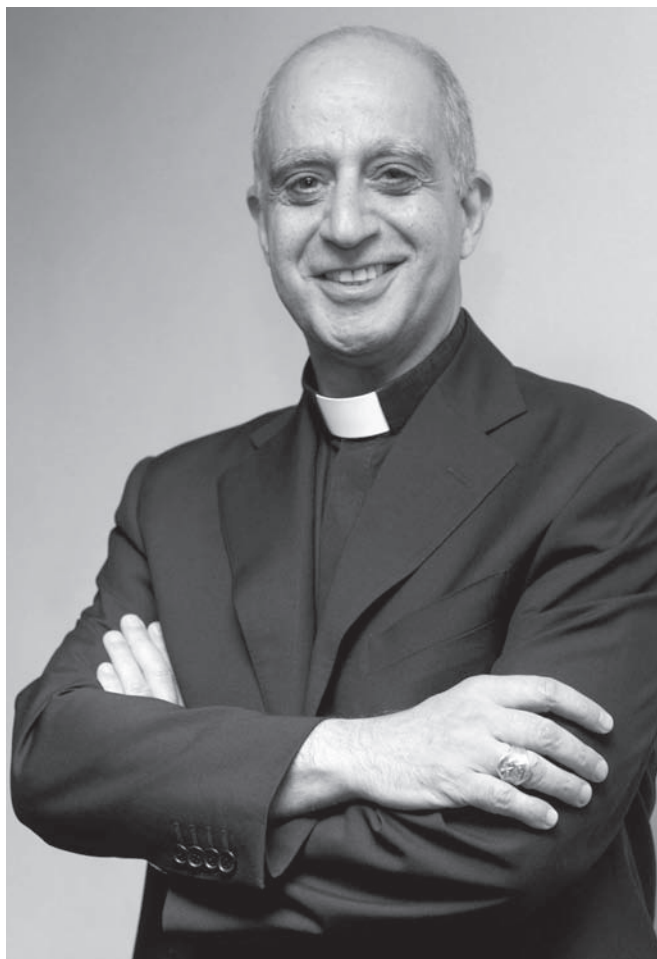
expressar algunes coses però que no pot expressar-ho tot. Per això jo crec que és important que parlem amb els responsables de la comunicació, perquè ens ajudin a comunicar, cosa que en el fons és també un art. Alhora, em sembla també molt important tenir en compte que malgrat tots els instruments i possibilitats que ens ofereix la tècnica i la ciència, la comunicació de l'Evangeli és una comunicació personal, és una trobada entre dues persones, una que anuncia i una altra que escolta, i que quan escolta descobreix la credibilitat de la persona que anuncia.

«Posar-se al servei de l'home per comprendre l'angoixa que el mou i proposar una escapadilla que li ofereixi serenitat i alegria és necessari en la bella notícia que anuncia l'Església.» També són paraules seves. Com vèncer els recels de molts perquè compreguin que l'Església, com diu la litúrgia, «és un recinte on es pot continuar esperant»?

Primer de tot cal presentar l'Església en el que és l'Església, és a dir, la creació de l'Esperit de Jesucrist ressuscitat. Però cal no oblidar que és també una Església d'homes i de dones de carn i ossos. Cal reconèixer la realitat. L'Església és santa, però també és una realitat on hi ha homes i dones pecadors. Tot i que vivim un moment molt crític, no podem deixar de presentar el rostre viu de l'Església, que no és només escàndol i corrupció, com es vol fer creure, sinó que també és tot el que l'Església fa en la formació dels joves, en favor dels pobres, les seves paraules sobre la pau... D'altra banda, l'home d'avui és un home solitari, immers en una crisi profunda. Per què no provocar-lo perquè reflexioni sobre ell mateix? L'allunyament de Déu és la conseqüència d'una mentalitat que reafirma l'autonomia de l'home, la seva maduresa, la seva capacitat de decidir lliurement... Això és molts cops una mera il·lusió. Tots tenim la necessitat de mirar-nos a nosaltres mateixos amb sinceritat i sorpresa.

Benet XVI s'ha referit en diferents ocasions a la importància

«És molt important despertar en l'home d'avui la capacitat de mirar novament la bellesa»

decisiva de la bellesa de la litúrgia per a la nova evangelització. Promourà el Pontifici Consell aquesta dimensió?

Tinc dues idees en aquest sentit de la bellesa. La primera és que la bellesa de la Creació, o la bellesa de l'art, com la Sagrada Família, sovint és una bellesa ofuscada, que ja no provoca l'home d'avui, perquè distret, no es deixa sorprendre. És molt important despertar en l'home d'avui la capacitat de mirar novament la bellesa. Fent servir una expressió teològica, hem de promoure la *via pulchritudinis*, és a dir, la via de la bellesa, perquè és una via que, tant en el passat com en el present, pot provocar la reflexió sobre el món, sobre un mateix, sobre Déu. Déu, abans que res, és bellesa i per això és estimat. No es pot estimar una cosa que no és bella.

Pel que fa a la litúrgia, a mi em sembla que és un lloc molt important per a la nova evangelització. Són molts els que sense creure o que havent-se allunyat de la fe sovint assisteixen, per les circumstàncies que siguin, a una celebració litúrgica: un bateig, un funeral... Són moments privilegiats en els quals a través d'un símbol litúrgic o d'una paraula adreçada al cor es pot suscitar una reflexió sobre la vida i la mort, sobre la fe... No es pot donar sentit a la vida si no tenim la capacitat de tocar amb les nostres pròpies mans la realitat mateixa de la vida. I la vida té, davant seu, la realitat mateixa de la mort. La pregunta de l'home d'avui té a veure amb la vida, sens dubte, però també amb el dolor, amb la mort, amb el patiment... Per què tot això?

Sembla que avui ja hi ha plena consciència que l'evangelització ha de ser una proposta i no una imposició...

La nova evangelització, com l'evangelització en general, és una proposta

de vida. És una proposta que fan persones que han de ser creïbles. Aquest és avui el nostre repte més gran: la credibilitat. És la capacitat d'explicar la nostra fe, de fer del cristianisme no només un anunci sinó també una vida.

Què ens pot explicar de la primera trobada d'estudi del nou dicasteri, que va comptar amb la intervenció destacada del sacerdot català Xavier Morlans?

El professor Morlans, al qual vostès prou bé coneixen, ens va ajudar a reflexionar sobre la pastoral. En el decurs d'aquestes dues jornades d'estudi, comptem amb una primera reflexió sobre la perspectiva històrica, és a dir, sobre la manera com al llarg de la història de l'Església s'ha dut a terme la nova evangelització, sobretot en un moment de crisi o de canvi cultural. La segona ponència va ser més bíblica i teològica, mentre que la tercera va ser la de Mn. Xavier Morlans, que ens va parlar del primer

anunci. Va ser una reflexió molt interessant, que es pot aplicar sobretot a Europa. La nova evangelització no és només per a Europa, sinó que és una missió que comprometrà l'Església en els cinc continents. No es pot pensar en una mateixa metodologia de nova evangelització arreu del món. Les tradicions, les cultures, la reacció de la gent és diferent...

Vostè va tenir l'ocasió d'assistir a la consagració de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona i després ha anunciat que aquesta és «una icona d'allò a què el nou dicasteri es vol dedicar», per què han escollit el temple gaudinià com a emblema de la nova evangelització?

Va ser una intuïció que vaig tenir mentre esperava el Sant Pare a l'interior del temple de la Sagrada Família. Mirant l'alçada i magnificència de l'església, immers en una selva immensa que no desorientava sinó que em regalava serenitat i pau, vaig pensar que realment estractava veritablement de la icona de la nova evangelització. La Sagrada Família es pot reconèixer immediatament com una església. Avui tenim moltes esglésies, sobretot construïdes als anys setanta i vuitanta, que no es reconeixen fàcilment com a tals. En canvi, a la Sagrada Família no hi ha dubte. Alhora reflecteix un estil gòtic, però no del gòtic passat, sinó el d'avui. Això ens convida a continuar transmetent la riquesa del passat però interpretada amb l'esperit de l'home d'avui. Gaudí és l'expressió viva de la capacitat d'una comunicació viva de la bellesa de la tradició del passat. Una altra cosa que em fascina de la Sagrada Família és que al voltant de l'església hi ha la ciutat moderna. L'església és per a la ciutat i la ciutat interpel·la l'església.

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA PER ASSISTIR A LA BEATIFICACIÓ DE

Joan Pau II

Presidit per l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach,
Arquebisbe Metropolità de Barcelona
Organitza: Club+Amics (Amics de Catalunya Cristiana)

Del dissabte 30 d'abril al dilluns 2 de maig de 2011

Roma t'està esperant...

Per a preus i més informació **934 092 770**

Terra Santa espera la germanor de tota l'Església

Carta del cardenal Sandri amb motiu de la col·lecta «pro Terra Sancta»

Zenit

Ciutat del Vaticà

«Terra Santa confia en la germanor de l'Església universal i vol correspondre-hi comunicant l'experiència de gràcia i de dolor que en marca el camí.» Ho recorda el prefecte de la Congregació per a les Esglésies orientals, el cardenal Leonardo Sandri, en la carta que ha enviat als pastors de l'Església universal amb motiu de la col·lecta especial del Divendres Sant a favor dels Llocs Sants. En el missatge, el purpurat subratlla que Terra Santa reconeix «la gràcia del Sínode dels Bisbes per al Pròxim Orient i de la visita papal a Xipre», esdeveniments que «han augmentat l'interès del món i la nova afluència de tants pelegrins sobre les empremtes històriques del Senyor Jesús». «Però sent també el dolor provocat per l'increment de la violència contra els cristians a les regions orientals, les conseqüències de la qual es manifesten intensament a Terra Santa», afegeix.

Els cristians d'Orient, indica el purpurat, «experimenten l'actualitat del martiri i pateixen per la inestabilitat o per l'absència de pau», i el senyal més preocupant continua sent «el seu èxode imparable». Qualsevol «signe positiu», de fet, no resulta suficient «per invertir la dolorosa tendència de l'emigració cristiana, que empobreix tota l'àrea en quedar privada de les seves forces més vitals, constituïdes per les generacions joves». Per aquesta raó, el cardenal Sandri subratlla el deure de tothom d'unir-se a Benet XVI «per encoratjar els cristians de Jerusalem, Israel i Pales-

Mounir Hodali

Via Crucis pels carrers de Jerusalem.

tina, de Jordània i dels països orientals circumdants, amb les seves mateixes paraules: «Mai no hem de resignar-nos a la manca de pau. La pau és possible. La pau és urgent. La pau és la condició indispensable per a una vida digna de la persona humana i de la societat. La pau és també el millor remei per evitar l'emigració del Pròxim Orient».

La col·lecta del Divendres Sant «s'inscriu en la causa de la pau, a la qual els germans i les germanes de Terra Santa volen servir com a instruments eficaços en les mans del Senyor, per a bé de tot l'Orient», recorda el prefecte del dicasteri vaticà. Aquesta iniciativa, assenyala, és «la via ordinària i indispensable per promoure la vida dels cristians en aquella estimada Terra».

«Els cristians d'Orient experimenten l'actualitat del martiri i pateixen per la inestabilitat o per l'absència de pau»

El cardenal Sandri recorda que el Papa convida «a anar més enllà fins i tot del gest —certament digne de lloança— de l'ajuda concreta». «La relació s'ha de fer encara més intensa, fins a aconseguir la possessió d'una "espiritualitat ancorada a la Terra de Jesús"», revela.

Com recorda el Papa en l'exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, «com més veiem la universalitat i la unitat de la persona de Crist, més mirem amb gratitud aquella terra, en la qual Jesús ha nascut, ha viscut i s'ha lliurat a ell mateix per tots nosaltres». Els cristians que viuen a la Terra de Jesús testimonien la fe en el Ressuscitat, observa el Pontífex, són cridats no tan sols a servir com «un far de fe per a l'Església universal, sinó també com a llevat d'harmonia, saviesa i equilibri en la vida d'una societat que tradicionalment ha estat, i continua sent, pluralista, multiètnica i multireligiosa».

La Congregació per a les Esglésies Orientals, explica el cardenal, «es fa portaveu de les necessitats pastorals, educatives, assistencials i caritatives de les seves Esglésies». «Gràcies a la solidaritat universal», aquestes darreres «romandran arrelades en els sofriments i en les esperances dels seus pobles respectius, i creixeran en la col·laboració ecumènica i interreligiosa. Donaran glòria a Déu i defensaran els drets i deures de cada persona i de les comunitats, i començaran pel dret a l'exercici personal i públic de la llibertat religiosa». De la mateixa manera, «es posaran al costat dels pobres, sense cap mena de distinció, i contribuiran a la promoció social del Pròxim Orient». «Sobretot —conclou— viuran les benaurances evangèliques en el perdó i en la reconciliació.»

La col·lecta «pro Terra Sancta» té l'objectiu de sensibilitzar els fidels amb el valor de la solidaritat envers la comunitat i els ens catòlics presents a la regió i per promoure iniciatives i intervencions a favor dels Llocs Sants que conserven la memòria de Crist.

Una religiosa, autora del Via Crucis del Divendres Sant al Colosseu

Zenit / Ciutat del Vaticà

Una religiosa redactarà les meditacions que es llegiran durant les estacions del Via Crucis que presidirà Benet XVI al Colosseu durant la nit del Divendres Sant. El Papa ha fet aquest encàrrec a la mare Maria Rita Piccione, presidenta de la Federació de les Monges Agustines, resident al monestir dels Quatre Sants Coronats a Roma. Les imatges que il·lustraran el petit llibre del Via Crucis, així com la transmissió televisiva emesa per canals d'arreu del món, han estat realitzades per sor Elena Manganelli, que també és monja agustina al monestir de Lecceto (Siena, Itàlia). No és la primera vegada que una dona escriu les meditacions d'aquest Via Crucis. Joan Pau II va encomanar aquest encàrrec el 1993 a la superiora de l'abadia benedictina Mater Ecclesiae de l'illa de San Giulio (Itàlia), i dos anys més tard a la germana Minke de Vries, monja de la comunitat protestant de Grandchamp (Suïssa). L'any 2002, dones laïques també va ser cridades a redactar aquestes meditacions: cinc periodistes acreditades davant del Vaticà, les quals van desenvolupar aquesta tasca juntament amb onze col·legues homes.

Benet XVI, en el monument a les víctimes del nazisme a Roma

Zenit / Roma

Benet XVI, el papa alemany, va visitar el 27 de març les Fosses Adreates de Roma per recordar les 335 víctimes afusellades per les SS hitlerianes fa 67 anys, en plena ocupació de la Ciutat Eterna, en represàlia per un atemptat contra 33 soldats alemanys de la resistència italiana.

Convidat per l'Associació Nacional de les Famílies Italianes dels Màrtirs Caiguts per la Llibertat de la Pàtria, el Pontífex —com ja havien fet Joan Pau II (el 1982) i Pau VI (el 1965) — va voler recordar en aquest mausoleu, «memorial dolorós del mal més esgarriós», les víctimes de la barbàrie nazi i recordar que tots, sense importar la religió, som germans, ja que som fills d'un mateix Pare. «El que aquí va passar el 24 de març del 1944 és una ofensa gravíssima a Déu, perquè es tracta de la violència deliberada de l'home contra l'home. És l'efecte més

execrable de la guerra, de tota guerra, mentre que Déu és vida, pau, comunió», va denunciar.

El Papa havia dipositat poc abans roses vermelles davant del monument a les víctimes i, en visitar les tombes, es va recollir en pregària. En la visita va estar acompanyat pel gran rabí de Roma, Riccardo Segni, i pel cardenal Andrea Cordero Lanza di Montezemolo, el pare del qual va ser assassinat en aquella massacre. «He vingut a invocar la Divina Misericòrdia, l'única que pot omplir els buits, les voràgines obertes pels homes quan, empesos per la violència cega, reneguen la seva dignitat de fills de Déu i de germans entre ells», va afirmar en un emocionat discurs inspirat per escrits i *grafitis* de persones que van ser torturades pels nazis.

«Cal creure en el Déu de l'amor i de la vida, i rebutjar qualsevol

altra falsa imatge divina, que traeix el seu sant nom i traeix conseqüentment l'home, fet a imatge seva», va insistir. Per aquest motiu, «en aquest lloc, memorial dolorós del mal més esgarriós, va concloure, «la resposta més vertadera és la d'agafar-se la mà, com germans, i dir: Pare nostre, creiem en tu, i amb la força del teu amor volem caminar plegats, en pau, a Roma, a Itàlia, a Europa, arreu del món. Amén».

Després el rabí en cap de Roma va pregar en hebreu el salm 129 «De profundis» i el Papa el salm 23, «El bon Pastor», i aquesta pregària adreçada a Déu Pare: «Et preguem pels nostres germans que en aquest lloc van ser assassinats sense pietat: que gaudeixin per sempre de la llum i la pau del teu Regne.» En sortir del mausoleu, Benet XVI va signar en el Llibre d'Or, i va escriure en llatí «No tinc por de cap mal, Tu ets vora meu», frase presa precisament del salm 23.

Israel

Les relíquies de santa Teresa de Lisieux ja són a Terra Santa

Cristina Sánchez
Jerusalem

114 anys després de la seva mort, les despulles de santa Teresa de Lisieux arriben a Terra Santa complint així el gran somni de la santa francesa. La visita durarà fins al 31 de maig. La relíquia de santa Teresina del Nin Jesús ha recorregut el món en un pelegrinatge on milions de devots li han retut culte. Ara és el torn de Terra Santa, on recorrerà parròquies, convents i comunitats catòliques durant dos mesos i mig. El dimarts 15 de març les despulles van sortir del seu monestir a Lisieux rumb a Tel Aviv. Allà van ser rebudes pel patriarca Ilatí, Fouad Twal; el nunci apostòlic, Antonio Franco, i 25 representants més de l'Església catòlica romana a Terra Santa. Les restes de la santa van ser rebudes solemnement a la Porta de Jaffa i van fer l'ingrés solemne al patriarcat Ilatí després d'una breu processó per la ciutat vella de Jerusalem, acompanyats

nyats de feels catòlics de tots els ritus i d'una banda de música. En un temple completament ple de gent, es van resar vespres i, tot seguit, els feels van passar a venerar les relíquies. L'endemà l'urna va començar un recorregut per les ciutats més importants d'Israel i Palestina: Haifa, Akko, Natzaret, Tibèries, Reneh, Turan, Abu Gosh, Tel Aviv, Betlem, Jericó i Gaza entre moltes altres. Teresa de Lisieux, monja carmelita francesa, va morir el 1897 als 25 anys deixant com a llegat les seves memòries, que han esdevengut un autèntic testimoni de literatura mística. *Història d'una ànima* és el títol d'aquesta publicació pòstuma, que va tenir un

ner del 1873, va ser monja de clausura a l'edat de 15 anys i va dedicar la seva existència a pregar i sacrificar-se pels sacerdots, especialment els missioners. Va morir molt jove, als 24 anys, però va deixar un missatge excepcional per la seva senzillesa i profunditat. L'origen de la veneració de les relíquies de santa Teresa s'ha de cercar en el cementiri de Lisieux poc temps després de la seva mort. Ben prest el moviment de pelegrinatges a la seva tomba va anar creixent. El cos de Teresa va ser exhumat el 1910, i les seves restes es dipositaren en un fèretre de plom. El 1923, amb motiu de la beatificació de santa Teresina, Brasil va regalar al Carmel de Lisieux un reliquiari per conservar-hi les restes mortals de la santa. Des del 1994 l'urna amb les despulles ha passat pels cinc continents, visitant diòcesis, monestirs de carmelites, catedrals i parròquies dedicades a la petita Teresa. Aquests pelegrinatges començaren quan el rector de la basílica de Lisieux va decidir organitzar unes trobades d'oració a París, Lió i Marsella com a preparació al centenari de la mort de la santa.

gran impacte en l'Església fins al punt de nomenar-la doctora de l'Església i copatrona de França, juntament amb Joana d'Arc. A més, va ser nomenada per Pius XI, el 1925, patrona de l'Obra de Sant Pere Apòstol per al Clergat Nadiu i, el 1927, patrona de les Missions juntament amb sant Francesc Xavier. Va néixer a Normandia, França, el 3 de ge-

Testimoni

El testament espiritual de Shahbaz Bhatti

El 2 de març moria assassinat Shahbaz Bhatti, ministre de les minories al Pakistan. Bhatti era catòlic. L'editorial italiana Marcianum Press recull el seu testimoni personal en el llibre «Cristiani in Pakistan. Nelle prove la speranza». A partir d'aquestes pàgines la periodista M. Antonietta Calabrò ha resumit per a «Il Corriere della Sera» el testament espiritual del ministre pakistanès.

«Em dic Shahbaz Bhatti. Vaig néixer en una família catòlica. El meu pare, mestre jubilat, i la meva mare, mestressa de casa, em van educar segons els valors cristians i els ensenyaments de la Bíblia, que van influir sobre la meva infància. Des de ben petit anava a l'església, on trobava una profunda inspiració en els ensenyaments, el sacrifici i la crucifixió de Jesús. Va ser l'amor de Jesús el que em va portar a oferir els meus serveis a l'Església. Les espantoses condicions dels cristians del Pakistan em van trasbalsar. Recordo un Divendres Sant, quan només tenia tretze anys: vaig sentir un sermó sobre el sacrifici de Jesús per la nostra redempció i per la salvació del món. I vaig pensar que volia correspondre a aquell amor seu donant amor als nostres germans i germanes, posant-me al servei dels cristians, especialment dels pobres, dels necessitats i dels perseguits que viuen en aquest país islàmic. M'han demanat que posi fi a la meva batalla, però sempre m'hi he oposat, fins i tot arriscant la vida. La meva resposta sempre ha estat la mateixa. No vull popularitat, no vull posicions de poder. Només vull un lloc als peus de Jesús. Vull que la meva vida, el meu tarannà, els meus actes parlin per mi i diguin que estic seguint Jesucrist. Aquest desig meu és tan fort que em consideraria un privilegiat si —en aquest esforç bataller d'ajudar els necessitats, els pobres, els cristians perseguits del Pakistan— Jesús volgués acceptar el sacrifici de la meva vida. Vull viure pel Crist i per Ell vull morir. No tinc pas por en aquest país. Molts cops els extremistes han volgut matar-me, posar-me a la presó; m'han amenaçat i perseguit i han terroritzat la meva família. Jo dic que, fins que tindrà vida, fins al meu últim alè, continuaré servint Jesús i aquesta pobra, sofrent humanitat, els cristians, els necessitats, els pobres. (...) Crec que els necessitats, els pobres, els orfes, sigui quina sigui la seva religió han de ser considerats sobretot com a éssers humans. Penso que aquestes persones formen part del meu cos en Crist, que són la part perseguida i necessitada del cos de Crist. Si nosaltres portem a terme aquesta missió, aleshores ens haurem guanyat un lloc als peus de Jesús i jo podré mirar-lo sense avergonyir-me'n.»

Traducció: Marta Nin / www.catalunyareligio.cat

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica:** 233,11 €
- ☐ **Missioner**
- ☐ Edició en català
- ☐ **Àsia i Oceania:** 311 €
- ☐ **Missionera**
- ☐ Edició en castellà
- ☐ Adjunto xec nominatiu
- ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«Quan ets a punt de llançar la tovallola, descobreixes que Déu és allà»

Chema Caballero, xaverià, missioner a Sierra Leone

Rosa María Jané Chueca

El 17 de març la sala Pere Casaldàliga, de la Llibreria Claret, va acollir un convidat molt especial: Chema Caballero, missioner xaverià. Convidat per Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, el missioner va parlar sobre la seva experiència amb els nens i les nenes soldat a Sierra Leone. Un testimoni impressionant de fins a quins límits pot arribar la crueltat humana i de com l'amor és capaç de fer miracles i de «ressuscitar els morts», en aquest cas, tornar a la vida milers de nens i nenes a qui els han robat la infància.

Parlar de Chema Caballero és parlar dels nens i nenes soldat. Estem més sensibilitzats amb aquesta realitat, però, n'hi ha prou de ser-hi més sensibles?

El que intento és que ens adonem que les causes que hi hagi nens i nenes soldat a tants països del món són més a Occident que a l'Amèrica Llatina, a l'Àfrica o a l'Àsia. Els nostres governs i les nostres empreses són molt responsables d'aquests fenòmens. És aquí on cal buscar les solucions.

Per què ho permetem?

Els instruments internacionals hi són i, si realment hi hagués voluntat política per aturar aquest fenomen, es faria com s'ha fet en altres assumptes. Realment ens interessa que hi continuï havent conflictes. Per això no volem implicar-nos-hi ni que les coses canviïn.

Això l'obliga a ser «la veu dels sense veu»...

El que seria ideal és que ells mateixos fossin la seva veu, que ningú no hagués de ser la veu dels sense veu. Mentre siguem la veu dels sense veu continuarem sense donar-los la veu a ells. El problema és que aquests infants no tenen l'oportunitat de parlar ni de denunciar. Així que, mentrestant, ens toca ser-ne la veu.

Quina és la clau per recuperar aquests nens i nenes?

El primer que cal tenir en compte és que tractem amb éssers humans, i quan treballem amb éssers humans no pots posar dates ni límits al seu procés. Cal molta disciplina perquè són nois acostumats a tenir una arma i cal marcar-los molt el ritme, per acostumar-los a viure amb normes. També cal fer moltes activitats perquè no pensin o recordin. En una primera fase l'objectiu és que s'obrin, que expliquin les seves vivències, la violència, la por... el que els ha mantingut vius. És aleshores quan sorgeix un moment de ruptura. És un moment molt difícil de plors, de nervis, de convulsions... que pot durar setmanes, un parell de dies, un parell d'hores... depèn de cadascú. És aleshores quan sorgeix l'ésser humà i podem treballar amb aquests nens i nenes. A poc a poc, entren en aquest nou ritme, però costa, cauen, s'aixequen... fins que estan preparats per sortir i tornar amb la seva

«La capacitat de perdonar de la població de Sierra Leone em continua impactant moltíssim»

família o als pisos tutelats, fins que, de mica en mica, s'independitzen o aconsegueixen tirar endavant. És un procés llarg i cada infant té el seu ritme.

És molt difícil que la família els torni a acollir?

Una de les proves d'iniciació que han de fer aquests infants és matar el seu pare, la seva mare o algun membre de la família... amb la qual cosa és lògic que les famílies els rebutgin. Per això cal fer una feina molt forta amb la família, amb els veïns del poble... però hem constatat que es pot canviar la mentalitat: veure els infants no com a assassins, sinó com a víctimes. La capacitat de perdonar de la població de Sierra Leone em continua impactant moltíssim. La nostra experiència és que aquells infants que han estat acompanyats per la seva família són els que s'han reintegrat més bé, perquè s'han sentit perdonats, acceptats i estimats. Això els ha donat força per superar els problemes que han tingut fora del centre de rehabilitació.

Com podem mirar aquests nens i nenes sense jutjar el que han fet?

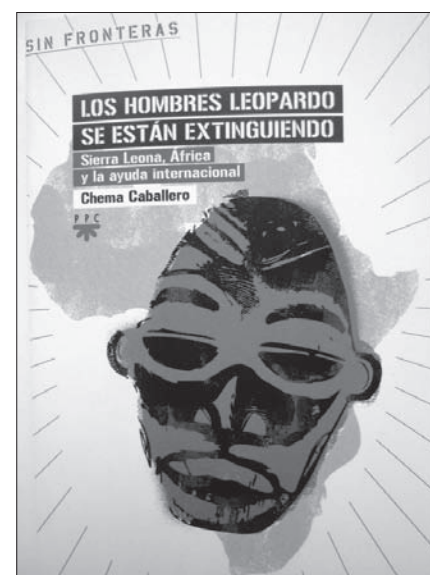
A mi m'ha sortit tot ara, després de 18 anys de treballar amb ells, perquè no he tingut temps per aturar-me. Quan dirigia el projecte havia d'estar pendent dels nens, de les nenes, dels treballadors, dels educadors... i t'empassaves tantes coses! Quan els infants t'expliquen la seva història, no pots fer cap gest tot i que per dins t'horroritzi el que t'expliquen. No pots jutjar. És una tasca molt dura. Fins que no he parat, no m'he adonat que el cos necessitava dir: «Prou!» Jo també necessitava aturar-me, treure tot el que guardava dins, plorar, sentir, endreçar el cor, l'ànima i el cos... cada dia arreu del món continuen segrestant nens i nenes per convertir-los en soldats. És com un no acabar mai...

Del 1999 al 2002 va ser el responsable del centre d'acollida i rehabilitació de nens soldat a la capital de Sierra Leone. Quants infants es van recuperar?

Pel centre han passat una mica més de 3.000 infants. Aquesta va ser la primera fase. La segona fase va començar quan va acabar la guerra, l'any 2002. El centre ja no tenia sentit i vam començar un projecte amb pisos d'acollida. Atenem uns 7.000 infants. Hi ha avenços perquè veus que aquests nois tiren endavant, opten per la pau, per la reconciliació... veus que aprofiten la formació, els estudis... de vegades, també retrocedeixen i fugen perquè qualsevol conflicte els fa tornar enrere, caure en les drogues... i fan un pas enrere. O, per exemple, les nenes cauen en la prostitució per manca d'autoestima...

L'opció de Chema Caballero només s'entén des de la fe?

Jo sé que ho he fet per Jesús. En els moments en els quals ja no pots més i estàs a punt de llançar la tovallola t'adones de la presència de Déu darrere teu. Encara que no entens el problema del mal i t'enfades amb Déu, de vegades, sé que és Déu qui em porta i em dona la força, la serenitat... si no hagués tingut la fe no sé si hauria estat capaç de tirar endavant. A pesar dels

meus dubtes, veig que Déu sempre hi és. Sento la impotència de Jesús a la creu en moltes ocasions.

Quina és la situació de Sierra Leone actualment?

Ara, almenys, tenim pau i això és molt positiu. El problema és que les causes de la guerra continuen latents: els diamants, la riquesa mal repartida, la corrupció, les desigualtats socials... l'educació continua sent un privilegi al qual molt pocs poden accedir, la sanitat és un luxe... Sierra Leone continua sent un dels països més pobres del món, continua tenint un alt índex de mortalitat infantil... els joves no tenen feina i l'única sortida és emigrar.

On cal cercar l'esperança?

Els experts no són els que salvaran l'Àfrica, són els africans, especialment els joves. El millor que podem fer per ells és que siguin joves educats, que els líders de demà tinguin uns coneixements perquè siguin ells els qui aportin solucions, i amb els seus mitjans. La meua gran esperança són els joves d'Àfrica.

Acaba de publicar el llibre *Los hombres leopardo se están extinguiendo. Sierra Leona, África y la ayuda internacional* (PPC), on diu, entre altres coses que l'ajuda internacional no funciona. Què és el que falla?

Jo crec que el que falla és el sistema. L'ajuda internacional està creada per un sistema neoliberal i el que intenta és posar pedaços en el sistema que ell mateix ha creat. Realment no hi ha una voluntat que les coses canviïn. Els economistes africans denuncien que l'ajuda internacional fa que l'Àfrica sigui més dependent i més pobra del que era als anys seixanta i setanta. Amb l'ajuda internacional el que volem és un mecanisme per aconseguir governs amics i governs que ens protegeixin i que ens permetin quedar-nos amb les seves matèries primeres. Àfrica el que ens demana realment és justícia, no caritat, que és el que li estem donant.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Madrid

Càritas alerta de la greu situació de vulnerabilitat dels immigrants

Denuncia l'augment dels controls d'identificació als seus centres i serveis

Redacció
Madrid

Càritas espanyola ha fet públic un informe sobre *La situació social dels immigrants acompanyats per Càritas*, elaborat per l'Observatori de la Realitat Social de Càritas en què, a partir de dades aportades pel 80% de les Càritas diocesanes de tot l'Estat s'analitzen quins són els efectes socials de la crisi en les persones immigrants que són ateses pels diferents programes i serveis de la Confederació a tot Espanya.

L'informe aborda qüestions com ara l'abast de les situacions que limiten les oportunitats de les persones immigrants ateses per Càritas en el seu accés i exercici a drets bàsics, així com les circumstàncies i dificultats jurídiques amb què es troben a l'hora de fer front a qüestions com ara el reagrupament familiar, l'arrelament i les autoritzacions de residència i treball. Així mateix, en l'informe s'analitzen les actituds i percepcions de la societat davant de la immigració i la política social pública en matèria d'immigració.

El secretari general de Càritas, Sebastián Mora, s'ha referit al «clar enduriment del discurs públic en l'àmbit polític, tant a escala estatal com autonòmica i local, juntament amb una retallada considerable els darrers anys en les partides assignades a temes d'integració», i la consolidació d'«una percepció social cada vegada més negativa sobre el fenomen de la immigració, que reforça una imatge de l'immigrant com a competidor».

L'informe constata la presència important d'immigrants en els serveis d'acollida i atenció primària de Càritas; el 2009, de les 786.273 persones ateses, una mica més de la meitat, uns 407.000 eren immigrants. I un terç d'ells, aproximadament 150.000, es troben en situació irregular.

Entre les constatacions que recull l'estudi s'assenyalen les barreres amb què es troben a l'hora d'accedir al padró municipal, la majoria motivades per una dubtosa interpretació de la legislació vigent que desvirtua la mateixa naturalesa del padró. «Limitar l'empadronament als immigrants implica restringir l'accés a la resta de drets socials i impedir la integració econòmica, política i social d'aquestes persones a la nostra societat.»

L'atur i els problemes de precarització i explotació laboral és una altra de les «sagnies» de la situació social dels immigrants atesos per Càritas. El 60% dels immigrants que acudeixen a Càritas són a l'atur. I els que tenen un lloc de treball ho fan en feines amb una taxa de temporalitat més alta, en sectors d'activitat més precaris i mal remunerats. A més, es multipliquen les situacions d'explotació laboral, sense contracte ni seguretat social que pateixen els immigrants que recorren a l'economia submergida com a única via per sobreviure.

En el capítol de l'habitatge, l'informe recull les dificultats greus amb què es troben els immigrants davant del pagament d'hipoteques, a més de l'augment de situacions d'amuntegament i la seva elevada mobilitat residencial. Així i tot, aquestes persones no mostren unes taxes de morositat més altes que les dels ciutadans autòctons, com tampoc es detecten dificultats significatives de convivència amb la població local.

Situació jurídica

L'apartat dedicat a abordar la situació jurídica dels immigrants acompanyats per Càritas se centra en el problema de l'increment de les situacions

Propostes per tenir en compte

El capítol final de l'informe inclou un seguit de propostes adreçades a garantir l'accés dels immigrants als drets socials bàsics. Mereixen ser-ne destacats els següents:

- garantir l'accés al padró municipal
- elaborar un pla integral de lluita contra el tràfic d'éssers humans amb finalitat d'explotació laboral
- ratificar la Convenció Internacional de les Nacions Unides sobre la protecció dels drets de tots els treballadors migrants i les seves famílies
- modificar la normativa per resoldre el problema de l'impagament d'hipoteques
- habilitar solucions per als immigrants en situació administrativa irregular
- aturar les situacions d'irregularitat sobrevinguda
- vetllar pel compliment estricte de la llei de controls selectius
- limitar l'accés de les forces de seguretat als nostres centres i serveis:

«Càritas és per a molts ciutadans, migrants o no, un lloc d'acollida, de refugi, d'escolta, de seguretat. No podem posar en perill aquest principi d'intervenció. Per tant, demanem que les forces i cossos de seguretat de l'Estat accedeixin als dispositius de Càritas per sol·licitar informació sobre les dades personals dels residents únicament en aquells casos en què hi hagi una situació de perill real (excepcional, per tant) o per intervenir davant d'una infracció penal (situació individual).»
- incrementar la dotació pressupostària per als serveis destinats a la integració
- posar fi a les actituds racistes i xenòfobes mitjançant campanyes i accions que combatin els estereotips

d'irregularitat sobrevinguda. Les Càritas diocesanes assenyalen que un terç del total de persones immigrants acompanyades es troben en situació administrativa irregular i expressen la seva alarma sobre l'increment preocupant de les situacions d'irregularitat sobrevinguda en no poder-ne renovar les autoritzacions de residència i de feina. La causa principal d'això ha estat la rigidesa de les condicions exigides per a la renovació.

Per a Càritas, aquest fet «evidencia els riscos i les possibles fractures socials d'una política migratòria que únicament es configura al voltant del mercat laboral i que no té en compte els immigrants com a persones, com a vincles i relacions familiars». «Aquestes situacions —afegeix— són més greus del que han estat mai, perquè no només afecten l'immigrant, sinó tots els reagrupats que hi estan vinculats. Són persones i famílies que, per manca de previsió, es veuen condemnades a viure en la clandestinitat i abocades a treballar en l'economia submergida.»

Dins d'aquest mateix capítol, l'informe apunta a l'absència de contracte de treball com la dificultat més gran a què s'enfronten els immigrants a l'hora de gestionar l'arrelament, cosa que és conseqüència directa de l'impacte de la crisi en aquestes persones. Així mateix, pel que fa a la reagrupació familiar s'adverteix que les barreres més importants es troben en les condicions econòmiques del reagrupant, les condicions del seu habitatge i els obstacles en la gestió amb els consolat.

L'informe revela que a més de la meitat del territori de l'Estat s'han suprimit serveis orientats cap a la integració dels immigrants, seguits d'aquells que s'adrecen a l'atenció primària i l'acollida i, en menys mesura, els serveis de mediació, assessorament i acompanyament jurídic. Aquesta situació provoca que Càritas estigui suplint l'Estat a l'hora d'atendre aquestes persones. Aquest tancament ve motivat per les retallades pressupostàries successives produïdes en temes d'immigració. Juntament amb això, es denuncien les incoherències i contradiccions entre el que alguns representants públics diuen en els discursos sobre integració i convivència, i les mesures pràctiques que les diverses administracions implementen en l'acció social pública. Algunes Càritas assenyalen com alguns d'aquestes representants «aprofiten la conjuntura actual per treure'n rèdit electoral, amb uns discursos que clarament esdevenen un obstacle per a la convivència i la cohesió social». «Les preocupants declaracions llençades per alguns responsables polítics durant tot l'any s'insereixen en una dialèctica electoral en què el migrant es fa servir com un arma ofensiva.»

Un altre aspecte que es recull és l'augment dels controls d'identificació als immigrants en locutoris, parcs i intercanviadors de transport públic, unes pràctiques que s'han fet extensives, també, als mateixos recursos i dispositius que Càritas té per a l'acollida d'immigrants, als quals els cossos i forces de seguretat de l'Estat accedeixen amb diferent periodicitat per sol·licitar informació de caràcter personal sobre els immigrants acollits en aquests centres.

En un altre dels apartats es detecta un augment en la percepció negativa de la immigració per part de la societat, induïda, sobretot per la situació econòmica dels darrers tres anys. Es constata un increment de prejudicis racistes i xenòfobs i en la situació de crisi actual es culpa els immigrants de molta de la precarietat econòmica i social que patim.

Itàlia

El sagrament de la Reconciliació en un món secularitzat

Fra Valentí Serra de Manresa

Arxiver dels caputxins

Aquest ha estat el títol de la primera setmana internacional sobre el sagrament de la reconciliació que s'acaba de celebrar entorn del santuari italià de San Giovanni Rotondo, on es venera el cos del famós caputxí estigmatitzat sant Pius de Pietrelcina (+ 1968), humil framenor que dedicà la seva vida sacerdotal atenent, dia a dia, el gran nombre de penitents que acudien al seu confessorari.

La setmana internacional, organitzada pel secretariat general per a la formació de la cúria generalícia dels framenors caputxins, s'ha desenvolupat durant els dies 14 al 18 de març a càrrec de destacats especialistes que oferiren temàtiques de gran interès per als assistents al congrés, en la seva majoria religiosos caputxins vinguts d'arreu del món que es dediquen al ministeri de la reconciliació als santuaris i a les grans ciutats.

En la sessió inaugural l'arquebisbe de Manfredònia, Mons. Michele Castoro, llegí un missatge del cardenal Bertone en nom del papa Benet XVI adreçat als ponents i congressistes. El Papa qualificà de «providencial iniciativa» aquesta Settimana Internazionale della Riconciliazione, i exhortà en el seu missatge als assistents a treballar a fons les temàtiques proposades en el congrés, especialment duent després a la pràctica un veritable diàleg de salvació amb el penitent. Seguidament, en nom del ministre general dels caputxins, Fr. Mauro Jöhri, el definidor general Fr. Carlos Novoa obrí les sessions del congrés.

Després d'uns mots de salutació de Fr. Francesco Dileo, rector del santuari de San Giovanni Rotondo, Fr. Rocco Timpa-

no presentà els temes i els ponents. La primera ponència anà a càrrec de Mons. Bruno Forte, qui tractà del sagrament de la Reconciliació com «un sagrament oblidat», oblidat, però, per un gran nombre de sacerdots poc sensibles a la set de molts fidels, que en un món secularitzat, busquen sacerdots que estiguin disponibles a escoltar confessions i que, alhora, mostrin el rostre amable d'un Déu Pare i Mare, de manera que, la desafecció de molts sacerdots a prestar-se a oir confessions, digué Bruno Forte, és una de les principals causes de la crisi del sagrament del perdó.

Després de la conferència inaugural, al llarg de la setmana foren presentades les altres ponències: la del caputxí Paolo Martinelli sobre el misteri del mal i la llibertat humana en el context dels nostres dies; la del cardenal Albert Vanhoye, qui

oferí un repàs molt aprofundit sobre la reconciliació en el Vell i Nou Testament; la del caputxí Luciano Lotti que tractà sobre la manera de confessar de sant Pius de Pietrelcina; la de Fr. Mariosvaldo Fiorentino sobre la manera de celebrar

la litúrgia penitencial, tot posant en relleu que, força sovint, la crisi no està tant en el sagrament pròpiament dit, sinó en la manera de celebrar-lo. El redemptorista Sabatino Majonaro, professor de teologia moral a l'Alfonsianum, parlà de la confessió com a diàleg salvífic i, alhora, presentà el sagrament del perdó com un preciós ajut per a la formació de les consciències. Finalment hi hagueren les ponències a càrrec dels membres de la Penitenciera Apostòlica, Mons. Gianfranco Girotti i Donald Kos, ambdós franciscans conventuals, que tractaren de la situació actual del sagrament de la reconciliació, i sobre les diverses competències i actuacions de la Penitenciera Apostòlica, tot assenyalant que, aquells que han mort pel pecat no poden rebre l'Eucaristia, que és sagrament de Vida.

En les diverses taules rodones (estructurades segons els grups lingüístics) es remarcà que en el context de les grans ciutats secularitzades, els frares caputxins, amb disponibilitat i esperit de servei, han de seguir oferint al poble fidel l'oportunitat d'experimentar la grandesa insondable de l'amor de Déu i, també, ajudar i animar els fidels a prendre decisions valentes, a voltes a contracorrent. De cara a la Quaresma de l'any vinent es preveu la celebració d'una segona setmana internacional de la reconciliació, també a San Giovanni Rotondo, per tal d'ajudar a la formació permanent dels confessors.

Pax Christi denuncia la intervenció militar a Líbia

Zenit / Roma

«Constatem que hi ha hagut una absència de la política i una pressa a recórrer a la guerra.» És el judici de Pax Christi sobre la intervenció de les forces de l'ONU a Líbia, segons una nota signada pel seu president, Mons. Giovanni Giudici. «És evident», afirma la nota, «que no s'han posat en marxa totes les mesures diplomàtiques, no s'han posat en joc totes les possibles forces d'interposició». L'opinió pública, demana Pax Christi, «ha de ser-ne conscient i ha de demanar un canvi de la gestió de la política internacional».

«No podem callar», diu el text, «la trista veritat d'una operació militar que, en ser legitimada pel vot d'una comunitat internacional insegura i dividida, portarà més dolor a una zona tan delicada i explosiva, plena d'incògnites però també d'esperances». Les operacions militars contra Líbia «no ens apropen a l'alba, com es diu, sinó que constitueixen

una sortida de la racionalitat, una "odissea" perquè és un viatge amb una meta incerta i amb etapes contradictòries a causa de la feblesa de la política».

«No volem rendir-nos a la lògica de les armes», afirma Pax Christi. I afegeix: «No podem acceptar que els conflictes esdevinguin guerres», sinó que cal mantenir «el debat sobre les accions militars, que es limitin el màxim possible i que estiguin acompanyades d'intents seriosos de mediació».

De la seva banda, el vicari apostòlic de Trípoli, Giovanni Innocenzo Martinelli, ha dit a l'agència Fides: «No veig a on ens podrà portar tot això. És possible que no s'entengui que amb les bombes no es resol res? Un cop més, demano que se cerqui una solució diplomàtica, potser a través de la mediació d'algun líder africà. Els qui han promogut aquesta guerra han de comprendre que Gaddafi no cedirà. Correm el risc de crear una crisi molt llarga, de resultat incert.»

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Punt de vista

Jordi Armadans

Director Fundació per la Pau

Líbia, i més enllà de Líbia

Una altra vegada ens presenten una dolorosa disjuntiva: protegir els drets d'uns ciutadans amenaçats per un cràpula que els fa de cabdill (des de fa 42 anys!) amb un atac militar de diversos països occidentals, això sí, a diferència d'altres escenaris ben recents, amb un cert suport dels països àrabs i sota l'aval del Consell de Seguretat de les Nacions Unides.

Em compto entre els més preocupats i afectats pel que els pugui passar als més de 5 milions de libis i líbies. Visc, a més a més, amb profunda il·lusió les revoltes que s'estan produint en els països àrabs pel que representen de lluita per la dignitat i pel que suposen d'esperança en una ciutadania activa que no es resigna i que diu prou als autoritarismes i les dictadures de tota mena. Que caigui el règim libi, i també els de Síria, Iemen o Bahrain, amb el mínim de vessament de sang possible, em sembla una magnífica consecució en la lluita per l'enfortiment de la llibertat, la dignitat i la justícia.

Però no em compto entre els entusiastes de la intervenció militar a Líbia.

Per diverses raons:

- perquè els atacs militars no són mai quirúrgics i nets; són més aviat bruts, generen destrucció i augmenten la xifra de ferits i morts
- perquè l'atac, reforça i consolida una cultura de la violència que és en la base del problema que, se suposa, la intervenció vol arreglar: l'agressió de Gaddafi

Però, sobretot, perquè la resposta militar sempre suposa un fracàs: de l'art de la política i de la gestió

diplomàtica. I és prou clar que fa cinc setmanes hauria estat possible una acció diplomàtica, política i econòmica que, ben planificada i executada, hauria pogut aturar la repressió del règim libi i, a la vegada, hauria pogut evitar els mals d'una intervenció militar.

Però, encara més, perquè la repressió de Gaddafi és i ha estat possible per les prioritats, ordenades i valors que regeixen les polítiques i

estructures d'aquest món nostre. Proclamar la necessitat de dur a terme guerres humanitàries i no ser capaç de començar a emprendre els canvis realment necessaris en l'orde internacional polític (més governabilitat democràtica i menys imperialisme, els drets humans com a element central de tota política), jurídic (reforçament i expansió del Tribunal Penal Internacional en lloc d'oposar-s'hi i fer-hi boicot), econòmic (un nou marc de relacions comercials que afavoreixi la justícia i no l'augment dels desequilibris), de seguretat (control efectiu i rigorós del comerç d'armes, desarmament, foment de la seguretat humana) i de resolució dels conflictes (prevenció, mediació,

foment de la cultura de pau i la no-violència) és o bé un signe d'elevada incompetència o de profunda mala fe.

Treballem, doncs, amb urgència per evitar més sofriment a Líbia i treballem seriosament i amb tenacitat per evitar noves «Líbies». Aquesta és la millor contribució «humanitària» que podem fer.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

El veritable dejuni, nodrir-se de la Paraula de Déu

Benet XVI, el Dimecres de Cendra, va explicar que el dejuni no és un fi en si mateix, sinó el signe extern d'una realitat interior, que és saber viure de l'Evangeli. Una completa definició que es pot aplicar a la Quaresma.

Les pràctiques quaresmals, amb arrels a l'Antic Testament i l'aval del Nou, són el dejuni, l'oració i l'almoïna. El Sant Pare es va estendre a explicar el significat del dejuni. «Significa l'abstinència de menjar, però comprèn altres formes de privació, en nom d'una vida més sòbria.» El dejuni és «el compromís, amb l'ajuda de Déu, d'abstenir-nos del mal i de viure l'Evangeli».

És bonica i profunda aquesta expressió: «No dejuna de veritat qui no sap nodrir-se de la Paraula de Déu.» El dejuni, en el cristianisme, sempre està lligat amb l'almoïna. Sant Agustí té la dita que tant el dejuni com l'almoïna són les dues ales de l'oració.

Permeten assolir un més gran impuls per arribar a Déu.

Encara el Papa va afegir: «L'Església sap que, per la nostra debilitat, és fatigós fer silenci per posar-se davant Déu, i per prendre consciència de la nostra condició de criatures que depenen d'Ell i de pecadors necessitats del seu amor.» El Sant Pare va subratllar que «la Quaresma ens invita a una oració més intensa i a una meditació prolongada de la Paraula de Déu».

Aquestes reflexions ajuden a comprendre el temps quaresmal. Hi ha moments i edats en les quals el dejuni material no es pot fer. La llei de l'Església ho explicita prou bé. És un bon record saber que el dejuni consisteix a nodrir-se de la Paraula de Déu. La Quaresma ens porta una crida al silenci, per unir-nos al nostre Creador i acollir el seu amor. I per practicar l'almoïna.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Trobada dominical (6) - Aliment espiritual

He de fer dues advertències abans de continuar aquest escrit. En primer lloc, que l'acostumo a fer el diumenge a la tarda. Així surten «ben calentons», fruit de la vivència d'aquell moment, amb el suport de reflexions, d'estudi i de pregària. Després descanso veient ballet per televisió. Quan s'acaba, corregeixo el text i el deso per revisar-lo el dilluns al matí. Intento lliurar-me totalment a la bellesa de la dansa. No hi ha res tan semblant al goig de Déu, quan s'hi repensa i diu «fem l'home a imatge i semblança nostra... home i dona els creà...». Repeteixo que cap imatge m'ho suggereix tant com un «pas a dos» ben executat. No hi ha res més bonic que la bellesa somrient, res que s'assembla encertadament al bon resultat d'aquesta Creació que coneixem.

Segona advertència: aquesta setmana he celebrat 78 anys i 55 de vida sacerdotal. (Em van ordenar als 23 anys i un dia, quanta fidelitat, mediocritat i felicitat, Déu meu!)

Tenia redactat l'article amb el títol que l'encapçala, però el programa que m'oferia la televisió era el *Don Quixot*, interpretat meravellosament pel ballet de Cuba. N'he gaudit molt. Com que el meu timpà ja no és capaç de reproduir els sons més aguts, acostumo a posar el peu sobre el *subwofer*, per captar més bé els baixos. Bressolava la meua ment en la dansa. Quan la melodia recordava les jotes aragoneses o les castelles, recordava la meua infantesa a Saragossa i la meua etapa posterior a Burgos. Els balls a la plaça Major d'una vila castellana, el Quixot, boig somiador, i els toreros, removien la meua memòria. Aleshores vaig pensar en el meu pare perquè, quan vaig acabar el batxillerat i abans d'entrar al seminari, em va voler portar a una corrida de toros, ja que s'imaginava que, si era sacerdot, no tindria ocasió de veure'n cap...

Mentre gaudia de la interpretació, tenia molt present que en aquests mateixos dies de l'any els meus pares gaudien del meu naixement, el quart fill, el primer noi. Al llarg de la seva vida em van oferir tot el millor que em podien donar per ser feliç i perquè aprofités els estudis, que en aquells temps, eren un privilegi d'uns quants. Se'm van fer presents tants records, que em vaig sentir molt feliç i agraït a ells i a Déu...

M'he adonat que vivia una mena de «salm responsorial», el que s'intercala en la litúrgia de la Paraula, de la qual escric. Seré fidel, doncs, a aquest propòsit. El salm responsorial semblaria un guarniment de to menor. Se n'encarrega la lectura a qualsevol persona; alguna vegada he vist que s'ha substituït per qualsevol melodia que agradi a la gent. O que s'ofereix a un solista, que llueix la seva veu.

Sovint sentim a dir: «Repetiu tots!...» I com si fos una classe de pàrvuls, dòcilment, l'assemblea pronuncia l'expressió de manera monòtona. Després de cada estrofa, altra vegada el mateix, però, com que la comunitat la té oblidada, per megafonia potent, es torna a repetir. Costa ben poc escriure el text amb lletra clara i ampliat amb una fotocopiadora, i col·locar-ne exemplars estratègicament. El fidel repetirà la frase meditavament, alegrement, agraïdament o amb penediment. Aquest salm és l'aplaudiment sincer o la súplica de l'assemblea.

I, amb l'*Aleluia* alegrement sonant, esperançadament *Marana-tha* o penedits, *hosanna*, o cantant l'antífona del dia, l'assemblea prossegueix amb tranquil·litat la trobada dominical.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Una Quaresma molt especial

Tinc gravada a la memòria, amb una sèrie de detalls, la Quaresma del 2001. Va ser una Quaresma molt especial i ho dic en dos sentits: ho va ser perquè no es va assemblar a cap altra de les que he viscut al llarg de la meua llarga vida. I «especial» si fem referència a una de les característiques d'aquell mes llarg que vam viure amb la tancada en algunes esglésies de Barcelona. I és que l'olor d'encens que antany omplia els temples en aquestes dates, aquell any va ser substituït pel de les «espècies» de la cuina pakistanesa. La nostra parròquia del Carme va ser una de les que vam acollir els nostres germans immigrants, la major part d'ells, pakistanesos. Tret dels primers dies, que van fer vaga de fam i només els podíem portar aigua amb sucre, la sagristia i els despatxos es van convertir en dormitoris, sales d'estar i menjadors. Un petit pati era la cuina i la resta el lloc de celebracions que podíem conjuminar molt bé amb la convivència. Això va engendrar uns llaços d'amistat que encara perduren.

La gent de la parròquia, que al començament no va veure amb gaires bons ulls aquella «invasió», va acabar per manifestar la seva solidaritat i bonhomia. Es duïen flassades, menjar, begudes, roba. Els que estàvem més lligats amb el compromís d'atendre'ls passàvem moltes hores amb ells i, fins i tot, aprofitàvem l'avinentsa per augmentar el seu vocabulari castellà i català.

Va ser l'últim dia, quan ja ens acomiadàvem amb certa recança, que un d'aquells homes amb els qui havíem conviscut es va posar davant la creu que presideix l'altar i ens va cridar a un grup que érem per allà per fer la foto. Volia fer-la allà, amb el signe dels cristians, perquè així recordaria sempre la nostra acció de compromís amb els seus problemes de manca de «papers». I, no content amb això, va proposar que ja que havíem conviscut junts, podíem acabar pregant junts a l'únic Déu i Pare de tots. Vam acollir la iniciativa amb gran il·lusió i ens vam posar en contacte amb uns quants imams i amb una sinagoga jueva. Per primera vegada la nostra parròquia obria les portes, no tan sols per acollir una justa protesta, sinó per pregar junts. Va ser inoblidable. D'aquella trobada va néixer el Grup Interreligiós del Raval. Està format per persones de diferents religions que havíem estat convivint juntes en aquelles circumstàncies, i ara preguem plegats dues vegades l'any i creem sovint espais de convivència.

Ja fa deu anys d'aquella experiència quaresmal. Aquells immigrants van aconseguir legalitzar la seva situació, però no sempre han pogut sortir d'una vida precària. Ajudar-los i estar al seu costat és una tasca del dia a dia.

En començar aquesta Quaresma he pensat molt en la veritable penitència quaresmal: d'una banda, fer el possible perquè la convivència amb tots els que ens envolten sigui el resultat de l'amor. I de l'altra, el realisme de la meua edat avançada en la qual la penitència ja la tenim «in-corporada». I... ja m'enteneu.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Les tres ferides

Miguel Hernández va compondre una poesia breu, titulada *Las tres heridas*, que diu: «*Llegó con tres heridas: la del amor, la de la muerte, la de la vida. Con tres heridas viene: la de la vida, la del amor, la de la muerte. Con tres heridas yo: la de la vida, la de la muerte, la del amor.*» La seqüència d'aquestes ferides pot ser diversa, però els elements sempre són els mateixos. Cadascuna d'elles no s'explica sense les altres dues. La vida no seria tal si no es veiés amenaçada de mort i si, a la vegada, no aspirés a trobar el seu sentit en l'amor. La mort és capaç de posar fi a la vida, però se sent impotent davant les ànsies eternes de l'amor. L'amor necessita la vida per florir, però li és necessària la mort per ser elevat a tragèdia o a esperança última.

La ferida de la vida rau en la seva plenitud penetrada d'inconsistència. És un regal que arriba sense demanar-lo i que acostuma a ser arrabassat sense avis previ. Des de la mecanicitat, cau en l'absurditat i en la vacuitat. Des de la consciència, es precipita en l'interrogant existencial, que obre horitzons inexplorats d'angoixa i de felicitat. Quan la tenim, costa renunciar-hi i busquem l'elixir meravellós que desafii el pas del temps. Ens hi aferrem sense parpellejar, com si la durada fos més important que la intensitat. La tasca d'acumular anys es fa miques enfront de la troballa de trobar-hi sentit. El pas del temps és inexorable. Només el record juga amb els temps verbals. La realitat hi és present, com el gota a gota d'un malalt a l'hospital. La mort esquerda la seguretat de la vida i l'amor es proposa dotar-la de contingut. Però la vida està ferida des del principi. La ferida de la mort penja sobre cada persona com la sentència d'un condemnat, l'execució de la qual és segura, tot i que n'ignorem el dia, el lloc i la manera. Posa límits a la vida, però per això mateix la dota d'intensitat i d'emoció. Si fos interminable cauria en la monotonia i jugaria amb la dimensió de l'eternitat, incompatible amb l'escenari del temps. La mort traça una frontera de tret imprecís i obre la porta a un misteri que traspua interrogants. És capaç de posar fi a la vida, però es troba impotent per vèncer l'amor. La dalla que ostenta amb gest amenaçant sega les aspiracions i els somnis de les persones, que són considerades mortals perquè al final sempre triomfa i ningú no s'escapa de la seva persecució. Només la fe obre l'escletxa d'una resurrecció, que converteix la mort en una fase transitòria. La vida està ferida de mort i la mort està ferida de vida i d'amor.

La ferida de l'amor té al melic la cicatriu original. El tall del cordó umbilical inaugura el regne de la independència, però submergeix la persona en la soledat més profunda. Expulsat del paradís de l'úter matern, sempre existeix en l'ésser humà la lluita per recuperar la unitat perduda. L'amor ascendeix fins al cim de la poesia, però deixa rastre de sang pel camí. Un degoteig de dolor i d'esperança, que nodreix la vida del seu significat últim i que desafia l'imperi de la mort. La vida i l'amor tenen arrels divines i serveixen per definir l'essència de Déu. La mort, en canvi, pertany als homes, però és un pont estret de pas cap al que és definitiu. L'amor, com la vida, té un segell d'eternitat, malgrat que la mort jugui les seves males passades, mitjançant els triomfs passatgers. L'amor, més enllà d'una definició, opta per una vida a fons. Els corintis del segle I van escoltar el missatge: «L'amor no passarà mai.»

Zoom

Eduard Brufau

Enguany amb motiu del Dia del Seminari, 19 de març, seminaristes de tot Catalunya han elaborat un vídeo promocional. Amb el títol d'«Un equip de referència», el vídeo, que es pot veure al Youtube, és una iniciativa innovadora que vol promoure les vocacions entre els joves tot presentant la bellesa del ministeri sacerdotal.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA
PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

El dejuni que jo vull

Fa unes setmanes el pare Àngel, de Missatgers de la Pau, va celebrar les noces d'or sacerdotals. Amb la maduresa dels anys i les experiències viscudes com a sacerdot, però sobretot amb el seu compromís amb els més desfavorits de la terra a la seva esquena, va dir una cosa que li va sortir del cor, referint-se als moralistes, experts en casuístiques, que tant s'entretenen a revisar la vida dels germans i a exercir de martell d'heretges, creient-se posseïdors de la veritat i amb dret a judici, i que és potser la millor lliçó de la seva vida: «Mentre al Japó moren, a Líbia es maten, a Haití s'enfonsen en la misèria, etc., és ridícul que perdem el temps jutjant els germans. L'essencial és una altra cosa.» Alguna cosa així, amb detalls inclosos.

Tota una lliçó en aquest temps de Quaresma en què de la mà de Jesús ens introduïm al desert i d'aquí pugem a Jerusalem. Si escoltem el seu ensenyament en el camí vers la Pasqua, ens resultarà fàcil situar el seu missatge, i molt difícil evadir-lo. De la mà del profeta Isaïes ens diu: «El dejuni que jo vull és aquest: obrir les presons injustes, fer saltar els forrellats dels ceps, deixar lliures els oprimits, trencar tots els ceps, compartir el pa amb el famolenc, hostatjar els pobres sense sostre, vestir el nu.» I més endavant ens sentència sense matisos en l'evangelí de Lluc, 6,38: «Sigueu compassius com el vostre Pare és compassiu; no jutgeu i no sereu jutjats; no condemneu i no sereu condemnats, perdoneu i sereu perdonats.» I avui em demano: quin evangeli llegim quan ens

entretenim furgant en la vida dels germans i discutint sobre tantes bestieses?

Jerusalem es divideix a l'horitzó. La Pasqua en la qual el Déu de la vida regala la seva salvació és la nostra herència i aviat serà la nostra possessió definitiva. Deixem de barallar-nos per si seiem a la dreta o a l'esquerra al Regne; fem callar els judicis sobre els altres, si fan el bé, «i no són dels nostres», aleshores, estan amb nosaltres. Esforcem-nos per l'única cosa necessària, per avançar els cels nous i la terra nova on trobem la justícia. «Aleshores, naixerà una llum com l'aurora, de seguida brollarà la carn sana, t'obrirà camí la justícia; aleshores, clamarà el Senyor i et respondrà, cridarà i et dirà: "Sóc aquí, perquè jo, el Senyor, sóc misericordiós."»

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

I un cop escollits els estudis, què?

Durant aquests mesos els estudiants de batxillerat i de cicles formatius superiors, acompanyats pels seus pares, s'afanyen en l'elecció dels futurs estudis universitaris. El procés, sovint, és llarg. En arribar a una primera determinació s'obre una segona qüestió no menys important: en quin lloc? Si en el seu moment els criteris de selecció d'escola foren importants és evident que la tria de la universitat no es pot reduir a purs arguments pragmàtics com la proximitat o el cost econòmic. Tota l'educació és important! Per això, Europa parla de l'Educació Superior, per la qual cosa no es tracta simplement d'aconseguir un títol sinó de configurar l'estudiant com a ciutadà, universitari i professional. Davant la gran oferta del nostre país, és lògic que moltes empreses i organitzacions valorin, a més de la llicenciatura o del grau, especialment, la seva procedència concreta. Haver escollit una bona universitat i l'esforç que això pugui haver suposat pot resultar un primer criteri de

selecció. Sembla coherent que qui ha desitjat i experimentat la cultura de la qualitat i de la inversió en la seva carrera també ho faci professionalment. Escollir una universitat excel·lent per iniciar el grau implica percebre els elements diferenciadors de la facultat corresponent. Serveixin aquests sis aspectes com a primera orientació. El primer d'ells consisteix en el reconeixement social de la seva expertesa i qualitat en un determinat àmbit del coneixement i de la professió. El segon fa referència a la metodologia universitària. En efecte, la personalització és un valor cultural en alça que algunes universitats practiquen a través del seguiment tutorial, seminaris, classes en petits grups, metodologia activa, avaluació continuada, etc. Un tercer criteri és la integració de la ciència, la tecnologia i les humanitats. Allò de la radical separació entre «lletres» i «ciències» no té gaire sentit. Tots els estudis universitaris del segle XXI han d'estar farcits d'aquests tres eixos i, en especí-

al, de les humanitats que ajuden a l'anàlisi crítica de la realitat i a la formulació de preguntes sobre el sentit. El compromís ètic en la professió i els valors han de tenir una presència reeixida si parlem d'una veritable formació. En quart lloc, la internacionalització com a conceptualització actual de la *universitas* en equilibri entre la mundialització i l'amarament de país, i també, vehiculació concreta d'experiències acadèmiques i professionals. Per tant, domini de l'anglès i mobilitat, però no només. Com a cinquè, la dimensió professionalitzadora. Aquesta s'afavoreix mitjançant docents en exercici professional, un important nombre de pràctiques de qualitat, la borsa de treball o de les ofertes de postgrau i màster que han de conrear el tarannà professional i abocar l'estudiant en la complexa realitat laboral. Finalment, les universitats més recomanables són aquelles que en el seu full de ruta parlen explícitament de la voluntat de desenvolupar vocacions d'emprenedors. El futur és d'ells!

Andreu Ibarz

Director general de Blanquerna-URL i Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-URL

Mirada al món

Els herois de Fukushima

El món sencer ha seguit dia rere dia amb preocupació la inestable situació de la central nuclear de Fukushima després del terratrèmol i del tsunami que han colpit durament el Japó el proppassat 11 de març. El poble japonès, a més d'una terrible destrossa sense precedents des de la II Guerra Mundial i la mort de milers de persones, ha hagut d'afrontar dies d'una gran incertesa davant la possibilitat que les explosions en alguns dels reactors de la planta poguessin provocar el desencadenament d'un accident nuclear a gran escala, semblant al de la central ucraïnesa de Txernòbil l'any 1986 o fins i tot pitjor. En un país on tot funciona a la perfecció i qualsevol irregularitat està més que prevista, un panorama catastròfic tan complex i ingovernable, tanmateix, ha desbordat qualsevol previsió imaginable. Tot i així, la societat en el seu conjunt ha

reaccionat de manera exemplar i, amb l'esforç de tots, ha sabut viure en aquesta situació d'emergència amb una dignitat envejable. En moments crítics d'aquesta mena, el millor i el pitjor de la natura humana poden posar-se de manifest. En el cas de les 420 persones que han treballat incansablement a la central de Fukushima per impedir l'hecatombe, ha estat el millor: la capacitat humana de sacrificar-se generosament en bé dels altres, fins i tot quan les circumstàncies requereixen una mesura heroica. Els bombers, els soldats i els tècnics que han tractat de reconduir els reactors nuclears sota control i de frenar les fuites radioactives, tot i saber que això perjudicava de manera irreversible la pròpia salut, han mostrat una grandesa de cor que ha desvetllat l'admiració i la gratitud dels milions de persones que s'han beneficiat de la seva tasca. Tots ells

han anteposat el bé de la col·lectivitat als propis interessos personals, conscients que algú inevitablement havia d'immolar-se per tots.

No han cercat la visibilitat ni el reconeixement. Han fet allò que era el seu deure, sense victimismes ni exhibicionismes, amb autèntic esperit de servei. No han estat kamikazes ni esbojarrats, han estat homes amb por de morir i de patir, però que no han defugit l'ocasió d'oferir tot allò que tenien al seu abast per al bé del seu poble. «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15,13), ens ensenya Jesús. N'hagin estat més o menys conscients, la seva ofrena ha estat un veritable acte religiós, ja que tot el que es fa de manera sincerament altruista dona glòria a Déu i fa més visiblement humana la societat. També des d'aquesta banda del planeta, els estem agraïts i preguem per ells.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Igualtat: només en teoria

Es parla molt d'igualtat entre homes i dones, però a la pràctica hi continua havent diferències evidents, sobretot pel que fa a la retribució de la feina. Segons estadístiques recents sobre la igualtat en el treball, la dona cobra un 25% menys que l'home, cosa que és una clara injustícia, diguem les coses pel seu nom.

Per a una mateixa feina, el sou hauria de ser el mateix, independentment que es digui Joan o Joana qui el faci. Per què aquest tracte diferent? Que potser els empresaris ja suposen que una dona rendirà menys perquè pot tenir una baixa maternal o no anirà a la feina perquè té un nen amb angines? Llavors el que s'està penalitzant és la funció suprema de la dona, que és la maternitat i que és única i exclusiva del sexe femení.

En aquests temps en què la dona té necessitat de treballar fora de casa i que en molts casos és ella la que ha de mantenir la família, no són admissibles aquestes diferències. Segurament pot ser denunciable que a les entrevistes per aconseguir feina es preguntin a les dones si tenen intenció de ser mares.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Les petites empreses

Separar el concepte «treballador» del de «petit empresari» és anar contra la veritat social; no hi ha diferència entre un petit empresari autònom i un treballador. Així i tot, hi ha una diferència quantitativa: l'autònom empresari inverteix el seu temps en una feina i arrisca moltes vegades el seu petit capital, que en algunes ocasions ha estat una hipoteca sobre propietats o els diners obtinguts d'un atur.

S'arrisquen i procuren crear un petit negoci, que moltes vegades comparteixen amb empleats. Han de buscar idees i local, buscar clients que necessitin els seus serveis, clients que inverteixin en l'empresa amb compres o serveis i clients que paguin, tasca avui difícil de complir.

Han de guanyar per pagar-se un sou, per pagar a Hisenda... Són els grans perdedors. Responen amb les seves propietats als empleats i Hisenda i ells es queden sense negoci, sense diners i sense atur ni subsidi. Què ha passat amb els milers de petites empreses que han desaparegut al nostre país? No hi ha patró sense obrer, ni obrer sense patró. Qui s'arrisca a crear empreses? Com començar de nou a crear feina?

A. VILLALONGA
Barcelona

Iniciativa solidària

El dissabte 12 de març, escoltant Ràdio Estel, van parlar d'un projecte de recollida de caminadors, cadires de rodes i altres aparells per ser entregats a diferents ONG, que seran distribuïts a Bielorússia, etc. Escrivim des de Càritas Navarres. Ja fa uns dos anys que vam començar a recollir taps de plàstic, envasos de iogurts i tota classe d'ampolles de plàstic resistent. Moltíssimes persones s'han sensibilitzat amb la nostra iniciativa i ara ens arriben sacs plens d'aquest material des de Barcelona (Associació d'Antigues Alumnes del Col·legi Pare Tous, parròquia de Santa Tecla, empreses com ara Abertis, Itec...) i des de localitats veïnes i més llunyanes, com Andorra, Caldes de Malavella i també de Madrid. Alguns venen el material al seu propi municipi i ens envien els euros que n'obtenen. De moment hem aconseguit cinc cadires de rodes, que hem entregat fa poc al president de l'ONG Bombers Humanitaris. Aquest servei ens aporta molta alegria i donem gràcies a Déu que amb una cosa que llencem podem ajudar els nostres germans. Les persones que col·laboren en aquesta iniciativa posen tot el seu interès i la seva il·lusió. Qui vulgui més informació, pot trucar al telèfon 938 310 010

FAMÍLIA MATAMALA-CURA
Navarres

Atac a la llibertat de consciència

Els actes vandàlics que van tenir lloc a la capella del Campus de Somosaguas són un delictes contra la llibertat de consciència i els sentiments religiosos. El Rectorat ha emès un discret comunicat de premsa que, amb tebior, condemna els fets. Això no obstant, resulta especialment oportú el manifest que els alumnes de l'Associació Cultural Atlàntida han difós, en què demanen tres coses.

Primera, que irrompre d'una manera ofensiva en un temple sagrat és «un fet trist i dolorós que no té res a veure amb la vida universitària, amb el diàleg i la capacitat crítica que des de sempre l'han caracteritzat».

Segona, que «no tothom s'alegra que a la nostra universitat hi hagi disparitat d'opinions» i que alguns volen construir «una societat en què només se senti una veu, la seva, en què desaparegui la presència pública dels cristians i de tots aquells que es mostren lliures davant del poder establert».

I tercera, que «tota opinió i objecció —sigui del tipus que sigui— sempre és una oportunitat de creure i donar raons de la pròpia inexperiència, una font de noves preguntes i estímuls en el camí cap a la veritat. És en el diàleg on les persones es mostren realment a pit descobert, on s'esquerda la ideologia, on un valora i sotmet a crítica sana les seves pròpies propostes».

Com ja ho diuen prou clars aquests estudiants, no hi ha universitat si no hi ha llibertat d'expressió, la llibertat real d'exposar les pròpies idees i de discutir-les en l'espai públic.

ANA CARMEN TRUJILLANO
Màlaga

La presència de la creu a l'aula

El divendres 18 de març, el Tribunal d'Estrasburg va avalar amb una sentència positiva la presència de la creu a les escoles. Sens dubte, des del meu punt de vista, mereix una valoració molt positiva. En efecte, modificant-ne la jurisprudència anterior, els jutges dictaminen ara que es tracta d'una decisió pròpia de cada Estat, ja que no implica adoctrinament ni ensenyament obligatori del cristianisme.

Les arrels cristianes d'Europa són una evidència històrica, sociològica i jurídica que no pot ser ignorada. Els sectors radicals que pretenen imposar el seu criteri al nostre país també han patit una bona garrotada amb aquesta sentència contundent —relativa a Itàlia— del Tribunal Europeu de Drets Humans. Esperem que el nostre Govern prengui bona nota d'aquesta sentència i reconsideri algunes decisions, almenys precipitades, que s'han volgut prendre.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Altres efectes del tsunami

A més de la tràgica pèrdua de vides humanes, dels problemes en les relacions socials i de l'alarma per la radioactivitat, el tsunami que ha assolat el Japó també té greus conseqüències econòmiques que poden alentir la recuperació del país i, per extensió, la reactivació econòmica dels Estats Units i d'Europa. Als danys causats —refineries de petroli en flames, tancament de reactors nuclears i plantes industrials—, cal sumar els costos de la reconstrucció.

Si la tercera economia mundial retrocedeix, que retrocedirà, el tsunami econòmic també arribarà a les nostres portes.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Estratègia apostòlica

Fa uns mesos que he començat els meus estudis a la universitat i una de les coses que més em sorprèn és constatar que entre els meus companys de classe la majoria passen totalment de la religió, o bé són obertament anticristians. Jo m'he format en un col·legi molt religiós i la meua família és practicant. M'agradaria poder acostar Jesucrist a algun dels meus amics i la veritat és que no sé com fer-ho. Fins i tot em fa respecte manifestar-me creient en un ambient així... Què em recomanaria?

La millor estratègia és la naturalitat i no forçar les coses de manera artificiosa. Probablement entre els teus nous companys n'hi hagi més d'un que és cristià, però que no s'atreveix a manifestar-se. Et recomanaria que et posessis en contacte amb el servei de pastoral universitària. És curiós que en una societat en què, teòricament, hi ha tolerància per a tot, hi ha una intransigència per manifestar-se creient. És bo ser prudent i saber manifestar aquelles grans conviccions que portem al cor en el moment oportú i a les persones apropiades. El Senyor diu que no hem de donar les perles als porcs. Això implica un esforç per conèixer les persones més enllà de manifestacions externes que poden no ser lliures del tot. Per la meua experiència pastoral amb grups d'adolescents i joves he pogut constatar un gran esperit gregari i molta coacció dels nois quan estan en grup. En canvi, quan hi parles de tu a tu, la cosa canvia força i és possible una conversa intel·ligent. D'això podries deduir que l'apostolat és sempre molt personal. El més normal és que en el teu nou ambient arribis a fer veritables amics, a compartir inquietuds, aficions, esforços, esport. I també el més normal és que amb els amics es comparteixin les realitats que més valorem. Per a un jove cristià parlar de la seva fe en Jesucrist als seus amics és una cosa que no es planeja, perquè flueix naturalment. De l'abundància del cor la boca en parla. I sobretot es parla amb la vida. Si tu ets una persona virtuosa, si t'esforces per viure el que creus, et faràs amable i els altres veuran que la teua vida és atractiva i tal vegada vulguin saber què és el que et fa viure així. Els primers cristians van comunicar així la seva experiència de fe. Els veien diferents, més contents, més honorats. De tota manera, no ignoris que nedes a contracorrent i que en més d'una ocasió hauràs de donar testimoni més explícit i valent de la teua fe. Que no et faci respecte llavors i expressa't amb llibertat o convicció. Això també atrau Crist a les ànimes nobles. Un darrer consell: forma't a fons en la teua fe per donar bones raons quan te les demanin.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

El Conservatori Municipal de Música de Barcelona: 125 anys d'existència

Enric Teixidó i Jordi Llorach

Els conservatoris, com a centres d'ensenyament musical, tenen l'origen en les institucions benèfiques italianes per a orfes on, a partir de la meitat del segle XV i a més de l'ensenyament general, els alumnes rebien educació musical. Alguns d'aquests centres van evolucionar al llarg dels segles XVII i XVIII i van esdevenir escoles especialitzades de gran qualitat conegudes com a *conservatoris*, denominació freqüent des de l'època de la Il·lustració per designar els centres públics dedicats a l'ensenyament de certes arts.

A Europa i part d'Amèrica es van fundar institucions d'aquest tipus a partir de finals del segle XVIII; per exemple a París (1795), Praga (1811), Viena (1817) o Rio de Janeiro (1841). A Catalunya, es va seguir un procés similar, si bé una mica més tardà. Fins a la meitat del segle XIX, l'ensenyament de la música se solia fer a les escolanies de les catedrals i de les esglésies, on músics prou capacitats exercien aquesta tasca, complementada amb la que feien en alguna acadèmia o com a professors particulars.

Els precedents de l'entitat

La primera institució oficial catalana per a l'ensenyament de la música la va fundar Manuel Gibert l'any 1837, compartint l'origen amb el del Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Inicialment es va denominar *Liceo Filarmónico Dramático Barcelonés*, nom al qual s'hi va afegir de *S. M. la reina Isabel II*, i va esdevenir al cap d'un temps *Conservatorio Superior de Música del Liceo*. Tot i l'existència d'aquesta institució, la major part de l'ensenyament musical es continuava fent de manera no reglada i sense lliurar certificacions oficials del nivell d'aprenentatge assolit. En apropar-se la celebració de l'Exposició Universal de Barcelona del 1888, el consistori barceloní, presidit pel gran alcalde Francesc de P. Rius i Taulet, conscient d'haver d'afrontar satisfactòriament l'esdeveniment des de l'aspecte musical, va proposar la reorganització de la inestable banda oficial existent.

El projecte fou encomanat al mestre Josep Rodoreda, prestigiós músic i amb qualitats demostrades com a pedagog musical per haver estat professor titular i ajudant de direcció del mestre Marià Obiols al Conservatori del Liceu, fundador de l'Acadèmia Musical de Barcelona i director i professor de Escola de Música de la Casa Caritat, de Barcelona, i de la Societat Coral Euterpe. Rodoreda va presentar el projecte per millorar la banda i n'afegí dos més, l'un per a la creació d'una Escola Municipal de Música i l'altra per instituir una Mutualitat de previsió per als músics. Els tres projectes van ser acceptats en sessió municipal celebrada el 2 de març del 1886, i el van nomenar director de les dues noves institucions.

Inici de les activitats

El Conservatori va començar les activitats l'1 de setembre del 1886 al primer pis del carrer de Lledó, 7, prop de la plaça de Sant Just i Pastor, al barri antic de Barcelona. La qualitat del professorat, tots amb places obtingudes per oposició, i la disciplinada direcció van fer que ja en els exàmens del primer any els alumnes demostrassin un elevat nivell d'aprenentatge. Poc temps després i amb el prestigi assolit, l'Ajuntament va haver de llogar el segon pis de la mateixa finca per ampliar les instal·lacions. Ràpidament, doncs, l'Escola va adquirir un nivell equivalent al d'altres centres similars de l'estranger. L'exemple de la institució barcelonina va ser seguit per diverses capitals catalanes (Lleida, Girona, Tortosa, Badalona...) i es van crear escoles de música que esdevingueren conservatoris de grau elemental. Tot plegat, va donar un important impuls a la música del nostre país.

«L'exemple de la institució barcelonina va ser seguit per diverses capitals catalanes (Lleida, Girona, Tortosa, Badalona...)»

El prestigi de l'Escola Municipal de Música va anar en augment, i es van incrementar el nombre d'alumnes. Així, l'any 1896, es va traslladar als baixos de l'edifici modernista conegut com el «Castell dels Tres Dragons», situat al parc de la Ciutadella, obra de Lluís Domènech i Montaner i que havia estat la seu del cafè-restaurant durant l'Exposició del 1888, lloc que va ocupar fins al 1928, any en què es va inaugurar l'actual seu a l'edifici del carrer del Bruc, cantonada amb el carrer de València, obra de l'arquitecte Antoni de Falguera.

Gran nivell acadèmic

La qualitat docent aplicada amb aprofundiment tant dels coneixements musicals com de les tècniques d'interpretació, va fer i ha fet que els alumnes hagin obtingut sempre un elevat nivell acadèmic. L'any 1944 se li va atorgar la qualificació de Conservatori Superior. A causa de la reestructuració dels estudis de música decretada per la Generalitat de Catalunya i la creació de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), el Conservatori Municipal de Música de Barcelona ha reestructurat els plans d'estudi.

La tasca directiva duta a terme per Rodoreda durant els deu primers anys de l'Escola va ser excel·lent. N'és una

prova la important relació de personalitats de la música catalana que hi cursaren estudis: Pau Casals, Maria Barrientos, Frederic Lliurat, Bonaventura Dini, Joaquim Malats, Francesc Laporta, Ricard Viñas, Joan Balcells, Joan B. Pujol o Cecília i Montserrat Rodoreda, filles del mestre, tots alumnes de Rodoreda, ja que, a més de la direcció, va exercir les càtedres d'harmonia, composició, orquestració i de l'idioma italià.

També, durant aquests anys, s'hi formaren bons components de la Banda Municipal i de moltes altres entitats musicals catalanes. Tot plegat, va contribuir a posar la nostra música al nivell d'altres disciplines artístiques pròpies de la Renaixença i del Modernisme, amb important projecció durant el segle XX. A més, Rodoreda no es va limitar a la tasca pedagògica a les aules, ja que privadament aconsellava els alumnes i sovint els cercava treball per promocionar-se, característica poc comuna però pròpia de la humanitat i el sentit de responsabilitat del mestre.

Una figura excepcional

L'any 1896, Rodoreda va dimitir de les direccions de l'Escola i de la Banda per les crítiques d'un sector musical barceloní i per la disconformitat de les reformes que l'Ajuntament va introduir en el funcionament de totes dues institucions. Des d'aleshores, el món musical català està en deute amb Rodoreda.

La seva labor va ser destacada com a pedagog musical, però també com a crític musical, introductor de noves tendències, divulgador d'obres d'autors catalans i europeus, director d'orquestrades i de corals i compositor d'unes quatre-centes obres, avui dia del tot desconegudes a excepció de l'inefable *Virolai de la Mare de Déu de Montserrat*, l'himne més estimat i cantat pels catalans d'arreu del món. La propera commemoració del 125è aniversari de la fundació del Conservatori, i també de la Banda Municipal, és una bona ocasió per reparar el greuge.

Primera seu del Conservatori Municipal, al carrer Lledó.

Josep Rodoreda, amb l'uniforme de gala de la Banda Municipal.

Paraula i vida

La beatificació de Joan Pau II

El pròxim 1 de maig, a Roma, serà beatificat el papa Joan Pau II en una cerimònia que presidirà Benet XVI, el qual durant molts anys va ser un proper col·laborador seu com a prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. La beatificació coincidirà amb el segon diumenge de Pasqua, anomenat també «de la Divina Misericòrdia», nom donat pel mateix Joan Pau II, que va dedicar a la misericòrdia de Déu una de les seves encíclics, la titulada *Dives in misericordia*.

En el missatge de Quaresma de l'any 2005, la Quaresma anterior al seu traspàs, Joan Pau II deia el que segueix: «Cada any, la Quaresma ens proposa un temps propici per intensificar l'oració i la penitència i per obrir el cor a l'acollida dòcil de la voluntat divina. Ella ens invita a recórrer un itinerari espiritual que ens prepara a reviuir el gran misteri de la mort i resurrecció de Jesucrist.»

Aquest misteri, el Sant Pare el va viure sobretot en ocasió de la seva darrera malaltia i es va evidenciar en les emotives paraules que va dir als que l'envoltaven en aquells moments de sofriment: «Deixeu-

me anar a la casa del Pare.»

La beatificació d'un Sant Pare que gairebé tots hem conegut i hem seguit en el seu llarg pontificat, té la conseqüència de fer-nos la santedat més propera. El reconeixement de la santedat, en aquest cas, no recau sobre persones llunyanes en el temps, que coneixem gràcies a la història i a les seves biografies. Aquesta beatificació ens posa davant dels ulls un exemple de santedat d'un Sant Pare que ha estat contemporani nostre, a qui hem vist i que en certa manera tots —gràcies sobretot als mitjans de comunicació— podem dir que hem conviscut amb ell.

És bo que la santedat se'ns faci propera, perquè la santedat és el tresor de l'Església i, com va dir el Concili Vaticà II, és la vocació de tots els cristians, sigui quin sigui el seu estat de vida dins de l'Església. Amb el testimoniatge dels sants es manifesta la mateixa santedat de l'Església i es continua l'obra de la salvació. Els sants i les santes són veritables testimonis de la fe i sempre han estat font i origen de renovació en els moments més difícils.

Cal donar gràcies a Déu per la qualitat dels darrers pontífexs de l'Església catòlica. Pel que fa a Joan Pau II, cal agrair tot allò que va fer dintre i fora de l'Església en el seu pontificat de vint i set anys de duració, que ha estat un dels més llargs de la història de l'Església. En el seu servei al món d'avui, cal remarcar la seva aportació a la caiguda del Mur de Berlín i tot el que aquest fet significà per a la unitat de l'Europa Oriental i Occidental. I també la seva defensa de la pau, de la dignitat de cada persona humana i del respecte als drets humans. La nostra arxidiòcesi de Barcelona ha estat sempre present en els grans esdeveniments de l'Església celebrats a Roma. Aquesta presència ja ha esdevingut una constant en la nostra història religiosa. Per això, amb motiu de la propera beatificació de Joan Pau II, la nostra arxidiòcesi ha organitzat un pelegrinatge a Roma que tindrà el goig de presidir i en el qual us invito a participar. La nostra presència a Roma en aquesta ocasió serà una expressió d'agraïment a Joan Pau II, que visità Barcelona l'any 1982, i també a Benet XVI, que ens ha visitat recentment.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Joan Pau II, gegant de la nostra època (I)

Durant el seu pontificat Joan Pau II va fer 483 canonitzacions i 1.345 beatificacions. Amb aquests números, molt superiors als de qualsevol altre Papa anterior, volia oferir al món molts models de santedat, perquè no es pensi que es tracta d'una cosa inabastable.

L'1 de maig, la plaça de Sant Pere quedarà plena de gom a gom de fidels quan Benet XVI proclamï Joan Pau II beat, afegint el seu nom a la llarga llista de models que ofereix l'Església. Per a nosaltres és un exemple molt proper, ja que hem pogut veure'l i potser parlar-hi. En el meu cas, en el seu últim any de vida, va estampar la seva signatura, ja amb mà tremolosa, al meu nomenament com a arquebisbe de Tarragona.

Cada cop que vaig tenir la sort d'estar amb ell em va envair la impressió de trobar-me amb un home sant. I això és el que va permetre obrir el procés

de glorificació ja finalitzat. Al marge d'això, era un gegant de la nostra època, i això era reconegut pels qui observaven la seva personalitat i la seva influència en els esdeveniments mundials. Gorbaxov va comentar a Jaruzelski, després d'una entrevista amb el Papa: «És un gran home. És propietari d'una gran saviesa i bondat.»

Malgrat l'atemptat del qual va ser víctima l'any 1981 i de les xacres de la seva salut, que el van portar a ingressar diverses vegades a l'hospital, la seva activitat va ser enorme. Els escrits que va publicar durant el seu pontificat equivalen en extensió a vint vegades la Bíblia. Els seus viatges van ser incessants, com els de sant Pau, però amb els avantatges dels temps moderns: 146 van ser a països estrangers i 104 van transcórrer a l'interior d'Itàlia. Amb bon humor corria un acudit pel Vaticà: «Quina és la diferència entre Déu i Joan Pau II?

Que Déu és a tot arreu i Joan Pau II ja hi ha estat.» Com a primer Papa no italià des d'Adrià VI, el 1523, va aportar a l'Església la seva mentalitat d'eslau i la seva experiència de polonès, nació ocupada al segle XX pel nazisme i, després, per la ideologia del comunisme, dues grans dictadures que van marcar el seu caràcter de resistent. Avui ningú no dubta ja de la seva contribució decisiva a la llibertat dels països de l'Est d'Europa i la seva mediació per resoldre conflictes en altres parts del món.

Recolzava la seva acció en la pregària de tal manera que era un veritable místic. En un proper article em proposo destacar aquesta altra faceta, menys coneguda, de la seva personalitat, que és la que compta a efectes de la beatificació que aviat tindrem el goig de celebrar tots els qui vam ser testimonis de la seva vida extraordinària.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I) TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 4)

ABRIL

3. DIUMENGE

IV de Quaresma, Morat. Lectures: 1 Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efesis 5,8-14 / Joan 9,1-41
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicetas, ab.; Santes, beata Guimar.

4. DILLUNS

Fèria, **Morat.** Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plató, ab.; Benet de Palerm, rel.

5. DIMARTS

Fèria, **Morat.** Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3.5-16
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vicent Ferrer, prev.; Santes, Emília, vg. i mr.; Maria Crescència Höss, rel.

6. DIMECRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel·lí, mr.; Sixt I, p. i mr.; Guillem, ab.; beat Miquel Rua, prev.

7. DIJOUS

Fèria, **Morat.** Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Baptista de La Salle, prev. i fund.; Epifani, b.; Germà, monjo.

8. DIVENDRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.14.25-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan d'Organyà, monjo; Santes Macària, vg.

9. DISSABTE

Fèria, **Morat.** Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel, b.; Santes, Maria de Cleofàs.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Pot un cec alligonar els fariseus?

De la lliçó que Joan imparteix a la seva comunitat (Jn 9,1-10,21) en llegirem tan sols una part. Em fixaré en una variant del còdex *Beza*, tot just a l'inici, que poso en cursiva: «Tot passant veié un home cec de naixement assegut.» Més endavant ho recull també el text ordinari: «Els veïns i els qui el veien abans que era un captaire preguntaven: "¿No és aquest el qui estava assegut i captant?"» La repetició del terme «assegut», molt emfatitzat, m'ha fet pensar. Generalment indica que es tracta d'un mestre, assegut a la seva càtedra. Però, em pregunto: ¿Pot un cec de naixement impartir lliçons? De fet, ho havia fet fins ara i, un cop hi vegi, els fariseus li ho retrauran: «Tot tu vas néixer en pecat, i tu ens vols donar lliçons a nosaltres?» Òbviament era un mestre heterodox, però en una cosa es diferenciava dels mestres complidors de la Llei, que reconeixia les seves mancances: «estava captant», al contrari dels fariseus que eren amb Jesús i li preguntaren: «Per ventura també nosaltres som cecs?», i a qui Jesús respongué: «Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que "Hi veiem", el vostre pecat persisteix.» Per a Jesús, el cec no va néixer en pecat, com li retreien els fariseus o suposaven els deixebles: «Ni ell va pecar ni els seus pares. És cec perquè es manifestin en ell les obres de Déu.» Precisament en dia de sàbat, quan imperava la Llei del repòs sabbàtic, Jesús posa l'acabat a l'obra de la creació: «Va escopir a terra, va fer fang amb la saliva i li va estendre el fang sobre els seus ulls.» Déu, a l'inici de la creació, havia modelat l'home amb la pols de la terra i li havia infós l'alè de vida. Jesús ara acaba l'obra ungint l'home amb la seva saliva portadora de l'Esperit. A partir d'ara podrà reconèixer que és un «profeta» i podrà creure en el Fill de l'home que està parlant amb ell. Als fariseus no els podrà impartir lliçons, però, després de rentar-se a la piscina, començarà a veure-hi i ens està alligonant.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

1 Sa 16,1.6-7.10-13a

David és ungit rei d'Israel

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehe-mita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

Salm responsorial

22

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna;
em guia per camins segurs,
per l'amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;

Glòria Monés

a vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. **R.**

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meua copa. **R.**

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. **R.**

Lectura segona

Ef 5,8-14

Ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, en altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu

solidaris de les obres infructuoses que ells cometen en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

Vers abans de l'evangelí

Jn 8,12b

*Diu el Senyor: Jo sóc la llum del món;
el qui em segueix tindrà la llum de la vida*

Evangelí

Jn 9,1-41

Anà a Siloè, s'hi rentà i tornà veient-hi

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. (...) Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Vés a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa 'enviat'. Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vèiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el sóc.»

(...) Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» (...) Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà.

Crist, llum del món

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«...les festes de Pasqua que s'acosten»

El diumenge quart de Quaresma és, en la tradició litúrgica, el diumenge que anuncia la proximitat de la celebració pasqual. Hem deixat enrere, durant la setmana tercera, la meitat dels quaranta dies, i tota la litúrgia de l'Església ens parla decididament del que significa el misteri pasqual de Crist. Una mostra d'això és la lectura de l'evangel·li de Joan en les misses ferials; des del dilluns de la quarta setmana de Quaresma fins al diumenge de Pentecosta, aquest text evangèlic ens acompanya pràcticament cada dia.

El quart diumenge és el dia del segon escrutini dels catecúmens (vegeu l'article anterior), i el text evangèlic clàssic per aquest dia és la il·luminació del cec de naixement, que ens explica sant Joan. La imatge de la llum és alhora nadal·lenca i pasqual. La litúrgia de Nadal es presenta com un progrés en la presència d'aquesta llum que ve al món per il·luminar tothom. La litúrgia de Pasqua és la victòria d'aquesta llum de vida, que és Crist, sobre la foscor de la mort i del pecat. «La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la.» No oblidem que la Vetlla Pasqual comença amb un solemne lucernari, i que el símbol del Ciri Pasqual és el propi de la Cinquantena Pasqual.

La pregària del segon escrutini

D'acord amb el text de sant Joan, la petició que

fa l'Església per als catecúmens és que tinguin el cor ben obert a la llum de la fe que Déu els concedeix, per tal que no caminin en la tenebra del pecat i del no-sentit. Aquesta llum és Crist, i això és el que sant Joan ens ensenya en la narració del cec de naixement. En efecte: si la llum dels ulls és tan important per als homes, ho és més encara la llum de l'esperit. Heus aquí el text del Ritual per a la pregària de benedicció després de l'exorcisme:

«Jesús, Senyor nostre, llum veritable que il·lumineu tots els homes, allibereu per mitjà de l'Esperit de la veritat, tots aquells que són oprimits pel jou del pare de la mentida, i desperteu una bona voluntat en aquests que heu cridat als vostres sacraments a fi que, fruit del goig de la vostra llum, siguin testimonis fermes i coratjosos de la fe, com aquell cec que un dia va arribar a la llum.»

En aquesta pregària es fa una síntesi de la doctrina de l'evangel·li de sant Joan sobre la fe. S'invoca Jesús com a llum del món, llum universal, oberta per a tots els homes, i es reconeix, amb paraules del mateix Jesús, que el diable és el «pare de la mentida» (Joan 8,44). La llibertat del jou de la mentida és l'obra de l'Esperit de la veritat (Joan 14,17), que desperta la col·laboració de l'home de bona voluntat; i això és el que es demana per als qui rebran el baptisme.

«Desvetlla't, tu que dorms...»

L'exhortació de sant Pau als Efesis (vegeu segona lectura del diumenge) s'adreça als batejats, als que en altre temps eren foscors, però que ara que estan en el Senyor són llum. No és un text per als catecúmens, sinó per als qui ja han rebut el do de la fe i de la vida divina. I, tanmateix, l'exhortació és imperiosa: «Desvetlla't, tu que dorms...» La persona que dorm tampoc no veu el que passa al seu entorn, ni s'adona d'on està; en certa manera, és com un cec. La litúrgia d'aquest diumenge ens porta a demanar per nosaltres i per tots els batejats «viure com els qui són de la llum». Parlar de llum i de veritat és parlar, en definitiva, del sentit de Déu. Jesús és llum i veritat, i «les coses són clares i visibles quan són llum» (segona lectura). No costa gens, malauradament, veure i parlar amb persones que, malgrat saber moltes coses, i fins i tot manifestant una bona voluntat envers els altres, no entren en el camí de la llum, i la seva vida resta sense un sentit segur. Moltes vegades són persones batejades que «s'han adormit», estan com mortes a la llum de la vida. Algunes són infants que han estat batejats però que no han rebut cap iniciació. Quan parlem de la pobresa infantil, i treballem perquè els infants no caiguin en l'exclusió, hauríem d'ésser conscients que la pobresa més gran i profunda és la de no saber d'on es ve i cap on es va, és a dir, la ignorància sobre el sentit de l'existència. Cal que els creients diguem: «El Crist t'il·luminarà!»

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Germà de Colònia

- ✓ Nascut cap a l'any 1150 a Colònia
- ✓ Monjo premonstratès, místic i autor d'obres d'espiritualitat
- ✓ Va morir l'any 1241
- ✓ Canonitzat el 1960 per Joan XXIII

Aquest sant alemany des de ben petit tenia una vida espiritual intensa i sentia una devoció especial per la sagrada família de Natzaret. Va voler abraçar la vida religiosa, i amb només 12 anys va entrar al monestir premonstratès de Steinfeld. Ordenat prevere, va exercir el ministeri sacerdotal a diversos cenobis femenins cistercencs i premostratesos del que avui són els Països Baixos i el nord-oest d'Alemanya. Se sap que va escriure desenes d'obres espirituals adreçades a aquests monestirs que atenia personalment, però només ens n'han arribat un parell.

Sant Germà de Colònia, però, és més conegut per les seves experiències místiques, que incloïen èxtasis i visions de la Mare de Déu, i que podien arribar a ser especialment intenses durant els oficis litúrgics. Aquests dons anaven acompanyats de nombrosos mals físics, però tot i això el nostre sant va viure uns noranta anys. Per tots els seus dons va ser molt estimat pel poble, que sempre el va considerar un home sant.

TRES NOUS DON'S PER A L'ESGLÉSIA DE BARCELONA

Primeres ordenacions sacerdotals a la Sagrada Família

Mónica García

Fotos: Agustí Codinach
Barcelona

Ja està tot preparat per començar les primeres ordenacions sacerdotals al temple de la Sagrada Família. Els responsables de l'ordre estan atents, els tècnics de so acaben els preparatius, els fotògrafs busquen la posició més bona i els periodistes ho observen tot. Molts dels assistents aprofiten ara que encara no ha començat la cerimònia per recórrer amb la mirada tots els detalls que els seus ulls poden abastar. Sonen els primers acords del cant d'entrada i s'inicia la processó: al costat del cardenal Lluís Martínez Sistach, recorren la nau central el bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, i més d'un centenar de preveres entre els quals hi ha els vicaris episcopals i el rector del seminari, Mn. Josep M. Turull. Els darrers raigs de sol de la tarda penetren pels finestrals de colors i enlluernen els fidels que observen la processó. La solemnitat, els colors, la música, l'arquitectura... És fàcil que les memòries es remuntin al 7 de novembre, quan al papa Benet XVI va consagrar el temple de la Sagrada Família de Barcelona.

Ja han arribat tots a l'altar major, i entre ells els futurs sacerdots: José Fernando Campoverde, Josep Rodríguez i Ramon Santos, revestits amb la dalmàtica i l'estola diaconal. Després de la litúrgia de la Paraula i el ritu de l'ordenació el cardenal s'adreça als fidels en l'homília. En primer lloc vol mirar enrere i agrair la iniciativa de l'Associació de devots de Sant Josep, amb Josep

«Necessitem sacerdots sants que condueixin a la trobada personal amb Jesús... Sereu plenament feliços»

Bocabella al capdavant, i la genialitat del venerable Antoni Gaudí. Gràcies a ells, Barcelona ha acollit el Successor de Pere, commogut per la bellesa del temple, i ha estat possible, en el dia de Sant Josep, rebre tres nous sacerdots per a Barcelona i per a l'Església universal.

El purpurat va assenyalar sant Josep com l'home sempre dòcil i confiat a la voluntat divina, en la difícil tasca que Déu li va encomanar. El cardenal va apuntar el sacerdot com a «do de Déu per al món», segons el lema del Dia del Seminari, que es va celebrar el 20 de març passat. «Malgrat el rebuig d'Occident, malgrat els avenços i les noves tecnologies... hi ha la necessitat de Déu», va afirmar, «el sacerdot té futur perquè ofereix la Paraula, els sagraments, la gràcia del perdó...». Va animar a exercir una pastoral entusiasta, generosa, convençuda i lliurada a l'Església, capaç al seu torn de suscitar noves vocacions al sacerdoti. L'arquebisbe de Barcelona va apuntar les peticions per part d'alguns joves per entrar al Seminari després de

CELONA EN EL DIA DE SANT JOSEP

Ordenacions a la fília

MN. JOSEP RODRÍGUEZ

Va néixer a la província de Còrdova i després de viure a Extremadura, va arribar amb tota la seva família a Mataró. Té 55 anys i ha treballat a empreses de control de qualitat. Va ser novici benedictí a Santa Maria de Solius. Després d'una trobada providencial amb el cardenal Martínez Sistach en un avió, va entrar al Seminari Conciliar de Barcelona el 2007. Ha exercit el seu diaconat a Sant Josep de Badalona.

MN. JOSÉ FERNANDO CAMPOVERDE

Va néixer a Guayaquil (Equador) fa 30 anys i en fa 9 que va arribar a l'Hospitalet de Llobregat. Actualment col·labora amb la parròquia de Sant Ignasi de Loiola de Sant Martí del Clot i és formador del Seminari Menor. El seu pare va estar present a l'ordenació mentre que la seva mare va morir poc després de ser ordenat diaca. La resta de la família va seguir l'ordenació per vídeo-conferència i a través de Ràdio Estel i Ràdio Principat.

MN. RAMON SANTOS

Va néixer al Masnou fa 54 anys i va treballar com a gerent d'una empresa d'autocars. Presideix l'Associació d'Amics de Joan Roig Diggle, en procés de beatificació. Ha col·laborat a Sant Pere del Masnou i com a diaca a la Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet de Llobregat.

la visita del Papa. «Necessitem sacerdots sants que condueixin a la trobada personal amb Jesús... Sereu plenament feliços.» El cardenal Martínez Sistach es va adreçar també a les famílies dels futurs sacerdots i va subratllar la gràcia que és, també per a elles, lliurar un fill a Déu. Durant la celebració el cardenal va recordar les víctimes del Japó i del Nord d'Àfrica. També va tenir unes paraules per a Mn. Jordi Moya, de 32 anys, que en aquells moments es trobava hospitalitzat i que, poques hores després, faria el pas definitiu a la Casa del Pare.

En acabar l'homilia, els ordenands van prometre obediència al bisbe i als seus successors i, prostrats a terra, es va invocar els sants com a manifestació de la comunió entre l'Església triomfant i la militant. En el moment central de la celebració, l'arquebisbe de Barcelona va imposar les mans sobre el cap de José Fernando, Josep i Ramon com a signe de la transmissió de l'Esperit Sant que ha de guiar el seu ministeri. Revestits amb la casulla i l'estola a la manera sacerdotal, els nous preveres van concelebrar per primer cop l'eucaristia.

En finalitzar la cerimònia, Mn. Ramon Santos va prendre la paraula en representació dels nous ministres: «Cadascun de nosaltres ha viscut una experiència de Déu en circumstàncies molt diferents però amb un nexa comú, una trobada personal amb Jesucrist que ens ha interpellat a posar totes les nostres il·lusions en Ell.» Mn. Santos va assegurar que l'opció per Crist valia la pena, i que «donava plenitud a les seves vides, i omplia un buit fins llavors inexplicable».

A Sant Feliu, un nou «custodi del misteri»

S. G. / Sant Feliu de Llobregat

L'ordenació sacerdotal de Mn. Francisco García Baca va ser viscuda el 19 de març passat a la catedral de Sant Feliu de Llobregat com un autèntic do de Déu per a l'Església i per al món. «El Senyor ens regala avui —va exclamar joiós Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu— un nou custodi i servidor del misteri!» «A partir d'ara —continua dient el prelat— Francisco predicarà i viurà una cosa que supera fins i tot la seva capacitat d'entendre. Predicarà Jesucrist i Jesucrist no cap al seu cor, ni en les seves paraules ni en els seus gestos.» Heus ací una primera exigència de la predicació ministerial, va recordar el bisbe: «La nostra fe no és la mida de la nostra predicació i, no obstant això, hem d'intentar ser el més autèntics possible.»

Davant l'escolta atenta del jove ordenand i de més de cinquanta sacerdots i diaques, així com de tota l'assemblea que omplia a vessar la catedral, Mons. Cortés va anar desgranant alguns dels trets i condicions que han de caracteritzar l'ADN sacerdotal. «El sacerdot, com sant Josep —explicava—, s'amaga rere el misteri alhora que l'ofereix. Porta una llum tan resplendent i brillant que encega per ella mateixa fins i tot el qui la porta. La nostra temptació més gran és situar-nos davant del misteri, voler dominar-lo o fins i

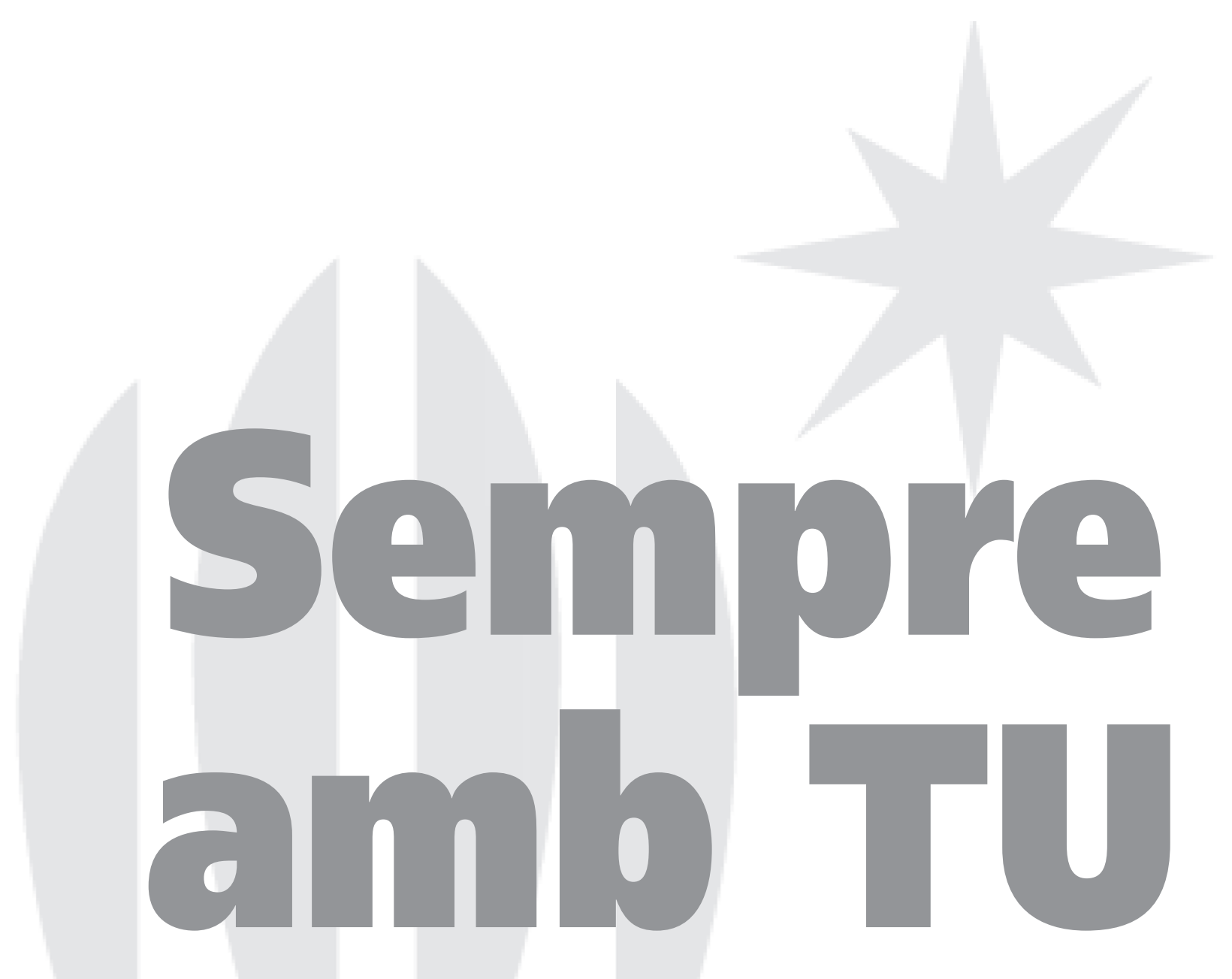
Diego F. Bermúdez

tot suplantar-lo. El sacerdot és cridat a no brillar gens. Que només brilli en nosaltres la brillantor del rostre de Jesucrist!»

La tercera exigència sacerdotal apuntada pel bisbe de Sant Feliu va ser la necessitat, gairebé urgència, de comunicar el misteri rebut. «Custodiar el misteri no és guarda-se'l per a un mateix —va recordar—, sinó oferir-lo als altres. El misteri que és Jesucrist brilla i creix a mesura que el comuniquem, perquè és el misteri de l'amor.» Mons. Cortés va convidar el jove i entusiasta Francisco a fer de la seva vida un testimoni de com creix el misteri d'amor. I va acabar dient: «Prenent com a exemple sant Josep, la gent que ens miri hauria de poder trobar en nosaltres un rostre, una mirada i uns gestos propis de la paternitat de Déu. No caldrien així gaires paraules perquè seria la pròpia vida la que emanaria el rostre diví.» Fidels als consells del seu bisbe, un cop finalitzat el ritu d'ordenació i la celebració de l'Eucaristia, el nou ministre va prendre breument la paraula per donar gràcies a Déu pel do immerescut del sacerdocí. «L'únic protagonista d'aquesta celebració és Jesucrist —va afirmar convençut Mn. Francisco García—. Us demano que pregueu perquè jo mateix no deixi de ser mai sagrament de la presència de Jesús.»

Ràdio Estel

**Sempre
amb TU**

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Osona 98.4

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Barcelona

La Fundació Formació i Treball inaugura nova seu

L'entitat, promoguda per Càritas, facilita la inserció laboral a persones amb dificultats per trobar feina

Redacció
Barcelona

El 17 de març es va inaugurar la nova seu de la Fundació Formació i Treball (FIT), entitat promoguda per Càritas el 1992, que es dedica a formar i facilitar la inserció laboral a persones que tenen dificultats per trobar feina.

L'acte va ser presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i el president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas.

Com a part fonamental de la seva tasca, la Fundació també s'encarrega de gestionar l'entrega de roba, mobles i equipament de la llar a famílies i persones amb pocs recursos econòmics, que són atesos per serveis socials, paròquies, Càritas o altres entitats.

La nova seu disposa de més de 9.500 m² i la seva construcció ha estat possible gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Adrià del Besòs —que va cedir el terreny—, Càritas, "la Caixa", Catalunya Caixa i de les donacions d'empreses i particulars. Amb el nou edifici, s'ha triplicat el nombre d'aules de formació i s'han incorporat noves sales per a tutories individuals i espais adaptats a persones amb discapacitat.

L'acte d'inauguració va constar de dues sessions per reflexionar sobre els canvis que viu l'economia i l'estat

L'acte va ser presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach i pel president de la Generalitat.

«Més enllà de l'assistencialisme, cal que les persones puguin ser el màxim d'autònomes»

del benestar, i els nous reptes que es presenten per a les entitats socials, l'Administració i les empreses.

Una de les sessions, a càrrec de representants de diferents institucions i empreses, va incloure la intervenció de Jordi Roglà, director de Càritas Barcelona, que va subratllar la importància d'iniciatives com la Fundació que treballen perquè «la persona recuperi la seva dignitat i l'autoestima».

En aquest sentit, Roglà va afirmar que, més enllà de l'assistencialisme, cal dedicar recursos a donar incentius per tal que les persones puguin ser el màxim d'autònomes.

Urgell

Sis habitatges per a gent gran i minusvàlids a Andorra

Patricia Navas / Andorra la Vella

La Fundació Clara Rabassa d'Andorra la Vella, presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, ha posat a disposició de gent gran amb certa autonomia i de persones amb mobilitat reduïda sis habitatges tutelats de lloguer situats a Andorra la Vella que permetran als seus llogaters beneficiar-se de l'assistència i els serveis comuns de la residència per a la tercera edat d'aquesta fundació. Les noves instal·lacions van ser inaugurades el 17 de març per Mons. Vives i pel cap de Govern d'Andorra, Jaume Bartumeu, en un acte durant el qual l'arquebisbe va demanar que «ens recordem de compartir» i va destacar que l'acció social no és només una tasca de les Administracions, sinó de tots els ciutadans.

«M'agradaria que tothom fes el gest —quan disposa d'uns diners— per mantenir el suport a les persones que ho necessiten», va dir en el seu parlament. El també copríncep d'Andorra va fer una crida a les institucions i a les persones perquè es mantingui una generositat «transversal» que faci possible projectes de suport a tothom qui ho necessiti, com els sis nous pisos, que es lloguen a persones necessitades a preus assequibles que variaran se-

El bisbe d'Urgell va beneir les noves instal·lacions.

gons els recursos sol·licitats. També va destacar el coratge de dur a terme, en un moment de crisi econòmica com l'actual, les obres de construcció d'aquests pisos, que han costat gairebé 400.000 euros i han trigat mig any.

Els sis habitatges són exteriors, de 40, 55 i 65 metres quadrats, i compten amb menjador-sala d'estar, cuina, habitació i bany. Dos d'ells estan adaptats per a minusvàlids. Un dels pisos ja s'ha adjudicat a una persona amb deficiència física

i cinc més queden encara lliures.

Clara Rabassa és una fundació civil d'Andorra amb un patronat presidit pel bisbe d'Urgell. Compta amb dos edificis, un d'ells comercial, a la tercera planta del qual es troben els nous pisos; i l'altre, amb la residència d'avis, subvencionada amb els recursos de la fundació. Respon a la voluntat d'una dona que li va donar el nom, així com la seva herència, per a l'atenció a les persones d'edat avançada.

Girona

Conveni de Càritas per fomentar el català entre la població nouvinguda

Víctor Gay / Girona

Càritas diocesana i l'Associació per a l'Educació, la Formació i la Recerca (Acefir) han signat un conveni de col·laboració per al foment de la llengua catalana entre la població nouvinguda, per mitjà dels Tallers d'Acol·lida Lingüística i Cultural (TALC), que impulsa Càritas arreu de la diòcesi. En aquest curs els TALC acullen 703 persones (326 homes i 377 dones) repartits en quinze poblacions en les quals hi ha una presència important de població nouvinguda.

El perfil dels alumnes atesos aquest curs es defineix per un gran percentatge d'inactius, no sols aturats, també persones sense papers que pateixen especialment la manca de feina a causa de la seva situació no regularitzada. La xifra global d'alumnes ha baixat lleugerament respecte del curs anterior, quan eren 839.

L'Acefir és una organització d'iniciativa social que aplega un equip de professionals que pretén organitzar i desenvolupar activitats en el camp de l'educació, la formació i la recerca especialment entre els joves i els adults. Aquesta associació té el suport de la Generalitat, la Comissió Europea i la Diputació de Girona.

Segons el conveni signat amb Càritas, el compromís d'Acefir és proporcionar assessorament metodològic, formació dels equips de voluntaris, informació de materials pedagògics, i elaborar un material per a la prealfabetització oral com a part del mètode *El nostre món*.

Els alumnes que es beneficiaran del nou Conveni són, pel que fa als seus orígens, en un 42% del Marroc, en un 42% de l'Àfrica subsahariana i finalment un 8% són llatinoamericans. Pel que fa a nacionalitats, onze països africans, deu d'Amèrica Llatina, quatre de l'Est d'Europa i tres d'asiàtics. Càritas, en alguns dels tallers d'acollida, també disposa de llars d'infants que aquest curs acullen 61 infants d'edat preescolar, la qual cosa n'afavoreix el procés d'educació a través del joc i de les relacions interpersonals.

L'Acefir ha escollit Càritas i els Tallers d'Acol·lida Lingüística i Cultural donada la seva experiència i bons resultats en la integració dels nouvinguts. Els objectius seran els següents: promoure l'ús del català en la població nouvinguda, tot creant vincles emocionals i culturals amb la llengua; treballar per a l'educació i la formació al llarg de tota la vida, per eradicar les desigualtats de les persones més desfavorides; aprofundir en el coneixement de la realitat dels nouvinguts; compartir amb els nouvinguts un projecte col·lectiu, construir conjuntament, cohabitant un espai social, i tot això en català.

Barcelona

L'actualitat de Balmes en el seu bicentenari

El gran filòsof, pedagog, polític, apologeta i conciliador del segle XIX es va avançar al seu temps

Carmen García

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Jaume Balmes va ser el filòsof català i espanyol més influent de l'Europa del segle XIX. De temperament moderat i conciliador, el seu ideal social es pot resumir en els següents punts: procurar la intel·ligència més gran, la moralitat més gran i el benestar més gran possible per al nombre més gran d'homes possible. Aquestes van ser, entre altres, les paraules dedicades a Jaume Balmes en el bicentenari del seu naixement.

L'Institut Sant Tomàs de Balmaesiana i la Facultat de Filosofia de Catalunya li van retre homenatge amb un acte que va tenir lloc el 24 de febrer al saló d'actes de Balmaesiana. Els professors P. Vicenç Igual, P. Juan J. Gallego, Dr. Conrad Vilanou, Dr. Miguel Ángel Belmonte i Dr. Javier Barrycoa van descriure les facetes del sacerdot i gran pensador cristià.

El P. Vicenç Igual, o.p., professor d'Ontologia de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, va recordar que la mare de Balmes, Teresa, anava amb freqüència amb els seus fills petits a l'església dels frares dominics de Vic. Allà pregava davant l'altar de sant Tomàs demanant per a ells la bondat i la santedat. Potser recordant les paraules que sant Tomàs va rebre de Crist a la creu («Bé parles de mi, Tomàs») i veient ja com despuntava la intel·ligència del seu fill, solia repetir-li al petit Balmes: «El món parlarà molt de tu, fill meu.»

I efectivament així va ser. El professor va afegir: «El segle XIX va parlar molt de Balmes, uns cops per lloar-lo i altres per denigrar-lo. Així ho demostra la ràpida difusió de les seves obres, algunes de les quals es traduïen a l'anglès, francès i alemany immediatament després de ser publicades.»

El P. Igual es va lamentar de l'oblit institucional en el qual està immersa la gran figura i l'obra del gran pensador a Catalunya. Va apuntar l'essència de la seva personalitat i el va qualificar de veritable «metge de l'ànima», destacant la seva visió social avançada, i va explicar: «La vida de Balmes va ser breu però fecunda (1810-1848). El seu llegat filosòfic, social, polític, apologetic, religiós i periodístic va ser extens, de gran incidència i transcendència. És un clàssic modern. El pensament rellevant de les seves obres posseeix

VICENÇ IGUAL:
«El seu llegat va ser extens,
de profunda incidència i
transcendència»

una actualitat perenne, per això mereix ser llegit i estudiat sempre. Som davant d'un veritable filòsof modern i d'un gran teòleg.»

El professor va fer esment a la polèmica de la seva obra: «Ha estat objecte de disputa més que de discussió. Les seves obres, emprades de manera esbiaixada, han servit per fonamentar pensaments i sobretot comportaments socials i polítics del tot aliens al seu esperit conciliador. En certs moments Balmes ja va ser signe de contradicció: per als liberals excessivament moderat i per als moderats excessivament liberal.»

El Dr. Conrad Vilanou, catedràtic de Filosofia, es va ocupar de ressaltar la importància del seu aspecte educador destacant que el pensament pedagògic de Balmes és fidel a la tradició de l'humanisme cristià, partidari d'una educació integral que tingui en compte totes les dimensions de l'ésser humà. El seu ideal advoca per una formació moral i religiosa superant la pura instrucció, cercant l'home complet. I va recordar el text del pedagog: «La instrucció primària és necessària en totes les classes per a la seva existència i avenç, però l'educació és l'única capaç de millorar-ne la moralitat i d'adreçar-nos pel camí de la virtut.»

El Dr. Vilanou va explicar que es tracta d'una visió global que desitja que l'home pensi rectament i actuï moralment, que aprengui un ofici cap al qual mostri talent i que romangui obert a la transcendència. També va ressaltar la fórmula que resumeix el missatge educatiu d'una de les seves obres més importants, *El Criterio*, on podem llegir: «L'enteniment sotmès a la veritat; la voluntat sotmesa a la moral; les passions sotmeses a l'enteniment i a la voluntat, i tot il·lustrat, dirigit, elevat per la religió; heus ací l'home complet, l'home per excel·lència. En ell la raó dóna llum, la imaginació pinta, el cor vivifica, la religió divinitza.»

El director del Servei de Publicacions de la Universitat Abat Oliba, Dr. Javier Barrycoa, va destacar la faceta d'apologeta de Balmes en el qual s'aprecia la influència de sant Agustí, Aristòtil i

MIGUEL ÁNGEL BELMONTE:
«L'obra de Balmes proposa una
política que no s'ocupi només
dels mètodes sinó de la finalitat»

els jesuïtes intentant raonar les veritats de la fe, esgotant els fets de la revelació enfrontant-los amb la realitat: «La revelació és raonable», i va continuar explicant que Balmes defensa que el que mou l'univers «és la mà invisible de Déu».

Barrycoa va ressaltar la gran importància d'una de les seves obres bàsiques, *El protestantismo comparado con el catolicismo*, on respon la polèmica suscitada a França per la publicació del llibre *Historia de la civilización en Europa*, de François Guizot. Balmes —va puntualitzar el professor— confronta les teories de l'autor francès, que reivindica el paper de la burgesia com a motor de progrés, i de Tocqueville, que proposa l'aristocràcia, amb la demostració que el que ha mogut la civilització a Occident és l'Església.

Per oferir el seu tarannà humà i intel·lectual, que indiquen l'esperit de Jaume Balmes, va esmentar unes paraules de la seva important obra: «El temor que s'introduís en la meua pàtria el cisma religiós, la vista dels esforços que es feien per inculcar-nos els errors dels protestants, la lectura d'alguns escrits en el qual s'establia que la falsa reforma era favorable al progrés de les nacions, em van inspirar la idea de treballar en una obra en què es demostrés que ni l'individu ni la societat no devien res al protestantisme.»

Miguel Ángel Belmonte, director d'Humanitats i Ciències de l'Educació de la Universitat Abat Oliba, va qualificar Balmes de tractadista polític molt superior als seus contemporanis, perquè va saber remuntar-se als principis suprems del dret i aplicar-los a les realitats pràctiques. De l'autor de Vic, va destacar que va tenir una visió de la política segons el realisme polític d'Aristòtil: «No es poden fer polítiques d'esquena a la realitat. Cal tenir una visió realista dels problemes dels ciutadans cercant només el bé comú. Respectava totes les realitats històriques. Per això ha estat reivindicat des de sectors molt diversos.»

Enmig de les revolucions, va ser partidari de fer transformacions lentes que no afectin les tradicions morals i

religioses. Va promoure la reconciliació de carlins i isabelins, per mitjà del matrimoni entre l'hereu carlí i la reina Elisabet per evitar una guerra civil. Per això va fer diferents escrits i va fundar a Madrid diferents diaris destacant *El pensamiento de la Nación*. El seu objectiu matrimonialista no va tenir èxit, però la seva obra va gaudir d'una repercussió enorme a l'època. El professor va concloure: «Cal entendre l'obra de Balmes en la proposta d'una política que no s'ocupi només dels mètodes sinó de la finalitat.» Juntament amb Ramon Llull, és un dels dos únics filòsofs catalans que figuren en la Història de la Filosofia Europea.

El P. Juan J. Gallego, o.p., catedràtic emèrit de la Facultat de Teologia de la Universitat de València, es va ocupar de ressaltar la importància de Balmes com a filòsof: «Va trencar amb el pessimisme social típic del tradicionalisme espanyol i va acceptar la idea del perfeccionament de la societat i del progrés a la civilització.»

És l'autor de l'única obra important i original de metafísica apareguda a l'Estat espanyol en el segle XIX, *Filosofía fundamental* (1846), que alguns han considerat com la primera gran epistemologia catòlica moderna. El professor va llegir un paràgraf de la gran obra de l'autor: «L'estudi de la filosofia i de la seva història engendra una convicció profunda de l'escassetat del nostre saber, de manera que el resultat especulatiu d'aquest treball és un coneixement científic de la nostra ignorància. La natura ha encarregat a cada individu la cura de la seva pròpia conservació i perfecció. La consciència és una àncora, no un far, n'hi ha prou per evitar el naufragi de la intel·ligència, no per indicar-li el rumb.»

Un punt fonamental a *Filosofía fundamental*, va explicar, és el plantejament que fa quan afirma que tota ciència es fonamenta en el postulat de l'existència. Un dels punts clau de la metafísica de Balmes és que malgrat el seu realisme, almenys aparentment, nega la distinció entre essència i existència en els éssers creats.

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIÖSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Girona

Besalú homenatja Damià Estela

El Dr. Joan Busquets ha escrit la biografia del seu predecessor com a rector del Seminari de Girona

Víctor Gay
Besalú

El Dr. Damià Estela i Molinet (Besalú 1904 – Girona 1979) és una de la figures clau en la trajectòria de l'Església que és a Girona, en el decurs del darrer segle. Només tenia 17 anys quan des del seminari de Girona el van enviar a la Universitat Gregoriana de Roma, on va completar la formació. Al seu retorn a Girona i arran de la guerra civil, es va haver d'exiliar a França, on va exercir el seu ministeri a Versalles. Ja a Espanya es va fer càrrec de la parròquia de Santo Tomé de Toledo.

Finalitzat el conflicte, el bisbe Josep Cartañà li va encomanar la reobertura i reorganització del Seminari, del qual seria director fins al 1944, vicerector fins al 1952, any en què va assumir el rectorat que mantindria fins a la seva jubilació el 1969.

Després d'aquesta llarga etapa i mantenint la residència al Seminari va seguir la seva acció pastoral, amb una intensa relació amb la comunitat cistercenca de Solius i amb un compromís cívic important. Així signaria la primera petició d'amnistia presentada a Girona l'any 1970. Va morir el 14 d'abril de 1979, vigília de Pasqua.

Homenatge del seu poble

L'ajuntament de Besalú per iniciativa del seu alcalde i diputat al Parlament, Lluís Guinó (CiU), ha promogut un homenatge popular al Dr. Estela, amb la publicació d'una extensa biografia, *Mossèn Damià Estela, mestre i testimo-*

ni, que ha realitzat el Dr. Joan Busquets, que fou successor de l'homenatjat en el càrrec de rector del Seminari de Girona, abans d'assumir el deganat de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb un epíleg a càrrec del periodista Salvador García Arbós, fill de Besalú.

L'homenatge va incloure la presentació del llibre de més de 250 pàgines, la descoberta d'una placa a la façana de la casa familiar dels Estela i un sentit record al cementiri on reposen les despulles del Dr. Estela. A la seva tomba es pot llegir el següent epitafi: «Mestre de sacerdots. Guia d'apòstols. Servidor de l'Església. Viu per sempre en Crist.»

Per tal que l'homenatge tingués un veritable sentit popular, l'ajuntament ha fet arribar un exemplar de llibre a cada família de la població, amb la qual l'homenatjat va mantenir sempre una estreta relació personal, familiar i pastoral.

Compromès amb el seu temps

El Dr. Estela va mantenir en el decurs de la seva vida un compromís directe amb la societat del seu temps. Especialment punyent és un breu diari corresponent a l'estiu del 1936, quan estava amagat ja que la seva vida era en greu perill, fins que va aconseguir creuar la frontera francesa. El titula *Onze dies d'agost i*, més enllà de la situació personal, són valuoses les seves consideracions respecte de les causes que han provocat la reacció violenta al cop d'estat militar.

«La defensa pública de l'Església cor-

El llibre biogràfic i testimonial del Dr. Estela editat per l'ajuntament de Besalú.

«Les armes no són bons arguments dels principis. Almenys els principis cristians hi guanyen més sent agredits que agredint»

respon a ella mateixa, i hauria de ser feta sempre amb un criteri de caritat i no de lluita» (6 d'agost de 1936), i l'endemà afegeix: «S'ha d'evitar el perill, fins el perill de sospita, que un partit polític té l'hegemonia de la defensa de l'Església.» I el 9 d'agost el Dr. Estela encara és més contundent: «Les lluites de principis es converteixen fàcilment en lluites armades, en guerra civil. I, per altra banda, les armes no són bons arguments dels principis. Almenys els principis cristians hi guanyen més sent agredits que agredint.»

El compromís del Dr. Estela va seguir després del conflicte civil. Un altre testimoni escrit el tenim en la carta que va adreçar al cardenal Quiroga Palacios i al nunci Dadaglio, respecte d'un intent de rebaixar per Espanya el sentit de la declaració sobre la llibertat religiosa del Concili Vaticà II. En el seu escrit assenyalava el «*desfase, que considero gravísimo, entre la Jerarquía Episcopal Española y amplios sectores sacerdotales*» i al nunci li manifesta la seva inquietud respecte d'aquesta pretesa aplicació a Espanya de l'esmentada declaració. Manifestacions que feia des de la seva autoritat de rector del Seminari.

Per tot plegat no va ser gens sorprenent que encapçalés la llista de ciutadans que van adreçar un escrit al governador civil, el 1970 (ja no era rector del Seminari), demanant un procés d'amnistia, especialment dels presos de consciència. L'homenatge cívic ha trigat més de trenta anys d'ençà de la mort del Dr. Estela, però no per això és menys just i necessari. L'ajuntament de Besalú en pot estar satisfet.

Terrassa

Trobada dels seminaristes de Catalunya

Redacció
Terrassa

Coincidint amb els actes del Dia del Seminari, el dilluns 21 de març Terrassa va acollir la trobada anual de seminaristes de Catalunya. La jornada, que va tenir lloc a les instal·lacions del seminari de Valldoreix, va transcórrer en un ambient distès i fraternal, i va incloure un torneig de futbol entre els diferents equips dels seminaris. Posteriorment es va celebrar l'Eucaristia, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses i acompanyat pels rectors i formadors dels diferents seminaris catalans. Un sopar de germanor va servir per tancar la jornada.

Aquesta trobada va ser el colofó dels actes de

celebració del dia de Sant Josep a Terrassa, que van incloure una jornada de portes obertes al seminari i una vetlla de pregària per les vocacions, presidida per Mons. Saiz Meneses i amb la presència del bisbe auxiliar i rector del seminari, Mons. Salvador Cristau, i el delegat de Joventut del bisbat, Mn. Josep Monfort.

Tortosa

Dia del Seminari a la diòcesi de Tortosa

Víctor Manuel Cardona / Tortosa

El dia 20 de març, dia del Seminari, era una jornada de moviment i de treball al nostre Seminari diocesà. Els cinc seminaristes, acompanyats pel rector, Mn. Xavier Vilanova, es feien presents en algunes de les parròquies de l'arxiprestat Delta litoral i Montsià: Sant Jaume d'Enveja, La Cava, Jesús i Maria i Hospitalet de l'Infant.

El seu testimoni, les paraules d'agraïment i la seva presència van ser record i estímul per reavivar la consciència cristiana sobre la necessitat del sacerdoti ministerial en l'Església i en la nostra diòcesi i la necessitat que tots els cristians ens fem responsables d'aquesta vocació imprescindible per al present i futur de la fe cristiana.

La presència de nens i d'algun jove a les Eucaristies dominicals va donar l'oportunitat a presentar la pregunta que tot cristià que vol seguir amb fidelitat Crist s'ha de fer, «Senyor, què vols de mi?», i veure l'opció de la vida consagrada, tant sacerdotal com religiosa. També, els nens i els joves van poder veure que la vida dels seminaristes és com la de tot jove sa del nostre món.

A la tarda va tenir lloc al Seminari una Jornada de portes obertes. Es va iniciar amb una pregària comunitària davant Jesús Eucaristia, demanant vocacions sacerdotals, pels seminaristes i pels sacerdots. Després de resar vespres, que va presidir el bisbe, Mons. Xavier Salinas, es van visitar les noves instal·lacions del Seminari, que es va renovant des de fa anys i que ara ja està acabant-se de configurar.

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

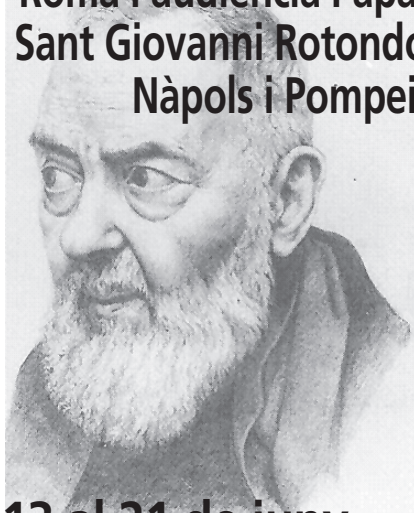
Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 5 al 12 de desembre

RUTA DEL PARE PIUS

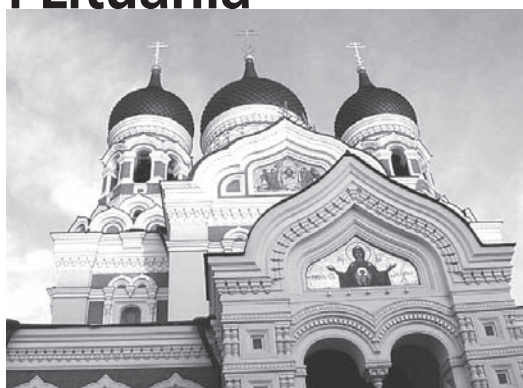
Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

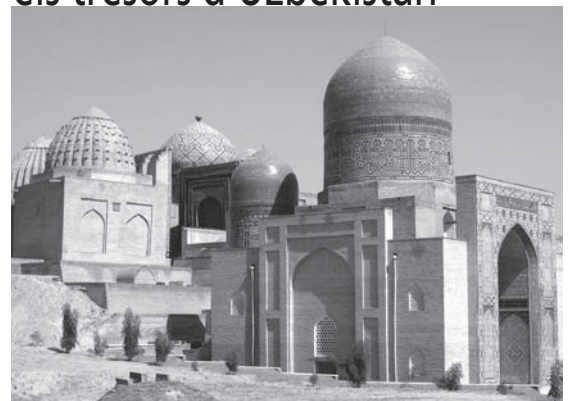
Estònia, Letònia
i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i
els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

13 al 15
de maig

14 al 16
d'octubre

Ruta de Sant Ignasi

12 al 18 de
setembre

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Girona

«Ora et labora»

Passejada pel monestir benedictí de la vall de Sant Daniel, un cenobi a punt de celebrar el seu mil·lenari

Lluís Molinas i Falgueras

Quan traspassem la vella portalada del monestir de Sant Daniel no podem evitar per uns instants endinsar-nos al seu passat, quan a mitjans del segle XI la comtessa Ermessenda —recentment recordada a TV3— fundà aquest cenobi a la bucòlica i aleshores deserta vall de Sant Daniel, a dues passes de les muralles de Girona.

El temps ha corregut, evidentment, per les venerables pedres que serveixen els secrets de benaurances i també de vicissituds de tota mena, viscudes en el decurs de gairebé el seu mil·lenni de vida. Malgrat tot, però, la tasca quotidiana de les vuit monges que actualment, ja dins el segle XXI, habiten el monestir, no ha variat gaire pel que fa a l'observança de les normes de sant Benet.

El forrellat, una peça de ferro forjat d'acurada artesanía, s'obre per donar pas franc a la nostra visita. El que fou el vell torn on, des de la seva clausura, les monges responien a l'*Ave Maria Puríssima...* com a salutació de bona voluntat, avui ha esdevingut un petit habitacle on la germana «tornera» rep les vistes i té cura, per mitjà de la moderna tecnologia, de la vigilància del vestibul i dependències contigües.

L'abadessa, Maria Assumpció Piferré, ens rep amb exquisida cortesia, tot comentant: «Ja ho veieu, els temps també han canviat per a nosaltres. Anys enrere hauria estat gairebé impensable entrar en un convent de clausura com el nostre. No hem d'oblidar que estem en ple segle XXI, i costa de creure que encara puguin existir cenobis de clausura, o sigui tancats al món exterior. Pel que fa a la resta de normes de la nostra comunitat no penseu pas que hagin canviat gaire. Ens llevem a les sis del matí, i després de les matines i les laudes, comencem la nostra jornada, tant espiritual com "laboral", podríem dir.»

Pel que fa a la tasca laboral que desenvolupen les religioses dins la comunitat, ens explica: «Després d'esmorzar cada monja té la seva feina: la cuina, la neteja, ordenar la biblioteca, atendre visites o bé el nostre taller de confecció d'ornaments eclesiàstics, com ara casulles o albes de totes mides i colors, depèn de les celebracions, és clar. Gràcies a Déu, la feina no ens manca, perquè tenim encàrrecs de parròquies d'arreu de Catalunya. Però totes les tasques quotidianes no ens priven pas de les nostres pregàries al Senyor. Això per a nosaltres és la millor feina, la més sublim.

»També, a banda del taller de confecció, tenim una petita hostatgeria per a noies universitàries que des de diferents punts del Principat cursen estudis a Girona. Això representa una altra manera de poder sostenir l'economia del monestir. Estem en època de crisi, i fins i tot una modesta comunitat com la nostra se'n ressent. Malgrat les adversitats sempre hem de tenir con-

fiança en el Senyor i, sobretot, esperança en un futur millor per a tothom. *Ora et labora...* Pregar, sí, però també treballar. No hem d'oblidar que l'hospitalitat és una de les regles principals del nostre orde.»

Antigament moltes comunitats religioses, tant les femenines com les masculines, vivien pràcticament recluses dins els murs d'un convent, sense tenir accés als problemes de l'exterior. Li preguntem a l'abadessa: «No creu que el veritable Evangeli pot ser també procurar de comprendre els germans de fora murs?»

«I tant! —respon l'abadessa Maria Assumpció—. Sense cap mena de dubte. Anys enrere diferents comunitats, malgrat que sempre s'ha pregat i ajudat els desvalguts, no tenien gaire accés al món. Sortosament tot això ha canviat i la vida monàstica s'ha transformat. Ara són moltes les comunitats que viuen intensament els problemes dels més febles. Penso que això és primordial per entendre l'Evangeli.»

Deixant de banda la tasca evangèlica de les germanes del monestir de Sant Daniel, la passejada pel vell cenobi esdevé per a nosaltres una veritable lliçó d'història.

«L'origen d'aquest monestir —ens explica l'abadessa, tot resseguint el claustre— es remunta al segle XI. Fou edificat damunt les restes d'una antiga església preromànica que custodiava les despulles de sant Daniel. En el decurs dels segles el recinte ha estat objecte de diferents construccions, modificacions i fins i tot de destruccions. No

«El claustre és la petita joia del monestir! —confessa l'abadessa—. Malgrat les embranzides de les guerres o espolis, encara es manté dempeus amb tota la seva majestuositat i bellesa»

hem d'oblidar que aquestes velles pedres són testimoni de guerres, saquejos i tota mena de malvestats en èpoques d'accions cruentes, com ara la invasió francesa o la guerra civil. Degut a totes aquestes escomeses, la majoria de les peces valuoses que custodiava el cenobi van ser destruïdes o bé espoliades. Després de la guerra civil, tot això va quedar en un estat deplorable. Es van encendre fogueres amb mobles i imatges de notable valor religiós o històric. Les germanes que van tornar a obrir aquestes portes després de la guerra van patir veritables dificultats per restaurar el monestir, començant pràcticament de zero. Però el Senyor no ens va deixar soles.»

La llum d'un assolellat matí de les darreries d'hivern acompanya la nostra passejada pel bellíssim claustre adornat amb les seves esveltes columnes i artístics capitells, obra de reconeguts mestres de la pedra, que marquen la transició del romànic al gòtic.

«Oh, el claustre és la petita joia del monestir! —confessa l'abadessa, tota cofoia—. Malgrat les embranzides de les guerres o espolis, encara es manté dempeus amb tota la seva majestuositat i bellesa.»

La passejada pel cenobi de Sant Daniel segueix amb el guiatge de la germana Maria Assumpció, la qual a més de mostrar-nos una interessant col·lecció de ceràmica antiga recuperada de diferents excavacions dins el monestir, ens acompanya fins a l'espaiosa biblioteca, bastida dins les parets d'un antic graner.

«Com podeu veure, tenim una interessant col·lecció de llibres històrics i religiosos. A poc a poc, i sobretot gràcies a diferents donacions, hem pogut arreplegar aquests volums que representen un petit tresor per a la comunitat.»

Aquí podríem afegir-hi que antigament els monestirs eren zeladors de la cultura, mitjançant aquells bastíssims *scriptorium*, dels quals se n'han conservat notables peces.

I mentre la campana del cenobi ens deixa sentir el seu cant, ens acomiadem de la germana Maria Assumpció Piferré, digna continuadora de l'obra d'aquella noble Ermessenda, la qual, ara fa un miler d'anys, va fundar aquest monestir amb l'ajut d'un grapat de dones valentes, potser avançades a la seva època.

La vida quotidiana segueix a la vall de Sant Daniel, mentre les velles pedres del recinte serveixen encara l'ombra d'unes vides senzilles i pietoses, que han deixat la seva petja fins als nostres dies. *Ora et labora*, aquest és el seu missatge.

Reflexions per a la Setmana Santa

Redacció / Barcelona

Representants de diverses confessions cristianes han volgut oferir una reflexió conjunta per a la Setmana Santa, especialment pel que fa a la seguretat vial. «Hem de ser conscients de fins a quin punt ens devem als altres i a nosaltres mateixos amb el nostre comportament. Conduir ha de ser un acte responsable, d'una banda, però també de benestar de l'altra. Caminar és un acte que fem per inèrcia, però no exempt de risc per possibles faltes d'atenció (un semàfor vermell que no veiem, el pas zebra que passem sense atendre a la circulació, el mòbil que sona en un pas de vianants i que contestem despreocupats, etc.)

i que, per desgràcia, pot acabar en un accident.»

La nota està signada pel pastor Felip Carmona (Església evangèlica de Catalunya); el pastor Alfredo Villanueva (Església cristiana adventista del Setè Dia); la laica M. Roca Ocaña (Església ortodoxa), i Mn. Josep Lluís Fernández i Esteve Rifà (Església catòlica).

«No ens fa pensar que tots tenim uns dons que hem de regalar?», es pregunten, «conduint o caminant fem presents que som cristians, units pel baptisme, i cada un amb el seu carisma. Hauríem de procurar fer arribar aquest missatge en el nostre entorn amb vista al bé de la comunitat»

Mn. Frederic Ràfols viu en Déu

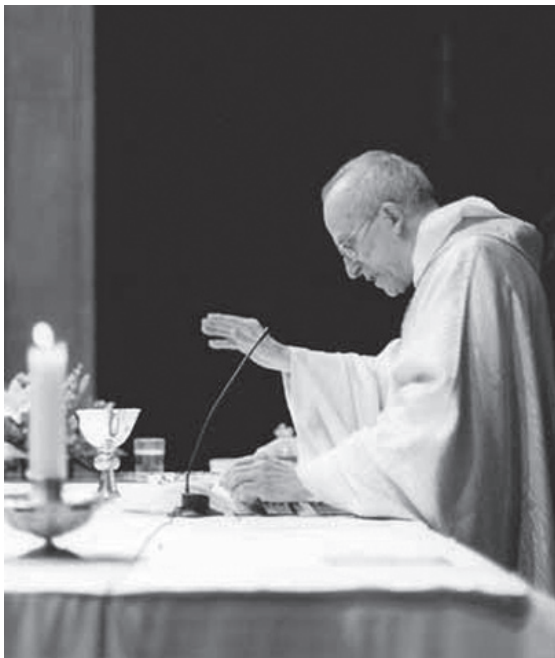
Josep M. Rovira Bellosó
Teòleg

El dijous 9 de març del 2011, el rector de Sarrià, el de Sant Oleguer i jo érem a punt d'entrar a la Unitat de Cures Intensives, on hi havia internat Mn. Frederic. En aquell moment en sortia el doctor, que ens donà la notícia: Mn. Frederic era mort. El xoc va ser fort. Durà més de 24 hores. L'endemà, a la capella ardent de la parròquia de Sarrià, el rostre de Mn. Frederic semblava empetitit, apagat. Vaig arribar a sentir el dolor més intens. Però... Frederic gairebé no hi era, a la terra. Era amb Déu. A partir d'aquí va començar el consol que no ha fet més que créixer. Deia un religiós: «Mn. Frederic ha anat al cel amb sabatetes.» Mn. Manuel, rector de Sarrià, i tots, teníem aquesta mateixa convicció: és feliç amb Déu.

Mn. Ràfols sempre deia que els seus nebots l'estimaven i pensaven d'ell que era una bona persona. Però això no explica que la parròquia de Sarrià s'omplís amb 800 homes i dones, vinguts per devoció i no pas per obligació de tots els llocs on havia estat rector o vicari, i del mateix Sarrià. I vuitanta capellans, dos

bisbes i el cardenal de Barcelona. Per què aquest contrast entre el Ràfols senzill i bona persona i aquest enterrament que semblava el d'un cardenal del Vaticà?

Doncs ben segur perquè Mn. Frederic, amb tota la seva humilitat i bonhomia, era un referent de la pastoral diocesana. Perquè vivia pendent del que la gent que l'envoltava a les parròquies pensaven, sofrien, esperaven, gaudien... Amb una gran sintonia amb ells. Ràfols complia, sobretot vivencialment, aquell punt de l'exhortació *Evangelii nuntiandi* de Pau VI, on diu que l'evangelització comença pel fet d'estar amb la gent: ell escoltava amb veritable empatia. Mai no feia una homilia sense haver pensat seriosament quines persones concretes l'havien d'escoltar. En els funerals

, la vida i la història del difunt i de la família li eren presents no pas per fer «l'elogi del difunt» sinó perquè les seves paraules arribessin als cors. Després de con-viure amb la gent, ve l'anunci de Crist.

Mn. Ràfols no sols escoltava. Era comprensiu i acompanyava. Entenia que Déu mai no deixa abandonat el qui va per camins errats perquè en qualsevol moment el qui erra pot obrir els ulls a Déu. Potser per això, quan era estudiant a Roma i les classes pesaven massa, ell —en comptes de dormir com ho feien alguns— dibuixava «monstres bastant humans», que feien riure tothom. Com aquell que diu: mai ningú no s'aparta del tot d'aquella humanitat que Déu rescata. En Déu vivim, ens movem i som!

Ràfols tenia una fe senzilla com la dels coloms i de roca com la dels màrtirs. Perquè va patir molt i no només pels ensurts de la seva salut. Encara bo que la magistral operació de cor que li féu el Dr. Caralps li va ser un bon pedaç que li permeté afegir una colla d'anys, com a rector de Capellades, als vint anys de rector de Vilafranca. És meravellós que, ara, s'hagi trobat amb Déu que és Bo: Déu, l'acte pur d'estimar!

«Ràfols complia aquell punt de l'exhortació "Evangelii nuntiandi" de Pau VI, on diu que l'evangelització comença pel fet d'estar amb la gent»

Recordant Joan Ivern

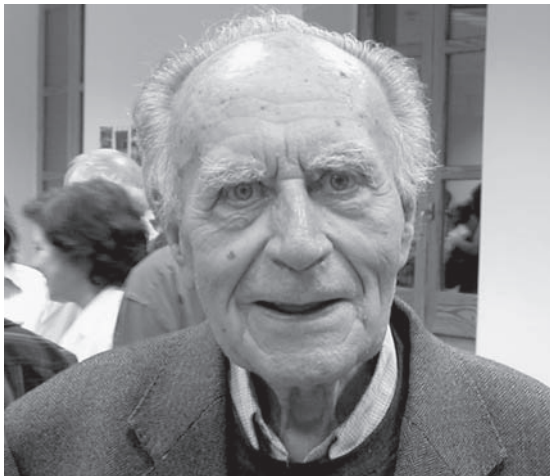
Eduard Boada i Aragonès
Professor d'institut i historiador

Joan Ivern i Figuerola va contribuir a omplir un buit pregon en la divulgació d'aspectes de la història local de Mont-roig, i és aquí on cal destacar-ne la seva aportació en l'àmbit bibliogràfic.

Del seu llibre *Notes històriques de l'ermita de la Mare de Déu de la Roca* (Pucum, 1987) se n'han tirat un mínim de quatre edicions (la quarta és del 1999). Joan Ivern també va publicar altres treballs, com ara *L'Església Vella de Mont-roig i la catedral del Baix Camp* (Avmr, 1997), *Els carrers de Mont-roig del Camp* (Avmr, 1994) i *L'Església Nova: 50 anys d'història viva* (Ajuntament de Mont-roig, 1998).

Joan Ivern va ser la primera persona que, amb un article a *Ressò Mont-roigenc*, va apostar per la inexistència d'un hipotètic antic convent de monges benetes a l'ermita de la Mare de Déu de la Roca. De tot plegat ja en parlava el 1675 Narcís Camós, i encara avui no n'hem tret l'aigua clara. Jo no sóc tan agosarat com en Joan Ivern en aquest tema, però encara recordo com me'n parlava amb entusiasme abans de publicar l'article, com va obrir-me casa seva quan jo començava a interessar-me per la història de Mont-roig.

Joan Ivern ha passat a la casa del Pare, hem perdut una persona inquieta que estimava Mont-roig però guanyem una obra, que, malgrat que ell mateix va definir com a modesta, és necessària a l'hora de capbussar-nos en la nostra història.

«Hem perdut una persona inquieta que estimava Mont-roig però guanyem una obra necessària a l'hora de capbussar-nos en la nostra història»

Montserrat Nolis i Artusa

Ramón Rodríguez

Neix a Tiana el 3 de desembre del 1935, en una família profundament religiosa, viu una dura postguerra i el drama de la primerenca mort del seu pare amb només 7 anys. Ha tingut el seu pare sempre present i enyorat. Amb una profunda religiositat des de ben petita, treballa en la seva joventut en la catequesi dels nens de Tiana i decideix estudiar Magisteri per dedicar-se a l'educació dels nens.

Funda l'escola Mireia a Montgat el 1957. Té l'ajuda d'en Josep Dalmau i de molts pares que l'ajuden a consolidar aquest gran projecte educatiu.

Cercava el bé de tots, era alegre, contagiava el seu entusiasme als qui estaven al seu costat, perquè lluitava sense defallir pel que creia i predicava amb el seu exemple. Tant és així que diu una professora companya seva: «No li podies dir que no.» No feia accepció de persones, d'aquí el ventall tan ampli d'amistats. Al col·legi buscava la formació integral dels alumnes, transmetia la fe i formava el caràcter, tractant els alumnes com a estudiants però també com a persones. Des de la seva coherència i integritat buscava fer el bé fent les coses bé. Innovant en la pedagogia de Mireia. No defallia davant les dificultats. Malgrat el seu prestigi era persona propera. Va cremar la vida pels altres.

Molt jove va decidir lliurar-se del tot a Déu seguint el camí de l'Opus Dei, i dedicant-se de forma especial a l'educació sense oblidar mai família, amics i veïns als quals regalava sempre aquest immens

«Buscava la formació integral dels alumnes, transmetia la fe i formava el caràcter»

somriure tan seu, que feia sentir-se estimats els qui estaven al seu costat.

Ara fa quinze anys que va començar a patir la malaltia de Parkinson que la va apartar a poc a poc del col·legi.

Dona de pregària, en aquests últims anys de malaltia ha estat dòcil i obedient al que li demanaven els qui eren al voltant seu. Ningú no recorda haver-la sentit queixar-se de la malaltia. Deia sovint: «Que feliços som i que poc que ho diem.»

El 27 de febrer passat Nostre Senyor se l'enduia al cel.

Presentació de la campanya SOS Bebé

L'objectiu és recollir bolquers i llet infantil per a nens hospitalitzats sense recursos

Carmen García
Esplugues de Llobregat

La Fundació Rosa Oriol, l'empresa de missatgeria MRW, sor Lucía Caram del convent de Santa Clara de Manresa i el G. Quim Erra de l'Hospital infantil de Sant Joan de Déu ha presentat una campanya de recollida de bolquers i llet infantil per a nadons hospitalitzats de famílies en situació precària. A causa de les retallades pressupostàries, els hospitals ja no disposen de bolquers per als nens ingressats i són els pares els qui han de proporcionar-los. També moltes mares sense recursos demanen ajudes per comprar llet infantil per prescripció mèdica.

A l'acte de presentació, que va tenir lloc a l'Hospital infantil de Sant Joan de Déu, a Esplugues de Llobregat, el dijous 17 de març, van assistir, a més dels representants citats, Elena Rakosnik, esposa del president de la Generalitat Artur Mas, el futbolista Andrés Iniesta i el pilot de *rallies* Marc Coma, guanyador del Rally Dakar. També es va incloure un vídeo en el qual es veia Pep Guardiola, entrenador del Futbol Club Barcelona, on donava suport a la campanya.

Necessitats bàsiques

A causa de la crisi actual, moltes famílies demanen ajuda perquè no poden cobrir les necessitats bàsiques d'higiene, salut i alimentació. Això afecta sobretot famílies amb nens en tractaments oncològics que necessiten gran quantitat de bolquers pels efectes secundaris de la medicació. A això s'uneixen les mancances de salut o socials de moltes mares, la qual cosa impedeix l'alimentació natural dels seus fills i la necessitat de comprar llet infantil per prescripció mèdica.

Davant d'aquestes necessitats, la Fundació Rosa Oriol i l'empresa de mis-

Agusti Codinach

L'acte va tenir lloc a l'Hospital infantil de Sant Joan de Déu.

satgeria MRW han promogut la campanya SOS Bebé, impulsada per sor Lucía Caram, col·laboradora de *Catalunya Cristiana*. La finalitat és recollir llet infantil i bolquers a les oficines de missatgeria d'MRW per poder-los distribuir a través de la Plataforma dels Aliments de la Fundació Rosa Oriol de Manresa i de l'Obra Social de l'Orde de Sant Joan de Déu, que els repartiran entre els col·lectius més necessitats. MRW posa les seves oficines de missatgeria a disposició de totes les persones que vulguin fer una donació de bolquers i llet infantil enviant-los de forma immediata per al seu repartiment.

Els patrocinadors reclamen l'ajuda de tota la ciutadania per sumar esforços i alleugerir el patiment de tants pares i mares que pateixen el dolor de les malalties dels seus fills i la impotència de no poder oferir-los les necessitats més elementals.

La presència de dos esportistes d'elit

«Moltes famílies demanen ajuda perquè no poden cobrir les seves necessitats bàsiques d'higiene, salut i alimentació»

com Andrés Iniesta i Marc Coma va despertar l'interès de nombrosos mitjans de comunicació, i es va aconseguir així un primer objectiu, tal com va remarcar Iniesta, el qual va declarar que la seva presència vol donar més força a la campanya: «Les persones que tenim una situació privilegiada hem d'ajudar.

Espero que això tingui un gran futur.»

De la seva banda, Marc Coma va manifestar el seu interès per aportar el seu granet de sorra per aconseguir entre tots un món millor. I és que segons Unicef, Espanya està en el cinquè lloc de pobresa infantil de la Unió Europea. Un de cada quatre nens espanyols pateix «pobresa relativa», la qual cosa no significa passar gana, sinó estar mal nodrit; no tenir manca d'educació, però abandonar els estudis abans de temps i malgrat tenir accés a la sanitat, no poder pagar determinats tractaments. Aquests problemes s'han agreujat per culpa de la crisi, que afecta sobretot les famílies amb nens.

Qui vulgui col·laborar a la campanya o sol·licitar més informació: tel. 902 300 400 (MRW), www.mrw.es i www.fundacirosaoriol.org. Igualment, també es pot col·laborar aportant un donatiu al número de compte de Banca Cívica: 2054-0312-11-9161406629.

Proper Congrés sobre la dignitat de la maternitat i dels ginecòlegs a Roma

Zenit / Roma

La Federació Internacional de Metges Catòlics (FIAMC) ha convocat a Roma un Congrés sobre la dignitat de la maternitat i dels ginecòlegs, que se celebrarà a l'Institut Maria SS. Bambina del 31 d'agost al 4 de setembre propers.

Aquest congrés està organitzat per MaterCare International, organització pertanyent a la FIAMC, i compta amb el suport del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Agents Sanitaris i de l'Acadèmia Pontificia per a la Vida. L'objectiu d'aquestes jornades és subratllar el valor de la maternitat i el paper insubstituïble dels ginecòlegs i personal sanitari en la seva defensa.

El Dr. Josep Maria Simón Castellví, president de FIAMC, va explicar en la presentació del congrés que les prioritats dels metges catòlics «són la

protecció de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural, la protecció de la fertilitat (els fills són un gran bé), el foment d'una sana antropologia entre els esposos i la cura de la salut de mares i fills».

Els obstetres i ginecòlegs, a més de les llevadores i altre personal sanitari, «són els dits que toquen el bé de la vida que ve. Estan situats en uns moments clau dels éssers humans. I poden fer molt de bé o molt de mal», va afirmar el Dr. Simón. Així mateix, va comentar que els ginecòlegs catòlics són considerats «signe de contradicció en el món de la cultura de la mort».

Autèntics herois

«Els ginecòlegs catòlics —va subratllar el Dr. Josep Maria Simón— són autèntics herois avui dia. Estan sotmesos a grans pressions. Desgra-

ciadament, en molts països «civilitzats» és impossible formar-se com a ginecòleg catòlic sense practicar avortaments.» I va afegir: «Malauradament, hi ha grups i fins i tot organismes públics internacionals que en lloc de fomentar aquests béns aposten per eliminar innocents al si matern amb excuses que no se sostenen des de la medicina i que combaten la fertilitat com si aquest nen fos un insecte.»

El problema d'Occident, va manifestar el facultatiu, és «veure la fertilitat com un perill per a la salut personal o social. I no ho és». «Als països desenvolupats cal un esforç cultural i espiritual per veure les relacions conjugals i els fills com un gran do que Déu ens fa», va assenyalar. Actualment, va destacar el Dr. Simón, els principals reptes que han d'afrontar els ginecòlegs catòlics són la regulació natural de la fertilitat, la

protecció de la maternitat i el servei intens però no substitutiu als esposos que són infèrtils.

Atendre les mares

Una de les grans preocupacions de la FIAMC i de MaterCare particularment, va explicar el Dr. Josep Maria Simón, és que al Tercer Món «les mares són poc o mal ateses sanitàriament» i que «manca de tot, començant per personal especialitzat». «Al Tercer Món —va prosseguir— calen maternitats i nosaltres les estem construint. Ara n'estem construint una a Isiolo (Kenya).»

Per al president de la FIAMC, un dels principals objectius és el de reduir la mortalitat materna: «Cada dia moren 1.500 mares al món, sovint soles, bàsicament a països pobres. Això no ho podem consentir. La medicina avui té tots els instruments per ajudar mares i fills sense destruir res ni ningú. Potser a Occident avui no veiem el fill com un bé per sempre. Cada ésser humà és per sempre.»

Més informació: www.fiamc.org.

«A Catalunya la pobresa també té el rostre d'un infant»

Conferència de Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya, al Fòrum Social Pere Tarrés

Redacció
Barcelona

La persona i la seva autonomia, centre de les polítiques socials va ser el títol de la conferència que Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya, va pronunciar el 18 de març al Fòrum Social Pere Tarrés, amb l'assistència d'unes 200 persones. Segons Cleries, la promoció de l'autonomia de la persona és una de les prioritats de la política social del Govern, juntament amb la lluita contra la pobresa i l'atenció a la infància.

Quant a la pobresa, Cleries va assegurar que «hem de donar una resposta efectiva amb un pla d'inclusió social potent i amb uns col·lectius que tenim localitzats». Precisament un d'aquests col·lectius és la infància. «A Catalunya la pobresa també té el rostre d'un infant», va declarar el conseller. Va destacar el treball amb les famílies, especialment les monoparentals, com un dels punts clau per combatre aquesta situació.

La dependència és una altra de les prioritats del departament, tot i que el conseller va puntualitzar que s'estima més parlar de «promoció de l'autonomia». De fet, va dir, «la gran inversió és oblidar-nos de la dependència i parlar d'autonomia». En aquest sentit, Cleries va afirmar que aquesta prioritat es divideix en tres eixos: envelliment, discapacitat i salut mental, i que cadascú necessita una atenció i resposta diferent.

Fundació Pere Tarrés

Josep Lluís Cleries, durant la seva xerrada.

«Podem tenir crisi econòmica, però els nostres ideals i valors no estan en crisi, estan més vius que mai»

Més qualitat dels serveis

Per treballar en aquestes prioritats, el conseller de Benestar i Família va assegurar que cal que l'Administració compti amb el Tercer Sector, tot i que no va descartar «anar-hi incorporant un sector privat mercantil que també fa bona feina, però que no es converteixi en un rebentar preus perquè hem de recordar que estem al servei de les persones». En aquest sentit, va concretar que «l'Administració ha de fer concursos i no subhastes per apostar per la qualitat dels serveis».

El conseller va reclamar la necessitat «d'un teixit associatiu fort i lliure de pressions polítiques, que a l'hora de parlar no depengui de l'aixeta que l'alimenta». Així mateix, es va comprometre a donar suport al Tercer Sector Social en temes que els afecten especialment com ara l'aplicació de les clàusules socials i de l'IVA, assegurar

la liquiditat dels projectes o la gestió del 0,7% de l'IRPF, atès que «tot i que Catalunya hi té competències exclusives, continuen repartint els diners des del Govern de Madrid».

En referència a la situació econòmica, Cleries va reconèixer que «viurem un any amb dificultats pressupostàries, però hem de ser capaços de trobar noves oportunitats». I va afegir: «Podem tenir crisi econòmica, però els nostres ideals i valors no estan en crisi, estan més vius que mai.» També va tenir paraules per a l'associacionisme i el voluntariat: «Tenim un país de més qualitat humana si tenim un país de voluntaris i voluntàries.» Ara bé, va matisar que «el voluntariat no vol dir mà d'obra barata».

Finalment, sobre la necessitat que les persones d'origen immigrant coneguin la llengua catalana, Josep Lluís Cleries va manifestar el següent: «El català és un element més d'integració i per als catalans és una de les coses més preuades.»

Espai de reflexió i debat

La conferència s'emmarca en la quarta temporada del Fòrum Social Pere Tarrés, que s'ha consolidat com un espai de reflexió i debat plural que reuneix periòdicament representats de la vida associativa, social i econòmica de Catalunya. Per la «Cuina de l'Alberg» de la Fundació Pere Tarrés han passat personalitats com José Montilla, president de la Generalitat de Catalunya, o Hans-Gert Pöttering, president del Parlament Europeu. La Fundació Pere Tarrés és una entitat no lucrativa d'acció social i educativa que té com a finalitat primordial promoure l'educació en el lleure d'infants i joves. Amb el temps, la seva acció s'ha ampliat a altres àmbits de l'acció social com ara la formació, la recerca i la gestió en el Tercer Sector.

La tasca social de la Fundació Pere Tarrés està avalada per cinquanta anys d'experiència, pels més de 335.000 beneficiaris i beneficiàries que cada any participen en els diferents projectes i serveis i per l'acreditació de la Fundació Lealtad, prestigiosa institució que cada any analitza la gestió i bones pràctiques de les ONG (organitzacions no governamentals) i ONL (organitzacions no lucratives) més importants de l'Estat espanyol.

La bona notícia

L'activitat de les entitats socials de l'Església a Catalunya

Francesc Gamissans

El 12 de març passat va tenir lloc a Barcelona la primera Jornada d'Entitats Socials d'Església al servei dels desfavorits. A la trobada hi va participar un reguitzell molt nombrós d'institucions d'Església, en què sobresortien els ordes i les congregacions religioses, tan masculins com femenins. Van compartir les experiències que duen a terme amb els col·lectius més pobres i marginats. Així mateix, van manifestar que les motivacions d'aquesta tasca altruista no són polítiques, sinó que provenen i es deriven de la fidelitat a l'Evangeli.

La crisi econòmica del país que estem patint ha provocat que moltes persones demanin ajuda, tant a les administracions públiques com als organismes socials de l'Església. Justament un dels temes que es van tractar en la jornada va ser com les associacions petites o modestes poden afrontar la professionalització necessària en el sector. Es va dir que el repte és generar una xarxa de col·laboració mútua en la prestació de serveis per tal de donar suport a totes les institucions de l'Església, sobretot a les més petites, que no poden complir les exigències de formació en el personal o la normativa administrativa.

La jornada es va obrir amb una ponència del Dr. Ramon Prat, vicari general de la diòcesi de Lleida i professor de Teologia Pastoral, sobre *El sentit i eficàcia de l'acció social de l'Església*. La trobada va continuar amb la presentació d'unes propostes operatives i es va cloure amb un debat molt interessant.

Lliurament dels guardons Ciència per la Pau

Zenit / Ciutat del Vaticà

La Federació Mundial de Científics ha guardonat quatre eminents figures de les ciències que s'han distingit per promoure la ciència al servei de la pau. La cerimònia va tenir lloc a la seu de la Pontifícia Acadèmia de les Ciències, ubicada als jardins vaticans. Els guardons Ciència per la Pau tenen com a finalitat promoure l'esperit del *Manifest d'Erice*, signat l'any 1982 al Centre de Cultura Científica Ettore Majorana per nombrosos científics d'arreu del món per tal de reafirmar el repte de treballar per una ciència sense fronteres, ni barreres polítiques o socials. Entre els científics que van rebre el guardó hi havia Werner Arber, premi Nobel de Medicina el 1978 pel

descobriments dels enzims de restricció de l'ADN; Yuan Tseh Lee, premi Nobel de Química el 1986 per la seva contribució a la comprensió dels processos químics elementals; Gerard't Hooft, premi Nobel de Física el 1999 pels seus estudis sobre l'estructura quàntica de la interacció electropassiva, i Samuel Ting, premi Nobel de Física el 1976 per les seves investigacions sobre les partícules elementals.

Després del lliurament dels guardons, va tenir lloc un simposi sobre la importància de la ciència en la cultura del tercer mil·lenni, on es va posar en relleu que, vint anys després de la caiguda del mur de Berlín, el món sembla no haver après la lliçó de la història i la carrera armamentística continua com si el mur no hagués caigut.

Conferència de Gregorio Luri a Tarragona

El cèlebre filòsof i pedagog va parlar sobre la crisi educativa actual

Joan Boronat
Tarragona

«La crisi educativa va precedir l'econòmica.» Amb aquestes paraules va començar el filòsof i pedagog Gregorio Luri la seva conferència a l'auditori de la Fundació Caixa Tarragona el 24 de febrer passat, organitzada per la Fundació Pere Tarrés, davant d'una audiència de 300 persones, formada sobretot per mestres, educadors, pares i mares.

El conferenciant va recordar que l'escola també ha de ser productiva «perquè no som autònoms si no som productius». De fet, segons Luri, actualment l'escola no només no crea competitivitat ni excel·lència, sinó un futur inquietant: el fracàs escolar, que a Catalunya assoleix xifres del 30%. Després de l'aportació de diverses dades estadístiques, es va preguntar el següent: «A quina situació de futur estem portant el país?»

A més, va fer esment d'una situació paradoxal que s'està produint: «Tenim més titulats universitaris que altres països europeus, i més fracàs escolar, però de titulats en formació professional, en tenim pocs.» Pel que fa a receptes per combatre el fracàs escolar, Luri va suggerir la possibilitat que els infants tinguin una escolarització «el més primerenca possible», amb més hores

d'ensenyament, menys retòrica educativa i més compromís professional.

Més endavant, el ponent va reclamar un compromís col·lectiu dels mestres en la responsabilitat i en el projecte de país. Alhora també va reivindicar un reconeixement a les bones pràctiques existents «a l'escola rural catalana, que és extraordinària» i fer que les pràctiques excel·lents es converteixin en norma, «que no es quedin en el seu domini». Gregorio Luri va remarcar que «hem d'educar per al present perquè educar per al futur és ciència-ficció, atès que no podem educar en coses que no sabem si existiran».

A l'hora de les recomanacions per superar la crisi educativa, el pedagog

va aconsellar evitar tot allò que es presenta com una revolució: «L'escola necessita menys apòstols d'innovació i eficiència, només demostrada teòricament; necessita més professionals vinculats a la realitat.» També va recomanar de no perdre el temps en debats

estèrils com els pressupostaris i «deixar de parlar d'educació gratuïta per conscienciar en la responsabilitat d'uns serveis educatius caríssims».

Així mateix, Gregorio Luri va tractar de la importància de la cultura general, ja que «com més coneixement tenim, més fàcilment coneixem». Va parlar del dret a l'avorriment, a la contemplació i al silenci de l'alumne, i de la important funció de l'educació en el lleure, tot diferenciant la funció de pares, mares i mestres.

Després de la conferència, els assistents van tenir l'oportunitat de debatre amb Gregorio Luri en un col·loqui moderat pel periodista Jordi Baró, de Catalunya Ràdio. Tot seguit, el director general de centres públics de la Generalitat de Catalunya, Jordi Roig, i el conseller d'Ensenyament de l'ajuntament de Tarragona, Joan Sanahuja, van adreçar unes paraules al públic per cloure l'acte.

Campanars

delfidalmu@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

Sant Feliu de Llobregat

L'església de la parròquia de Sant Llorenç, avui catedral d'una nova diòcesi des del 2004, és un edifici que va ser aixecat després de la guerra del 1936-1939, encara que se n'aprofità el campanar d'un temple anterior que va quedar destruït. Podríem qualificar-lo d'estil neoromànic, decorat per arcuacions cegues i arcs de mig punt a portes i finestres. Consta de tres naus, transsepte, absis semicircular, cimbori octagonal amb una cúpula sobre trompes i amb tambor. La coberta de la nau major la forma un teginat ric de decoració i amb cassetons quadrats. Les naus laterals tenen cobertura per voltes d'aresta. Els seus murs presenten paraments de grans carreus ben escairats, gelosies a les finestres i timpà esculpit en la portalada principal, oberta en la façana de migjorn.

La nau central fa, fins al fons de l'absis, una llargada de 44 metres, en té deu i escaig d'amplada i prop de quinze d'alçada. Les tres naus sumades i des del fons de les capelles laterals fan una amplada total de gairebé 25 metres.

El campanar aixecat entre el 1892 i el 1933, i que no va ser destruït l'any 1936, d'aires eclèctics, té planta quadrada d'uns sis metres per banda i mostra quatre cossos que en ascendir van disminuint de perímetre. Els dos primers són rectangulars, mentre que els altres dos del capdamunt són vuitavats. Tots estan decorats amb frisos d'arcs cecs sota motlures i amb lesenes cantoneres. En el primer, la base, els paraments mostren carreus grisencs i maçoneria rogenca i té una porta oberta a l'exterior. Els dos del capdamunt, octagonals, estan bastits amb maó vist i separats per motlures destacades i frisos decorats amb motius geomètrics; el penúltim constitueix la cel·la i està obert amb finestres d'arc de mig punt, una a cada cara. S'hi accedeix per una escala d'obra del tipus català sobre voltes i arrapada als murs. Des de la cel·la es puja al cos superior o torrella per una escala metàl·lica disposada en ziga-zaga. Es troba adossat a l'ala esquerra del temple, fent angle al sud-est del frontis encarat a migjorn. Té una alçada de quaranta metres i escaig. L'arquitecte que el va projectar, juntament amb la resta del temple destruït, fou Josep Simó i Fontcuberta.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 120 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 120€
per any

☐ Dos pagaments semestral
de 60€

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària
(ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Títular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«La Passió de Reus»: el sentiment cristià d'un espectacle

Josep M. Llop Cabré
 Director de «La Passió de Reus»

Llop's Teatre SF/87 i la Comissió de la Passió us presenten novament *La Passió de Reus*, una obra basada en la història de Jesús. Amb to reflexiu, l'apropa als nostres dies i pretén ajudar a descobrir la fonamental dimensió religiosa de l'ésser humà, a més de comprendre la història, la cultura, l'art i la llengua de la nostra terra. La característica més important de *La Passió de Reus* és l'anàlisi d'aquest missatge a través de quatre personatges que s'interpel·len i analitzen el contingut alligador del missatge de Jesús. També hi ha una part important que està dedicada a la relació que va mantenir amb el seu entorn: la seva família, les autoritats jueves, els grups religiosos, la societat palestina, el poder de Roma...

Pensem que el públic que s'ha creat al voltant de *La Passió de Reus* en aquesta catorzena edició ha de continuar sent engrescador i dinàmic. Nosaltres continuarem introduint-hi, any rere any, novetats tècniques i plàstiques que fan evolucionar dinàmicament la representació, tot intentant fer

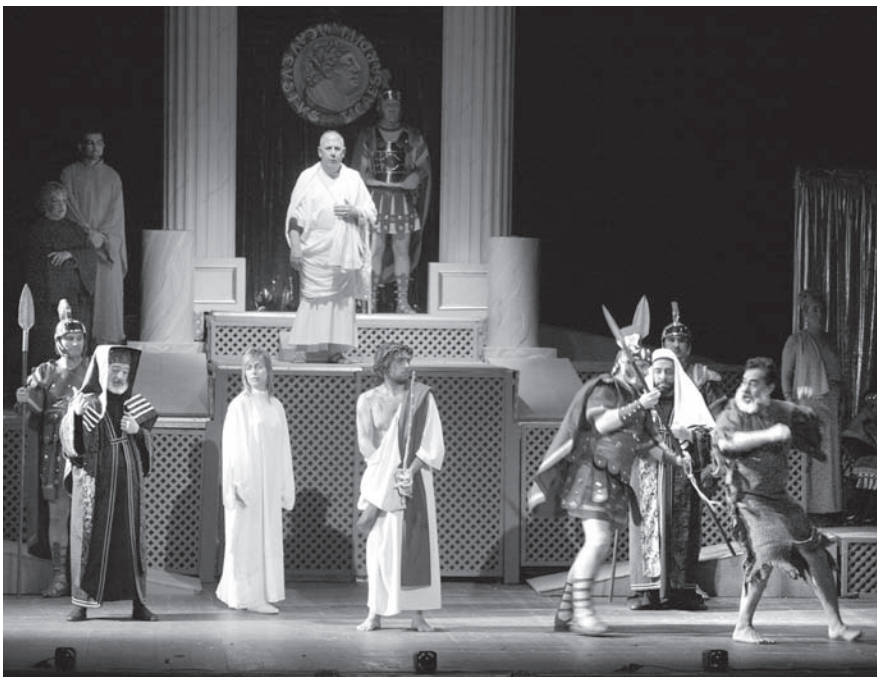
créixer més la fe i l'emoció. I alhora adquirir un coneixement més gran que ens porti a potenciar uns valors inserits en l'espectacle que, sens dubte, mereixen tenir un lloc molt més important als nostres teatres i, en definitiva, a la nostra societat.

També cal remarcar la importància de la música del mestre Joan Granero i dels seus músics. Són un actiu vital amb un objectiu concret: generar amb les seves melodies de factura impecable i bon gust absolut una experiència sensorial capaç de potenciar

els sentiments que sorgeixen de l'espectacle.

Com a director i responsable, vull agrair el treball i la dedicació de tots els actors, tècnics i grup creatiu que s'impliquen en aquest projecte. És un privilegi poder gaudir amb ells del muntatge d'aquesta obra, ja que requereix molta il·lusió, esforç i dedicació, voluntat, temps i ganes que funcioni.

Espero que ens acompanyeu i gaudiu d'aquesta posada en escena de la vida i Passió de Nostre Senyor Jesucrist.

Passió i sentiment

P. Marcel·lí Muñoz, s. f.

La Passió de Reus, que des de fa catorze anys es representa als teatres de la nostra ciutat, potser no té tanta tradició ni tants mitjans com altres representacions que es fan al nostre país, potser tampoc no té el ressò que poden tenir altres representacions, i fins i tot diria que no té el poder de convocatòria ni les pretensions que tenen altres espectacles, però això sí, no deixa indiferent ningú. Al llarg de la representació són molts els moments en què els espectadors deixen anar els sentiments, unes vegades d'emoció davant de la situació que s'està desenvolupant a l'escenari i altres vegades d'incomoditat davant de la interpel·lació que s'està fent al mateix espectador. I és que a *La Passió de Reus* pretenem apropar a l'espectador els fets i esdeveniments que va viure Jesús d'una manera vivencial i reflexiva.

La Passió de Jesús no representa uns fets ancorats en el passat que es van donar en un moment de la història i amb unes persones concretes. Són uns fets que a la nostra història present es continuen donant; continua havent-hi botxins i víctimes, continuen imposant-se les armes de la força a les armes de la raó... I això, a *La Passió de Reus*, a la nostra i vostra Passió ho volem fer palès.

L'espectador de *La Passió de Reus* forma part de la representació; de fet, diria que un dels seus objectius és fer present a la nostra societat uns valors i unes vivències que van donar coherència a la vida del nostre Salvador i que avui dia la nostra societat els té en desús. Si l'espectador que assisteix a la representació arriba a interpel·lar-se sobre la seva existència i la seva relació amb els que l'envolten, *La Passió de Reus*, a més d'haver apropiat la història a la seva vida, haurà col·laborat a escriure una nova història amb la nova manera de viure de moltes persones. Al Teatre Fortuny de Reus el dissabte 16 i el diumenge 17 d'abril, a les 18.30 h, sou tots convidats a reviu els esdeveniments que van canviar la història i que volen continuar canviant-la impregnant la nostra societat de sentiments cristians.

«La Passió de Sant Climent Sescebes», unes representacions a l'aire lliure

Víctor Gay

Possiblement el terme de Sant Climent Sescebes, a la comarca de l'Alt Empordà, estigui associat per a molts dels nostres lectors d'una certa edat al seu servei militar. En efecte, en aquesta població hi ha la base militar General Álvarez de Castro, que depèn del Ministeri de Defensa i al servei de l'OTAN.

A banda d'aquesta realitat, el poc més de mig miler d'habitants de Sant Climent (habitualment hi ha més militars que paisans), porten a terme l'única representació de la Passió que té lloc a la diòcesi de Girona. En tot cas, les representacions incloses en la processó de Verges de cada Dijous Sant hi tenen un cert paral·lelisme. Si tenim present que per fer possible aquesta representació cal la participació d'unes cent seixanta persones, ens adonarem que es tracta de la implicació de tot un poble. Una altra de les singularitats d'aquestes representacions (enguany del Dijous Sant al Diumenge de Pasqua, a les nou del vespre) és que tenen lloc al paratge natural de l'Horta d'en Cusi. Es tracta d'un espai propietat d'aquesta família, ben coneguda a la comarca, que cedeix any rere any, d'ençà del 1976, per fer possible les sessions. Certament, és una antiga horta, bàsicament de conreu de fruiters.

Aquest fet suposa que els responsables de la Passió estiguin molt pendents de la meteorologia. No cal dir que si és adversa, amb pluja o quan la tramuntana supera les velocitats tolerables, no hi ha representacions. També permet que tot plegat tingui un sentit d'autenticitat més difícil d'assolir en un espai tancat.

Salvador Planas, president de l'Associació de la Passió de Sant Climent, comenta que els paisatges de Terra Santa són mediterranis com els em-

pordanesos, i precisament l'entorn del municipi també presenta amplis sectors amb vegetació.

Aquesta Passió empordanesa va començar el 1976 per iniciativa del rector del moment, Mn. Josep Barcons, i d'un grup de joves que amb més bona voluntat que recursos van encetar les representacions, limitades al capvespre del Divendres Sant.

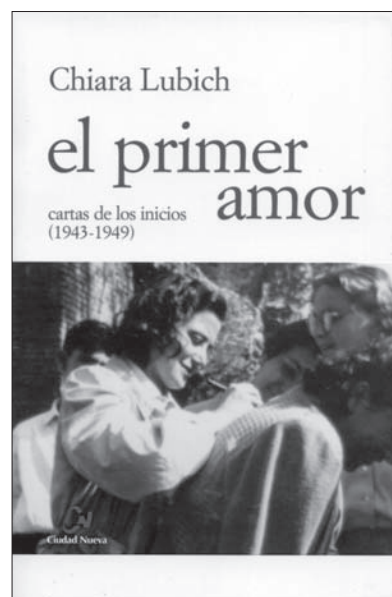
La bona acollida, primer a la comarca i progressivament arreu de la diòcesi, van

permetre constituir el 1985 l'Associació i anar millorant progressivament els mitjans tècnics, com ara uns bonics efectes de llum i uns equips de so adients. Un nou rector, Mn. Lluís Costa, va incloure nous diàlegs que complementessin el text evangèlic i en la primera part de les representacions determinats capítols corresponents a la vida pública de Jesús. També el periodista empordanès Alfons Gumbau hi ha fet aportacions. Actualment, per a aquesta part inicial es disposen de prou escenes o quadres que es poden alternar segons els anys.

Les representacions no superen mai els noranta minuts, atès que el públic resta, com els actors, a l'aire lliure. En els darrers anys s'ha millorat l'espai dels espectadors i fins la base militar hi participa amb l'aportació de tendes de campanya que s'utilitzen com a camerinos dels participants a les representacions. El suport institucional és clau per mantenir, després de trenta-cinc anys, aquesta Passió. L'ajuntament —l'actual alcalde, Josep Guiolà, és un d'aquells joves que el 1976 va tenir un primer paper a les representacions—, la Diputació de Girona, entitats d'estalvi i el bisbat hi són presents.

Es pot ben dir que la de Sant Climent Sescebes és la Passió de les terres de Girona. Per molts anys!

Llibres

Estimar Déu

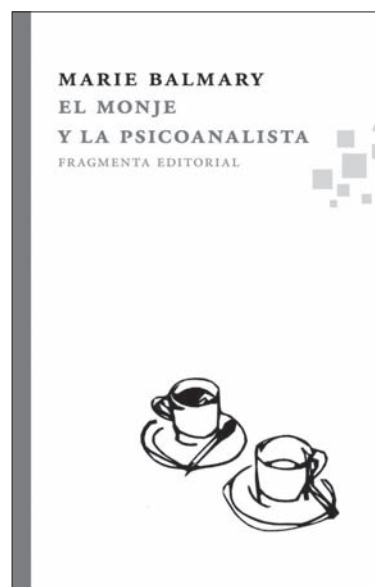
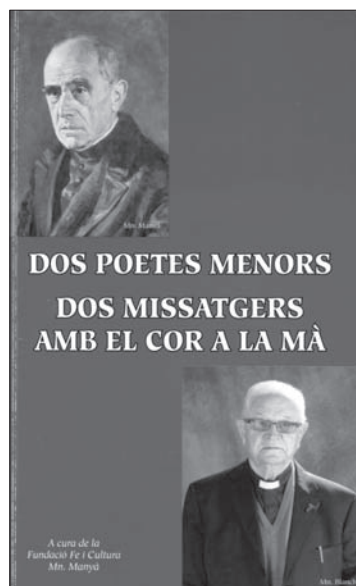
Es presenten aquí seixanta cartes escrites, entre els 23 i els 29 anys, per Chiara Lubich, fundadora del moviment dels Focolars, que relaten el naixement d'un carisma. Amb un llenguatge senzill i una força profètica, ens mostren una Chiara enamorada, fascinada per un Déu que es revela com a amor i que crida tothom a la santedat. Adreçades a familiars, noies, religiosos i religioses, transmeten una única passió: «Estimar Déu i que els altres l'estimin.»

Chiara Lubich, *El primer amor. Cartas de los inicios (1943-1949)*. Editorial Ciudad Nueva, 2011, 256 pàg.

La bellesa de la paraula

Mn. Joaquim Blanch, corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Tortosa durant vint anys, és l'autor d'aquest llibre, on desplega la seva faceta com a poeta. S'hi ofereixen set poemes de l'il·lustre teòleg Mn. Joan Baptista Manyà i 206 de Mn. Blanch. Entre altres temes, s'hi tracten la sinceritat, la fe, l'esperança i l'optimisme. Qui estigui interessat a adquirir-lo: Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà, c/ Mercaders, 2 – 43500 Tortosa, tel. 977 444 158.

Mn. Joaquim Blanch, *Dos poetas menores. Dos missatgers amb el cor a la mà*. Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà, Col·lecció Llum Nova, 2011, 298 pàg.

Diàleg filosòfic

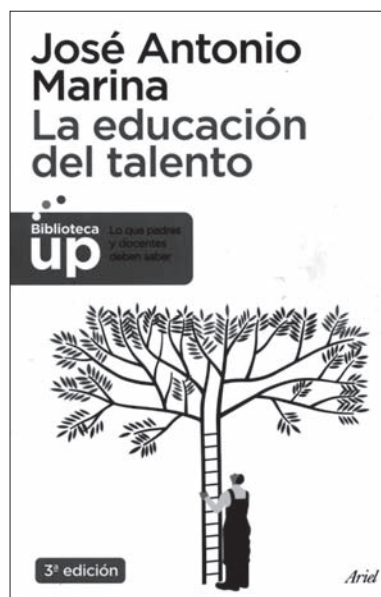
A través d'una ficció dialogada —un autèntic diàleg filosòfic—, la psicoanalista Marie Balmory recrea la seva trobada i amistat amb el monjo Marc-François. En aquest intercanvi, Balmory explora les relacions entre religió i psicoanàlisi cercant no tant el que *guareix*, sinó el que *salva*. Un col·loqui que oscil·la entre l'agnosticisme i la creença, entre el judaisme i el cristianisme, entre l'experiència interreligiosa i el manteniment de les identitats.

Marie Balmory, *El monje y la psicoanalista*. Fragmenta Editorial, Col·lecció Fragmentos, 2011, 182 pàg.

Ser feliç en el dolor

Nascut a Barcelona el 1968, Joaquín Romero Salord es va trobar de sobte obstaculitzada la vida i carrera professional com a arquitecte a causa d'una greu malaltia. Recolzant-se sobretot en la fe cristiana, Joaquín se n'ha sortit i ha creat una empresa d'adaptació d'habitatges per a discapacitats. En aquestes pàgines dona el seu testimoni de com es pot ser feliç en el dolor i com es pot ajudar els altres des de la pròpia necessitat.

Joaquín Romero Salord, *El invitado imprevisto*. Editorial Noticias Cristianas, 2011, 80 pàg.

Ajudar en l'aprenentatge

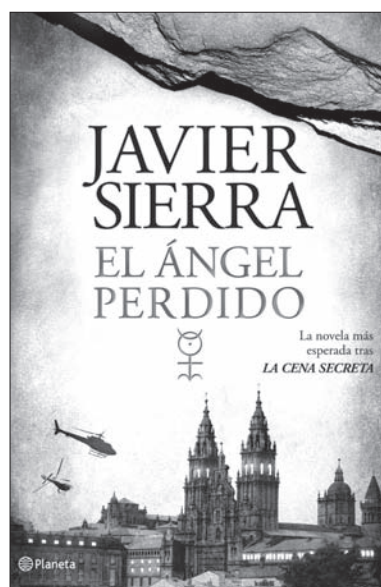
L'objectiu de l'educació és desenvolupar el talent dels individus i de les col·lectivitats. La qüestió és com desenvolupar-lo. Hi ha també molts tipus de talent. Aquesta obra del pedagog José Antonio Marina pretén ajudar els nostres infants a descobrir els seus. Cadascun de nosaltres tenim les nostres fortaleces i debilitats. La Biblioteca UP té com a finalitat bàsica acompanyar pares i docents en les respectives tasques educatives.

José Antonio Marina, *La educación del talento*. Editorial Ariel, Col·lecció Biblioteca UP, 2010, 188 pàg.

Obsessió centralista

L'economista Germà Bel s'ha proposat en aquest volum donar a conèixer als ciutadans, amb independència de la seva ideologia, quina és la intenció permanent de l'Estat espanyol: convertir Madrid en la capital total. Aquesta obsessió centralista la desenvolupa repassant, amb gran rigor, la història de les infraestructures espanyoles. També es pregunta si l'AVE servirà per potenciar les ciutats per on passa o perquè la gent vagi a comprar i treballar a la capital.

Germà Bel, *Espanya, capital París*. Edicions La Campana, 2011, 318 pàg.

Aventura intrèpida

Mentre treballa en la restauració del pòrtic de la Glòria de Santiago de Compostel·la, Julia Álvarez rep la notícia que el seu marit ha estat segrestat en una regió muntanyosa del nord-est de Turquia. La Julia es veurà immersa en una trama per controlar dues pedres antigues que, segons sembla, permeten el contacte amb entitats sobrenaturals. Javier Sierra ens submergeix en un món en què història i ciència s'uneixen en un *thriller* ben original.

Javier Sierra, *El ángel perdido*. Editorial Planeta, Col·lecció Autores Españoles e Iberoamericanos, 2011, 540 pàg.

Rebosteria saborosa

En aquest llibre trobem les receptes d'un centenar de postres representatives de la cuina catalana. Inclou nombroses receptes tradicionals, com la crema de Sant Josep, el pastís de Sant Jordi, la mona de Pasqua o el tortell de Sant Antoni, i d'innovadores, com el flam de pinya, les creps, el púding anglès o el *plum-cake*. L'autora les explica pas a pas i de manera senzilla, amb l'ajuda de les magnífiques fotografies de Josep Borrell.

Remei Ribas i Aguilera, *Les millors postres de l'àvia Remei*. Cossetània Edicions, Col·lecció El Rebot, 2011, 120 pàg.

Crítica literària

Escriure sense saber llegir

Escriure sense saber llegir. Amb aquesta «rara» exigència el nostre protagonista entra per ser copista de llibres i és vital que juri no aprendre a llegir si vol la feina. L'acció comença a Llafranc i es passeja per tota la Mediterrània. Bé, més que un passeig, és una mena de calvari amb patiments extrems, lluites, injustícies i totes les immoralitats d'una època que comença el 1484 on corsaris, pirates i autoritats corruptes usen i abusen del poble com si fos un ramat d'animals.

Un pescador lliure i valent en veure's ferit de mort pels atacants a la seva petita vila de pescadors, Llafranc, fa prometre al seu fill Joan, el protagonista d'aquesta història, que serà lliure.

A la portada del llibre s'anuncia els passos en la vida del personatge: aprenent, artiller, galiot, soldat i per fi el seu somni: llibreter.

La trobada de l'amor amb una noia el fa viure situacions extremes en les quals perdre la vida no és el més important i molts van caient al seu voltant i més d'un per culpa seva i del seu caràcter fort i en molts casos violent.

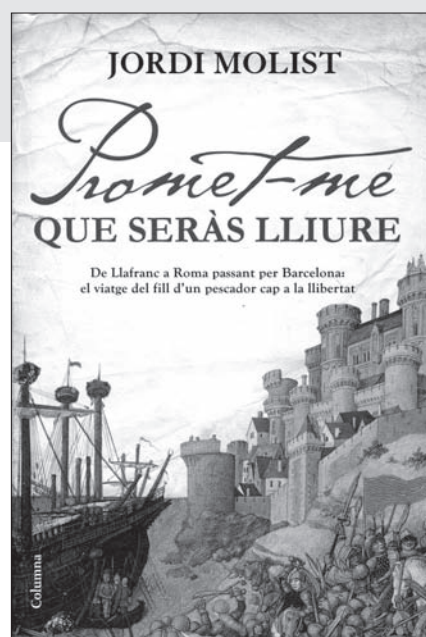
JORDI MOLIST
Promet-me que seràs lliure
Columna, 2011, 784 pàg.

La recerca de la seva família, del seu amor i de la seva il·lusió de ser llibreter són els tres eixos de la trama, però us puc ben assegurar que l'acció i el seguiment dels personatges fan curta l'extensa novel·la de 767 pàgines que es llegeixen sense perdre l'interès ni un moment. L'acció és trepidant i és d'aquells llibres que fan que cerquis l'excusa per continuar-lo llegint, fins i tot, prenent temps al dormir.

Salvant totes les distàncies que cada lector hi vulgui posar, penso que és el llibre ideal per als que van gaudir llegint *Els pilars de la terra* o també *L'església del mar*. Són similituds que dono perquè el lector sàpiga el tipus d'obra que llegirà. Com en els casos comparatius, la coincidència de fets històrics dins la ficció de la trama són autèntics o sigui

ben documentats tal com s'aclareix en acabar el llibre. També hi trobareu plans esquemàtics per situar les accions al seu lloc precís.

L'autor ens endinsa en el món del Renaixement on ens fascinarà amb un relat que ens parla i documenta de la dura forma de vida d'una època on hi té cabuda l'amor, la passió, la venjança, la por, el valor i... els llibres. No us estranyi que qui escriu aquesta crítica, llibreter des que vaig néixer, hagi gaudit encara més d'aquesta lectura perquè l'autor ha sabut parlar de l'ofici de llibreter com poques vegades he llegit. Explica aquest ofici, que a mi m'ha apassionat sempre, com un cant a la difusió de la cultura entenent que la lectura és llibertat i, ser-ne el preceptor, és, en el cas del protagonista, la fita màxima de la seva

vida. Escrit pensant per ser best-seller, potser el trobareu massa comercial. Però, no es pot tenir tot.

Peio Sánchez

Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

Crítica cinematogràfica

Faula sobre la reconciliació i el testimoni cristià

ENCONTRARÁS DRAGONES

DIRECTOR: Roland Joffé.
INTÈRPRETS: Charlie Cox, Dougray Scott, Wes Bentley.
Biografia, drama-històric.
120 minuts.
Argentina, Espanya, Estats Units, 2011.

Encontrarás dragones té aires de faula, formalment marcada per una posada en escena molt acurada, la presència freqüent de símbols, el color sípia que posa distància pel que fa a la realitat i la prioritat del missatge cristià i ètic sobre el perdó des del fons de la figura de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Realitzada per Roland Joffé a l'estil plutarquià de dues vides paral·leles, com ja va fer a les antecessores *Els crits del silenci* (1984) i *La Missió* (1986), ens endinsa en la guerra civil espanyola de la mà de Josepmaria Escrivà de Balaguer i d'un personatge de ficció anomenat Manolo Torres, suggeridor i polièdric Wes Bentley. Des de la investigació periodística de Roberto Torres, fill allunyat de l'anterior—correcte Dougray Scott—, descobrim totes dues vides. D'una banda, la història dramàtica del seu pare, de procedència acabada, que, des de la revenja i la traïció, es veu abocat a la impossibilitat d'estimar Ildiko, una milicià hongaresa ben interpretada per Olga Kurylenko. D'altra banda, el creixement del petit Josepmaria—interessant Charlie Cox— des de la seva in-

fantasia on coneix Torres i ja es marquen els contrastos d'origen i perspectiva, fins que madura la seva vocació sacerdotal, com el gra de cacau que li mostra el col·laborador jueu del seu pare. Especialment suggeridora l'escena de la crida a seguir les seves passes i carregar amb la creu-feix de fusta. L'inici de la guerra accentua més el contrast, per a Manolo un camí de descens cap al mal. Per a Josepmaria, i el petit grup del seu voltant, una experiència de prova que fa créixer la fe, fonamentada en un amor capaç de perdonar i manifestar coratge enmig de l'adversitat. Al final, els camins paral·lels es troben en un moment significatiu de gràcia, que afirma la victòria de la troba-

da des d'una perspectiva transcendent. El filtre agnòstic del director, en comptes de ser una dificultat per mostrar el testimoni de santedat d'Escrivà de Balaguer, es converteix en una oportunitat. L'elecció del període de la guerra civil per mostrar la figura del sant és arriscada. No obstant això, resulta convincent per presentar el que és essencial de la seva vida com a misteri d'amor reconciliador. El personatge de Manolo, l'antagonista de ficció, en comptes d'allunyar de la historicitat permet comprendre més bé els ressorts de la gràcia que mouen el protagonista veritable, tot i que en molts moments quedi en un segon pla que en ressalta la figura per contrast. L'opció del guió és realment atractiva per presentar de forma actual el testimoni cristià. Relativitza la història petita sent fidel al que és fonamental, s'allunya de l'hagiografia presentant el dubte i la incertesa com a fons per mostrar la fe que transforma Josepmaria. Així la finalitat de la pel·lícula es realitza de forma indirecta, i presenta la santedat com una mediació de la reconciliació.

La perspectiva universal d'*Encontrarás dragones*, tant del missatge com de la lectura actual, pot suposar una dificultat d'interpretació. La presentació de la guerra civil des de la distància històrica i geogràfica del director suposa l'allunyament de l'anàlisi de causes i del realisme de la presentació. La mirada de la faula simplifica. Però té un avantatge, es fa neutral i cerca la veritable lliçó última d'una guerra on els enemics són els germans directes. La neutralitat de la mirada no és freqüent en la presentació de la guerra civil, encara avui

és fàcil triar bàndol i ocultar parts de la veritat dolorosa. Al cinema gairebé no s'ha aconseguit. En la literatura probablement *Incerta glòria*, de Joan Sales, és la novel·la que des d'una perspectiva molt menys ingènua, presenta la guerra com una crida a la reconciliació en la veritat. La pel·lícula, curiosament feta des de la perspectiva d'un jueu no practicant, s'apropa a aquesta mirada. El protagonisme del sant és essencialment un camí de reconciliació. Les paraules del fundador de l'Obra esmentades a la pel·lícula són posades en funció d'aquesta perspectiva. L'esdeveniment cristià es posa enmig de manera significativa com una proposta per al perdó i la trobada que sempre arriba com una oportunitat que prové de Déu.

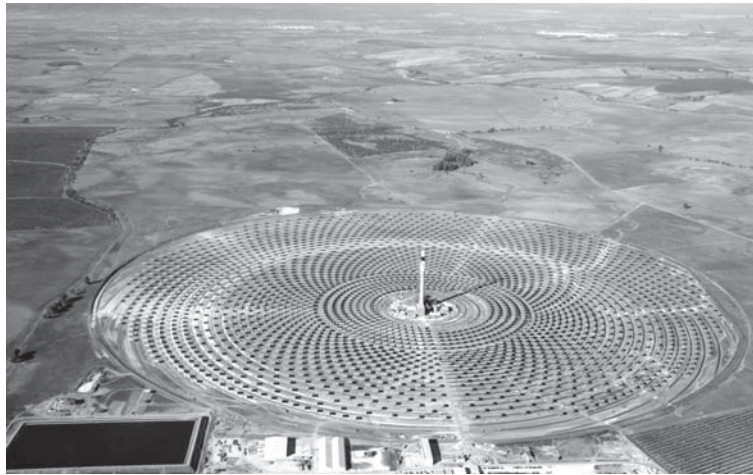
Potser aquesta pel·lícula pot ajudar a una lectura de la fe com a proposta de fraternitat per al món que ve de Déu. Això representa una certa distància del dolor immediat, sorprenentment encara massa proper després de més de setanta anys del final de la guerra. La qual cosa ens permet recordar que l'odi és la radiació nuclear que dura més. Probablement, això només es pot fer des d'una certa distància, no només geogràfica com la del director, sinó també espiritual. La vida de Josepmaria Escrivà es posa en funció d'aquest objectiu, la qual cosa és una Bona Notícia en uns temps, que potser en són possibles altres!, on la reconciliació humanament no és fàcil si no té a veure amb Déu. Probablement per això la pel·lícula comença recordant la frase d'Oscar Wilde: «Qualsevol sant té un passat i qualsevol pecador, un futur.»

Actualitats científiques

La indústria termosolar

Cada vegada més ens hem de decidir per les energies renovables, oi que sí? I tothom sap que les principals són l'eòlica (amb molins generadors d'electricitat) i la solar (amb els panells que també produeixen energia elèctrica). Però el que no tothom sap és que ja fa temps que està en marxa una altra manera d'aprofitar en gran escala l'energia solar: centrals termosolars. Si algun dels nostres lectors ja sap què són, avui pot prescindir de llegir el que ara en direm, però crec que molts no saben de què va i crec que val la pena donar-ho a conèixer. No és a base de panells sinó amb uns miralls posats sobre eixos mòbils, que s'anomenen *heliòstats*. A Fuentes de Andalucía (Sevilla) hi ha pràcticament acabada una gran central d'aquestes. Si un dia podeu visitar-la en restareu ben admirats. Es diu «Gemasolar» i és com una catedral del sol. S'estan enllentint els detalls de la posada en marxa. Produirà electricitat equivalent al consum de 25.000 llars (tindrà una potència neta de 17 megawatts). Consta d'un immens bosc de 2.650 miralls mòbils, de 100 m² cada un, que reflectiran la radiació solar, bo i concentrant-la cap a una torre de 140 metres

Heliòstats de la central solar termoelèctrica «Gemasolar», a Fuentes de Andalucía (Sevilla).

d'alçada (només dos metres menys que la torre Agbar de Barcelona) que escalfarà un circuit de sals foses per produir vapor, moure una turbina i generar electricitat.

Els miralls dels heliòstats ocupen una extensió de superfície reflectora de 300.000 m². Les sals foses s'escalfen fins a uns 565°C i baixen a un gran tanç que les manté encara a més de 500°.

Després passen per unes canonades al canviador de calor per escalfar aigua que es va convertint en vapor. Aquest vapor acciona una turbina connectada a un generador elèctric, i l'electricitat que s'hi produeix, passant per un transformador, va cap a la xarxa de distribució amb la potència dels 17 MW que hem dit. Aquesta planta de Fuentes de Andalucía no serà la primera termosolar. A Espanya ja en funcionen 14, si bé no de tanta potència. El pla del govern central o PANER (Plan de Acción Nacional de Energías Renovables) preveu que cap al 2013 hi hagi a Espanya una seixantena de plantes termosolars. Ja són 13 les que estan en construcció i 33 inscrites en el registre d'Indústria, i es podran produir 2.500 MW, que corresponen al 3% de la demanda total. I al ritme actual de construcció es pot arribar als 5.100 MW operatius el 2020. Ens hem d'alegrar d'aquest progrés de les energies renovables.

L'univers de les galàxies

22. El Sol podria haver-se format dins d'un cúmul globular

És l'opinió de l'astrofísic de l'Observatori de la Universitat de Leiden Simon F. Portegies Zwart. Així ho exposà en un article, titulat «Las hermanas del Sol», que *Investigación y Ciencia* publicà el gener del 2010. Les estrelles, ja ho sabem, s'han format a partir del gas còsmic format en un principi només per hidrogen i una menor quantitat d'heli. Fa, segons les últimes estimacions, 13.700 milions d'anys de l'inici del cosmos en el Big bang i sabem que el Sol només té uns 4.600 milions d'anys d'existència. Això vol dir que és una estrella de segona (o tercera) generació. Com totes les estrelles, també es va formar per condensació d'un núvol còsmic que, en el seu cas, ja contenia més elements que el gas inicial de tan sols hidrogen i heli, és a dir, va néixer d'una nebulosa rica en molts elements de la taula periòdica. Aquesta nebulosa es va anar enconjint, bo i girant sobre ella mateixa, fins a formar el Sol i els planetes que ara el rodegen, un d'ells la Terra, gràcies als elements que pogueren acumular-se i formar les masses rocoses. Com que és en les entranyes de les estrelles que es fa la síntesi nuclear dels elements a partir de l'hidrogen, és clar que la nebulosa engendradora del sistema solar era fruit de l'elaboració d'estrelles anteriors, sobretot supernoves que l'havien projectada als espais còsmics. Fins aquí tots els astrofísics estan d'acord. Però es pot plantejar ara la qüestió: la nebulosa que originà el Sol era petita i solitària o n'era una enormement gran, com les que veiem en els cúmuls oberts, que explicàvem al capítol 19, fonts de moltes estrelles de naixement gairebé simultani? I, encara, no podria haver-se format el Sol en un cúmul globular? Fins ara ningú no s'havia proposat aquesta pregunta perquè actualment

el Sol es veu com una estrella solitària ja que al seu voltant, en un radi de 10 anys llum només hi té 10 estrelles i si s'hagués format en un cúmul globular dins del mateix radi n'hi hauria tingut més de 1.000. Semblava, doncs, obligat de dir que la nebulosa que l'originà no era una engendradora de moltes estrelles. Però l'autor de l'article ho veu possible. I és interessant considerar les raons que hi dona.

Raons observacionals a favor d'aquesta hipòtesi

Com dèiem als dos capítols anteriors, els cúmuls estel·lars oberts són d'estrelles joves i els globulars de velles, i com que el Sol ja comença a ser vell, en cas d'haver-se format en un cúmul hauria hagut de ser en un dels globulars. Però el nostre articulista ens fa notar que cal matisar aquella afirmació: a la galàxia Gran Núvol de Magallanes es detectà un cúmul globular, l'R136, que conté unes 10.000 estrelles i s'ha vist que són joves, i posteriorment també en la nostra galàxia alguns de més semblants, i així mateix en altres galàxies. No es pot dir, doncs, que l'edat correspongui sempre al tipus de cúmul. I hi ha cúmuls intermedis entre les dues categories.

La primera raó que addueix a favor de l'origen del Sol en un cúmul és la troballa de l'isòtop 60 del níquel en dos meteorits primitius. Com que aquest isòtop és resultant de la desintegració del ferro-60, que només es pot formar en una supernova, sembla clar que molt a prop del Sol hi va haver una explosió de supernova, que s'hauria format a prop, en el mateix cúmul, i el Sol no hauria estat tan sol. A part d'aquest fet, ben estudiat, la simple abundor d'elements pesants que trobem en el nostre sistema planetari ja mostra que hi ha

deixalles de supernoves properes.

Una altra raó és el fet que els planetes Urà i Neptú siguin molt més petits que Saturn i Júpiter: estrelles pròximes podien haver arrencat part de les seves capes externes, mentre que els planetes més propers al Sol no se n'haurien vist afectats.

També les òrbites tan variades dels cometes podrien rebre una bona explicació de les pertorbacions originades per estrelles de prop del Sol. Els cometes, ja ho sabem, orbiten en el sistema solar molt més enllà de Plutó (a unes 50 vegades més lluny del Sol que la Terra) i no ho fan en el pla equatorial com els planetes sinó de formes múltiples i peculiars, com afectades per altres camps gravitatoris. Com pot veure el lector aquestes raons no són pas definitives, però tampoc s'ha de dir que no tinguin cap valor per a la tesi de Portegies Zwart.

Com s'explicaria l'evolució del cúmul originari

El nostre autor és conscient de la dificultat que presenta ara l'aspecte solitari del Sol i explica el que podria haver passat. Diu que el seu cúmul de naixement podria haver tingut entre 1.500 i 3.500 estrelles dins d'un diàmetre de 10 anys llum, amb uns membres diversos en talla. Els més grans van esclatar aviat (supernoves) i van afectar els més petits. Ara les germanes del Sol ja estan disperses per la galàxia. Per què s'han anat separant?

El Sol, que originàriament hauria estat a uns 33.000 anys llum del centre galàctic ara es troba a 30.000, orbitant a 234 km/seg. Això vol dir que ha fet 27 voltes des de la seva formació, en un moviment espiralat. Ara es troba a 35 anys llum per sobre del disc galàctic però al seu origen hauria estat

a uns 200 anys llum d'ell. Per què cal dir això? Per la distribució d'elements pesats en els núvols galàctics. Ara bé, el resultat de les 27 voltes galàctiques hauria hagut d'allargar el conjunt de les estrelles del núvol originari fent un arc que arribaria ara a estendre's fins a ser d'uns 180°. Ens diu l'autor: «Els meus càlculs apunten al fet que haurien d'existir unes 50 germanes del Sol en un radi de 300 anys llum des de la nostra posició actual i unes 400 en un radi de 3000 anys llum». Naturalment l'allargament del conjunt procedent del cúmul s'hauria produït per influències gravitacionals d'altres estrelles. No ens diu quines raons té per afirmar-ho, però ja es veu que el càlcul no és fàcil.

Per cercar on es troben les germanes del Sol els catàlegs existents no són suficients. I el nostre autor posa la seva confiança en el satèl·lit europeu GAIA que mesurarà la posició tridimensional i la velocitat d'uns mil milions d'estrelles durant cinc anys. Serà aleshores que es podran buscar les estrelles que comparteixin el mateix passat i òrbita que el Sol, escatint si tenen la mateixa edat i composició, a més de la trajectòria corresponent. I, amb un cert optimisme, ens diu Portegies que aquestes germanes del Sol es convertiran en llocs excel·lents per buscar-hi planetes habitables.

No sé què en pensaran els nostres lectors de tot això, però hem cregut que era prou interessant exposar-ho en un capítol de la nostra exposició sobre l'univers de les galàxies. Com veieu hi ha alguns científics que, a part del que els dona l'observació, fan elucubracions més o menys atrevides que la història ens diu que de vegades han estat encertades, però no sempre. Haurem d'esperar per veure si les d'aquest astrofísic ho eren del tot.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

ENCONTRARÁS DRAGONES ***

Director i guionista: Roland Joffé.

Intèrprets: Charlie Cox, Wes Bentley, Dougray Scott, Unax Ugalde, Rodrigo Santoro, Olga Kurylenko.

Gènere: drama.

Estats Units-Argentina-Espanya, color, 2010, 110 minuts. / Públic: joves.

Robert és un periodista que escriu un llibre sobre Josep Maria Escrivà de Balaguer. Malgrat la gairebé relació inexistent que manté amb el seu pare, s'hi posa en contacte per preguntar-li per Escrivà. Tots dos eren amics de la infància i els seus destins es van entrecruar en diferents ocasions, sobretot durant la guerra civil. El relat de Manolo canviarà la vida del seu fill.

D'una banda, sorprèn veure que Roland Joffé s'hagi implicat de ple en la història d'un sacerdot espanyol, si tenim en compte les seves declarades conviccions agnòstiques. No sorprèn, de l'altra, que s'hagi fet tan seu el projecte (n'és també el productor), perquè arrela amb la humanitat dels seus dos films més destacats: *Los gritos del silencio* i *La Missió*.

L'amor passa per sobre de l'odi o del ressentiment, perdonar i ser perdonat i enfrontar-se a les pròpies pors i barreres són algunes de les claus temàtiques de la pel·lícula de Joffé. Lloable en el seu plantejament apolític de la guerra civil —una cosa molt meritòria, inèdita al nostre país i que permet abordar sentiments i postures vitals de gran vàlua sense importar el color—, *Encontrarás dragones* afronta dos drames paral·lels que s'entrelliguen no sempre amb encert en el guió. I és que la història

de Josep Maria i la de Manolo de vegades són tan paral·leles que es distancien, i quan s'entrellacen les seqüències es perd connexió.

La banda sonora és tan omnipresent que condueix amb massa evidència l'emoció de l'espectador, una emoció que no sempre aflora malgrat els forts drames que planteja. El públic espanyol, acostumat a la figuració que es fa de la guerra civil en altres pel·lícules, en aquesta ocasió veurà coses menys versemblants.

Tots aquests aspectes, però, no resten valor ni interès perquè l'espectador hi trobi «dracs» als quals val la pena enfrontar-se, en al·lusió a l'antiga frase cartogràfica que assenyalava els territoris inexplorats per l'home.

Humor: 1; acció: 4; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

EN UN MUNDO MEJOR ****

Director: Susanne Bier.

Guionistes: Susanne Bier i Anders Thomas Jensen.

Intèrprets: Mikael Persbrandt, Trine Dyrholm, Ulrich Thomsen, Markus Rygaard, William Johnk Nielsen.

Gènere: drama.

Dinamarca-Suècia, color, 2010, 119 minuts. / Públic: adults.

Antón, un metge danès, treballa en una missió humanitària en un camp de refugiats d'Àfrica. La seva dona viu a Dinamarca amb el seu fill Elia, que pateix l'assetjament dels companys del col·legi. Els problemes s'aguditzen quan arriba a l'escola un estudiant nou, Christian, que viu amb el seu pare després de la mort de la seva mare. Aquesta mort el fa manifestar el seu dolor amb violència i arrossegar alhora Elia, atret per la seva forta personalitat. La relació de tots dos començarà a ser perillosa quan comencen a practicar jocs de revenja. Susanne Bier, nom clau del darrer cinema danès (*Cosas que perdimos en el fuego* i *Después de la boda*), expressa amb gran cruesa el dolor humà i convida a reflexionar sobre les diferents maneres de reaccionar davant la violència i les seves possibles conseqüències.

El film, que mostra una estètica molt estudiada, aborda temes com la redempció, la tolerància, les conseqüències de les ruptures familiars o la responsabilitat paterna, sempre amb un tractament valent i en profunditat. La directora llança una pregunta a l'espectador: perdonar o castigar? La resposta es troba en les mateixes seqüències de la pel·lícula.

Humor: 0; acció: 1; violència: 2; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

EL DISCURSO DEL REY ****

Director: Tom Hooper.

Guionista: David Seidler.

Intèrprets: Colin Firth, Geoffrey Rush, Helena Bonham Carter, Derek Jacobi, Jennifer Ehle.

Gènere: drama històric.

Regne Unit, color, 2010, 118 minuts. / Públic: joves.

Després de la mort del seu pare, el rei Jordi V, i l'abdicació del seu germà Eduard VIII, Bertie, afectat de tartamudesa, ascendeix al tron com a Jordi VI d'Anglaterra. El seu país es troba a punt d'entrar en guerra i necessita un líder, per la qual cosa la seva esposa Elisabet (la futura reina mare) el posa en contacte amb un excèntric logopeda anomenat Lionel Logue.

El guió és la base forta del film. Els personatges senzills, encaixats en uns espais filmats amb certa estilització (abunden els contrapicats i frontals per augmentar la sensació d'angoixa del duc, i després rei, davant les seves intervencions públiques), introdueixen l'espectador de ple en la història des del primer minut.

Amb *El discurso del rey*, Tom Hooper recorda a l'espectador que l'ésser humà i els seus problemes —com les pors i inseguretats que ens afecten o el desig de complir certes expectatives davant dels altres— són comuns a tots i que només tenen solució amb la voluntat de canvi i sobretot amb el suport de la família i amics.

Un guió que podria semblar teatral, però que no ho és, provoca alguns moments divertits, malgrat el dramatisme de les situacions. Aquesta combinació de comèdia i drama compta amb un immillorable planter d'actors.

Humor: 3; acció: 2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

ATRAPA UN MILLÓN ***

Divendres – 22 h. – Antena 3

A cada programa, dues parelles de concursants juguen per guanyar un milió d'euros si responen correctament vuit preguntes senzilles d'actualitat i coneixements generals. L'estratègia, els coneixements i la sort són les úniques claus per assolir la vuitena i darrera ronda en un emocionant «tot o res».

Carlos Sobera condueix, amb la seva habitual desimboltura, aquest concurs, pensat perquè la tota la família pugui passar una bona estona davant de la televisió. El nivell de les preguntes no és gaire complicat, però semblen més fàcils del que realment són. Entren en joc, a més, la sort i l'estratègia de forma que, tot i que no sabent la resposta, si la parella sap contenir els seus impulsos, pot endur-se uns euros al final del programa.

«Punt ORG»: la cita setmanal amb la solidaritat

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Dir que volem canviar el món és utòpic i pretensions; un noble desig, però irrealitzable. Així que, més que voler-lo canviar, el que pretenem amb aquest programa és aprofundir la nostra mirada davant d'aquest desnivellat món que ens envolta. Sovint, les relacions de poder i les lleis del mercat ens ajuden a veure que si el món està mal repartit és perquè aquesta és la voluntat d'uns pocs. Poders fàctics polítics i empresarials que col·loquen el seu benefici molt per sobre dels drets humans i de la justícia social. Davant d'aquesta evidència, però, hi ha milers de persones que lluiten i treballen arreu per invertir aquestes relacions de poder i aconseguir que en els seus entorns més immediats hi hagi més justícia i pau social.

Punt ORG és la cita setmanal de Ràdio Estel amb aquells que es dediquen precisament a això. Per aquest motiu, comptem amb la presència als estudis de cooperants, líders locals, polítics i constructors de pau. Gent sensibilitzada i amb experiència que aporta els seus coneixements pràctics en la consecució d'objectius que permetin capgirar alguna situació.

El programa analitza especialment tot allò que té a veure amb la violència que practica el sistema. Una violència estructural que explica la pobresa, les guerres i la destrucció del medi. En fa denúncia i aporta alternatives a través de l'experiència dels seus convidats.

Igualment, se centra en la capacitat d'incidència que té la societat civil per tal d'invertir el repartiment de la riquesa global. I per aquest motiu considera i difon el principi segons el qual hem de passar de ser ciutadans passius a ciutadans actius, cadascú en la mesura de les seves possibilitats. Cosa que només s'aconsegueix renunciant amb generositat a alguns drets individuals i apostant i lluitant pels col·lectius.

Al programa hi participen, mensualment, representants de l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma, el Centre Unesco Catalunya, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i l'Institut Català Internacional per la Pau.

Punt ORG és un programa presentat i dirigit per Joan Ortiz amb la col·laboració de Mercè Raga, i amb el suport de l'equip tècnic habitual format per Jordi Carretero i Mario Ramírez.

Graella de Ràdio Estel

Joan Ortiz presenta i dirigeix «Punt ORG», cada dimecres a les 22 h.

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
							De matinada	
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Informació							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada						La cantata del diumenge	6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari							
	l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					Una raó per viure	El Campanar	8.00
8.30						Església viva	Església d'Urgell	8.30
9.00						Serveis (Temps)		Tot sardana
	Sons de la terra							
10.00	Informatiu					Santoral	Avui és festa	10.00
10.30	Santoral					A tota costa	La taula de l'Evangeli	10.30
11.00	Informatiu					Microestel	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
11.30	Microestel					Trotamundos		
12.00	Àngelus					Trotamundos	Petit concert de migdia	12.00
	Titulars							
12.30	Microestel							Fundacions
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Microestel		13.00
13.30	Microestel					Tenim un problema	Rutes per Catalunya	14.00
14.00	Informatiu							
						Fora d'àrea		
14.30	Microestel							
15.00	Informatiu					Escolta'm	Gent jazz	15.00
15.30	Microestel							
16.00	Informatiu					Microestel		16.00
16.30	Comentari General							
								16.30
17.00	Informació							
								17.00
17.30	Microestel					Microestel		
								17.30
18.00	Informatiu					Gent Gran	La taula de l'Evangeli	18.00
18.30	l'Evangeli						Avui és el dia del Senyor	18.30
18.45	Vespres des del monestir de Montserrat							
19.00								
19.30						Microestel		19.30
								20.00
20.00	Nits estel					Plusvàlua (r)	Cantate Domino	
21.00	Informatiu					Microestel		21.00
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	De cap i de nou (r)	Missatge en una ampolla (r)	
22.00	Andorra actualitat					Microestel		22.00
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres (r)	Arsènic per compassió	
23.00	Microestel							23.00
	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz	Escolta'm	El club del country	En concert	Tenim un problema (r)	
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

Espais de radiofórmula

Si ets de la comarca d'Osona pots sintonitzar Ràdio Estel al 98.4 de la FM i també a www.radioestel.cat

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

- **JESUÏTES.**— La Companyia de Jesús a Espanya ofereix la web www.rezandovoy.org, en la qual podeu trobar, de dilluns a divendres una pregària que es pot escoltar. Són uns dotze minuts i a cada pregària s'inclou la lectura d'aquell dia, algunes pautes per a la meditació i músiques que poden acompanyar o inspirar.

ALTRES BISBATS

- **NOVAHUMANITAS.**— Sessió *Descubrete a ti mismo*, dirigida per M. Ángeles de los Ríos. Dies: **dijous i divendres 28 i 29 d'abril i del dissabte 30 d'abril al 2 de maig**. Lloc: Madrid i Toledo. Més informació: tel. 696 386 211 i 626 217 395, info-madrid@nova-humanitas.org.

SETMANA SANTA

- **TIBIDABO.**— **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams a la basílica; a les 13.00, benedicció a la cripta; **Dijous Sant**, a les 8.00, laudes; a les 18.30, eucaristia vespertina del Sopar del Senyor; a les 21.30, hora santa; a les 23.00, vetlla extraordinària; **Divendres Sant**, a les 8.00, laudes; a les 11.30, ofici de lectura; a les 12.00, via crucis; a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 8.30, laudes; a les 23.00, Vetlla Pasqual.
- **MONESTIR DE SANT MATIES.**— **Diumenge de Rams**, a les 11.00, benedicció de rams, processó i celebració de l'Eucaristia; a les 19.00, vespres; **Dijous Sant**, a les 19.00, missa del Sant Sopar

del Senyor; a les 23.00, hora santa; **Divendres Sant**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, ofici de lectura; a les 16.30, solemne acció litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, ofici de lectura; a les 19.00, vespres; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Resurrecció**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, eucaristia; a les 19.00, vespres. C/ Mercè Rodoreda, 7 – Barcelona, tel. 934 173 666.

- **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.**— **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams i eucaristia; **Dijous Sant**, a les 18.30, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 10.30, ofici de lectures; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 10.30, ofici de lectures; a les 18.45, vespres; a les 21.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Resurrecció**, a les 12.00, eucaristia. C/ Panamà, 12 – Barcelona, tel. i fax 932 037 569, orcamelita@live-com.

- **CASAL SANT MARTÍ DE CAMPSELLES.**— **Del dijous 21 d'abril al diumenge 24**, Aplec de Setmana Santa per a joves i adults. Més informació: tel. i fax 972 727 288, csmspdd.org.

BARCELONA

- **ARXIPRESTAT DE LA CISA.**— El **dilluns 4 d'abril**, a les 21.30, conferència quaresmal *És difícil ser cristià avui?*, a càrrec del prior de Montserrat, Joan Carles Elvira. Serà a la parròquia de Sant Pere del Masnou.
- **ELS DIMARTS DE SANT MARTÍ.**— El **dimarts 5 d'abril**, a les 9.00, celebració de l'Eucaristia i veneració de la relíquia de sant Martí de Porres. Al final de la missa es beneiran els pans que portin els fidels. Església del Roser, Pares Dominics, c/ Ausiàs March, 54 – Barcelona.
- **FAMÍLIA FRANCISCANA.**— El **dimarts 5 d'abril**, a les 19.30, pregària mensual

de la família franciscana de Barcelona sobre *«Us adorem, Senyor Jesucrist i us beneïm, perquè per la vostra santa creu heu redimit el món»*. Pl. Universitat, 2 – Barcelona, tel. 934 543 469.

- **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El **dimecres 6 d'abril**, a les 12.15, presentació del document dels bisbes de Catalunya *Al servei del nostre poble*. Hi intervindran: Armand Puig, degà-president de la FTC; Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Aula Magna del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231.

- **PARRÒQUIA DE SANTA MÒNICA.**— El **dimecres 6 d'abril**, a les 20.00, laudes de les prostracions en ritu bizantí. Rambla Santa Mònica, 9 – Barcelona.

- **CRISTIANA FORMACIÓ PERMANENT.**— Exercicis espirituals del **dimarts 5 d'abril al dijous 7**, de 10.00 a 12.00, impartits pel P. Joaquim Petit, *I.c.*, al col·legi de Jesús-Maria. Passeig Sant Gervasi, 15 – Barcelona.

- **VIDA CREIXENT.**— El **dijous 7 d'abril**, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Feliços els qui treballen per la pau, Déu els anomenarà fills seus*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

- **LITÚRGIA.**— El **dijous 7 d'abril**, a les 19.00, presentació del llibre *Salms responsorials de Montserrat*, a l'església de Sant Felip Neri de Barcelona. L'acte serà presidit per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **dijous 7 d'abril**, a les 19.00, conferència de Jordi Cervera (caputxí i biblista) sobre *En camell seguint Moisès i Bonaventura Ubach. Explorant la ruta de l'Èxode*. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 7 d'abril**, a les 20.00, trobada sobre *L'Evangeli i la pobresa espiritual*. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **POMPEIA.**— El **dijous 7 d'abril**, a les 20.00, conferència quaresmal de fra Josep Manuel Vallejo sobre *L'Èxode de Jesús. El camí de Jerusalem*. Riera Sant Miquel, 1, bis – Barcelona.

- **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Proper curs sobre *Pequeños y grandes personajes del Israel bíblico como rostros de una misma historia santa*, a càrrec del professor Jaume Roig, *s.j.* Tots els **dijous**, de 19.00 a 21.00, del **7 d'abril al 26 de maig**. Informació i matriculació: Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 – Barcelona, tel. 934 514 942, de dilluns a dijous de 19.00 a 21.00.

- **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El **divendres 8 d'abril**, a les 22.00, *Les creus d'avui*, amb Siro López, mim. Parròquia de

Sant Joan Bosco, pl. Ferran Reyes, 2 – Barcelona.

- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El **divendres 8 d'abril**, a les 20.00, via crucis i pregària pels abandonats. Cantata; el **dissabte 9**, a les 19.00, vespres. Meditació *La ceguera de l'home*. C/ Balmes, 78 - Barcelona.

- **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA.**— El **dissabte 9 d'abril**, de 10.30 a 13.00, al Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra, 6 – Barcelona). Més informació: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es.

- **PASTORAL SOCIAL.**— El **dissabte 9 d'abril**, de 10.30 a 17.30, tercera trobada de voluntaris que treballen pel Quart Món amb el lema «Testimoni entre els pobres». Lloc: Teresianes de Ganduxer (c/ Ganduxer, 85 – Barcelona).

- **SANT JERONI DE LA MURTRA.**— El **dissabte 9 d'abril**, a les 19.00, concert de Miquel Àlvares (piano) amb temes de Mecano, Serrat, Julio Iglesias, Luis Miguel, Michael Jackson... Més informació: tel. 933 951 911, www.lamurtra.cat.

- **CONCERT SACRE.**— A la catedral de Barcelona el **dissabte 9 d'abril**, a les 20.00, amb el cor de la Capella Davidica de la catedral de Menorca. Soprano: Maria Camps; piano: Suso González. Dirigeix: Biel Barceló.

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 10 d'abril**, a la missa conventual de les 10.30, ofertori: *Confitebir tibi* de Joan Magrané (estrena. Projecte de col·laboració amb el departament de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya); comunió: *Videns Dominus* de Lasso; sortida: *Mitten wir im Leben sind* (media vita) de Mendelssohn (l pars).

- **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El **diumenge 10 d'abril**, a les 18.00, trobada del grup a la capella de les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 – Barcelona). Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

- **PARES TEATINS.**— El **diumenge 10 d'abril**, a les 18.00, concert de piano amb Ariadna Abecasis i Héctor Guzmán, que interpretaran obres de Beethoven, Chopin, Moszkowski, Debussy, Glinka i Prokofiev. Pares Teatins, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **PASTORAL DE LA SALUT.**— El **dilluns 11 d'abril**, a les 18.30, Jesús Miguel Ruiz (coordinador de Psicogeriatria de l'Hospital Mare de Déu de la Mercè) parlarà sobre *Patología diferencial entre personas mayores. Recursos y estrategias de los cuidados y del cuidador*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

- **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— El **cap de setmana 14 i 15 de maig**, curs *Els arbres i les plantes, una eina educativa*. Més informació: www.peretarres.org/educacio-ambiental.

GIRONA

- **ESGLÉSIA DEL MERCADAL.**— El **dilluns 4 d'abril**, a les 20.30, conferència *El mallet: icona de la creu i de l'esperança*, a càrrec de Carme de Castro, metgessa.

- **IMMIGRACIÓ.**— El **dijous 7 d'abril**, a les 20.30, M. Lluïsa Geronès (professora) i

久。有。知 死。志。足 而。不。者 忘。失。富 者。其。强 壽。所。行	Qui es conforma amb tot el que té és ric. Qui actua amb vigor té voluntat. Qui es manté on va trobar casa seva, perdura llargament. Morir i no perir és la veritable longevitat.	
CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG Del 25 d'abril a l'1 de maig a Saragossa. TAI - TXI ZEN CRISTIÀ «Rincón del Silencio» c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona Informació, Tel. 934 242 787		

ALBA Residència d'Àvies
Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.
Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JAVI CORTÉS, MEMBRE DE LA INSTITUCIÓ TERESIANA

«L'educació pot transformar el món»

Samuel Gutiérrez

La Institució Teresiana (IT) està d'aniversari. El 25 de març passat se celebrava a Barcelona una solemne eucaristia d'acció de gràcies amb motiu del primer centenari de l'obra de sant Pere Poveda. Entre els nombrosos assistents hi havia Javier Cortés, de 37 anys, membre de la junta de l'Associació ACIT Llevant Nord i president de l'Associació d'Antics Alumnes de l'Escola Arrels.

Què aporta a la seva vida la pertinença a la IT?

Des de sempre m'he sentit acollit a la IT. Es valora la persona, se t'ajuda a créixer, que siguis subjecte de la teva vida i de la teva història. A la IT es transmet alegria i es viu amb profunditat. La IT m'ha ensenyat que mitjançant l'educació es pot transformar la persona i, per tant, el món. I, a això, m'hi apunto.

En quin sentit continuen vigents, 100 anys després, les intuïcions de Pere Poveda?

Pere Poveda va apostar per l'educació com a eina de transformació social, i la vivència de la fe com els primers cristians. Totes dues coses resten totalment vigents avui dia. Viure la fe des de la fraternitat i la solidaritat és un repte totalment actual, i apostar per l'educació per fer un altre món possible també ho és. La IT proposa viure això com a laic, des de dins de la societat, enmig del món, al carrer.

Com s'encarna avui en la vida dels seus membres aquest carisma?

Volem viure aquest carisma des del dia a dia. Des del compartir diari de la vida amb els nostres companys de treball, amb les nostres famílies, amb els nostres amics, amb els nostres veïns, vivint-ho des del centre mateix de la nostra societat.

Què significa per a vosaltres la celebració d'aquest centenari?

Cent anys no se celebren cada dia. Poder mirar enrere i reviure agraïda-

ment la història de la IT, ens impulsa cap al futur. Ens anima a renovar el compromís amb la IT, amb l'Església i amb el món.

Què destacaria dels actes previstos?

Les diferents eucaristies que se celebren arreu del món per al centenari, com les que vam celebrar el 25 de març passat a la Mercè, són el moment de viure amb tota l'Església l'alegria d'aquests cent anys i la il·lusió de fer-ne molts més. Així mateix, des de Barcelona ja hem fet algun acte, com la plantació de 100 arbres a Santa Maria de los Negrals, casa d'espiritualitat de la IT. També en farem algun més, com un tram del Camí de Sant Jaume (camí del nord), i arribarem el dia 28 de juliol (dia de Sant Pere Poveda) a Covadonga, lloc emblemàtic per a nosaltres, perquè és on Pere Poveda va resar i va idear la IT. Finalment tenim previstos alguns actes culturals i educatius al llarg del proper curs, com el congrés d'educació Educa2011 que se celebrarà a Madrid, o la Trobada Internacional que se celebrarà a Oviedo.

Quins són ara els vostres prin-**cipals reptes de futur?**

Bàsicament són quatre: viure i anunciar l'Evangeli com els primers cristians a les societats que ens toca viure; comunicar aquest carisma que hem rebut com a do de Déu i fer-ho particip als altres; desenvolupar la dimensió socioeducativa del nostre carisma amb accions, projectes, col·legis... o simplement amb les nostres presències i vides, i recuperar el treball amb els joves als moviments juvenils. Sé que a tothom li costa, però crec que hem de posar-hi molt més esforç.

Tot i que de manera discreta, membres de la IT ocupen càrrecs de responsabilitat tant en l'administració pública com eclesial... és aquest ser «llevat enmig de la massa» un dels vostres trets distintius?

Més que el llevat ens agrada fer servir la imatge de la sal: sal que dona gust, però que no es veu, que queda dissolta en la societat. Volem treballar així. La visibilitat la volem en el dia a dia, en el cos a cos de la relació amb l'altre. És allà on ens transformem, i on els nostres treballs troben sentit.

Pensant-ho millor

Carles Soler
Perdigó
Bisbe emèrit de
Girona

La fe és essencialment positiva

Potser hem de confessar que, a homes i dones dels nostres dies, inserits lleialment en la nostra societat secularitzada, se'ns ha afeblit la fe i l'esperança i, consegüentment, l'amor. Un amor fort, de fidel i incondicional adhesió a Jesucrist i a la causa del seu Regne. Potser ens falta confiança en la presència en nosaltres de l'Esperit Sant i en els seus dons de saviesa i fortalesa, de pietat i reverència del Senyor.

A estones penso que estem massa preocupats i tenim massa neguit per la imatge que projectem els qui avui ens professem membres actius de l'Església; per com som reconeguts i valorats socialment; per poder-nos trobar a gust a l'Església.

Han canviat moltes coses en la nostra societat, avui més plural i més secularitzada. El pas del temps s'ha fet sentir també amb noves dificultats pel que fa a la vida cristiana i al testimoni i al treball pastoral de les comunitats cristianes.

És ben cert que la fe viscuda amb autenticitat demana austeritat, comporta renúncies, exigeix penitència, ha d'acceptar el dolor, el sacrifici i la creu i, si cal, afrontar el sofriment i la mort. Però la fe és essencialment positiva. És alliberadora, perquè purifica i transforma. La fe cristiana és sobiranament creativa i optimista. No frena el desenvolupament i el progrés de les possibilitats naturals de la persona. Ben al contrari, les potencia amb la força de l'Esperit del Senyor ressuscitat i obre perspectives de plena i feliç realització. La vida cristiana no és, no pot ser trista ni ensopida. La joia de la fe ningú, fora de nosaltres, no ens la pot prendre. Només nosaltres mateixos la podem malmetre i perdre, intoxicats per ideologies enganyoses i enlluernats pels ídols moderns de l'èxit fàcil, del plaer egoista o de l'ambició del poder.

La fe cristiana és conèixer i fiar-se de Jesucrist. Estimar-lo i fer-ne cas, disposat a seguir-lo. Cal pregar perquè el Senyor augmenti i enforteixi la nostra fe. Una fe ferma i robusta comença per una fe humil, sincera i confiada. La fe és font de felicitat, ara, en el present i en l'esperança d'una felicitat plena i eterna. És per això que l'alegria cristiana sap afirmar-se i expressar-se àdhuc enmig de fatigues, en les proves, el sofriment i la mort (Cf. Pau VI, *Missatge pasqual del 1964*).

Rauxa

La imatge de l'Església

Tot sovint la imatge que força persones tenen de l'Església catòlica encara està condicionada pels tòpics, els estereotips i els prejudicis. És una visió per desgràcia prou generalitzada que es correspon no pas a la realitat, sinó a la informació —sovint interessadament tergiversada— que se'n fa arribar a través dels mitjans de comunicació. Com a resultat, el concepte que moltes persones s'han fet de l'Església no és res més que una gran caricatura grotesca.

Però si aquest prejudici encara està prou estès també es deu al fet que la mateixa Església no ha sabut donar a conèixer prou bé la seva autèntica imatge, i això que la

realitat diària forneix nombrosos arguments per fer-ho. Només cal pensar en tots els laics, religiosos i sacerdots que a títol personal, a través d'ordes o d'entitats com ara Càritas, dediquen la vida a servir els altres en escoles i hospitals, o els més necessitats, com ara persones immigrants, sense sostre, presos, drogodependents, víctimes de la prostitució, dones i infants maltractats, etc. També tots aquells cristians que treballen als països del sud, a vegades sota la violència, per ajudar els més pobres d'entre els pobres. Aquesta és la contundent realitat, l'autèntica imatge de l'Església, que tots els cristians tenim el deure de donar a conèixer.

Eduard Brufau